संघग्रन्थेषु वैदिककलाचारः

சங்க நூல்களில் வைதிக கலாசாரம்

ஆசிரியர்:
கலைமாமணி எஸ்.என். ஸ்ரீராமதேசிகன்
ஜனாதிபதி பாராட்டைப் பெற்றவர்

வெளியீடு:
ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஆச்ரமம்
31, தேசிகாச்சாரி ரோடு
மைலாப்பூர், சென்னை- 600 004

: 2004

संघग्रन्थेषु वैदिककलाचारः

சங்க நூல்களில்
வைதிக கலாசாரம்

ஆசிரியர்:
கலைமாமணி எஸ்.என். ஸ்ரீராமதேசிகன்
ஜனாதிபதி பாராட்டைப் பெற்றவர்

வெளியீடு:
ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஆச்ரமம்
31, தேசிகாச்சாரி ரோடு
மைலாப்பூர், சென்னை- 600 004
2004

முதற் பதிப்பு: 2004

விலை: ரூ.100/-

Printed at:

Sri Andal Printers
No.21, Oil Monger Street
Triplicane, Chennai-600 005
Phone: 5215 7130
Cell: 98403 05996, 98411 32643

கிடைக்குமிடம்:

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஆச்ரமம்
31, தேசிகாச்சாரி ரோடு
சென்னை-4

ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் (ஸ்ரீமுஷ்ணம்)
ஸ்ரீ ரங்கராமானுஜ மஹாதேசிகன் ||

ஸமர்ப்பணம்

தமிழ் ஸம்ஸ்கிருத மொழிகளில் அமைந்துள்ள உபய வேதாந்தத்தை சீடர்களுக்கு உபதேசம் செய்து அவைகளுக் கிடையே உள்ள ஒற்றுமையை எடுத்துக்காட்டியதைப் போல் உபய பாஷையாகிய தமிழ் ஸம்ஸ்கிருத மொழிகளுக்கிடையே உள்ள கருத்துக் கலாசார ஒற்றுமையை எடுத்துக் காட்டி ஒருமைப்பாட்டை வளர்த்து வரும் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமதாண்டவன் ஸ்ரீரங்க ராமானுஜ மஹாதேசிகன் ஸ்வாமிகளின் 70-வது திருநக்ஷத்ர மஹோத்ஸவத்தன்று ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஸ்வாமிகளின் திருவுள்ளப்படி அமைந்துள்ள ''சங்க இலக்கியத்தில் வைதிக கலாசாரம்'' என்ற அடியேனுடைய நூலை வெளியிடுவதோடு இந்நூலை ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஸ்வாமிகளின் திருவடிகளில் சமர்ப்பணம் செய்வது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று கருதி இந்நூலை பக்தியோடு ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

சிருங்கட்டூர் நடாதூர் ஸ்ரீராமதேசிகன்

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ
மஹாதேசிகன் ஸ்வாமிகளின் -
70-வது திருநக்ஷத்ர வைபவ மலராக
இந்நூல் வெளிவருகிறது

முன்னுரை

சங்க காலப் புலவர்கள் கையாண்ட புராண உவமைகள்

இதிகாசப் புராணக் கதைகள் சங்க காலத்தில் வெகுவாகப் பிரசாரத்திலிருந்து மக்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்தன. அக்காலப் புலவர்கள் அவற்றிலே ஆர்வமும் தேர்ச்சியும் பெற்றிருந்தார்கள் என்பதும், சங்க நூல்களைப் படிப்பவர்களுக்கு நன்கு புலனாகும். அப்புலவர்கள் புராண இதிகாசக் கதைகளை மூலத்தில் சொன்னபடியே சில இடங்களிலும், கர்ண பரம்பரையாகக் கேட்டு வந்த சில கதைகளைக் காலத்திற்கேற்றவாறு மாற்றியமைத்தும், - தங்கள் கவிதைகளில் உவமையாகக் கையாண்டு ரசித்த அழகைச் சில உதாரணங்களோடு இங்கே தருகிறேன்.

பரிபாடல்

வேதமும் அவ்வழி செல்லும் இதிகாச, புராண தர்மசாஸ்திரம் ஆகியவை காட்டிய வழியில் செல்வதுதான் வைதிக வழியாகும். சங்க காலத்தில் தமிழ் மக்களிடையே வைதிக கலாசாரம் ஓங்கி வளர்ந்திருக்கிறது. புராண இதிகாசக் கதைகளை அவர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர். வேத வாக்குகளைப் பின்பற்றி நடந்தனர். பக்தி உள்ளம் படைத்து, கடவுள்களை வழிபட்டு, வேள்விகளையும் செய்து, வேத நெறிப்படி நடந்து வந்தனர். சங்கப்புலவர்கள் மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், ருசி ஆகியவற்றுக்கு ஏற்ப நீதிகளை மக்களிடையே பரப்பும் நோக்கோடு இலக்கியங்களையும், கவிதைகளையும் படைத்து வந்தனர். மக்களின் பழக்க வழக்கங்களைக் கண்ணாடிபோல் எடுத்துக் காட்டுவது

இந்நூலில் உள்ள பரமனின் துதிகள் யாவும் வேத வேதாந்த சாஸ்திர புராணசாரமாய் அமைந்துள்ளன. இம்மைச் சுகங்களை விரும்பாமல் மறுமை இன்பத்திலே இவர்கள் (கவிகளின்) மனம் நாடிச் சென்றது என்பதற்கும் இந்நூலில் பல உதாரணங்கள் உள்ளன. ''பொன்னும், பொருளும், போகமும் நான் வேண்டேன். உன் அன்பும், அருளும், அறனும், எனக்கு வேண்டும்.''

''முத்தியைத் தவிர வேறொன்று வேண்டேன். உன்னுடைய திருவடி சம்பத்தை எனக்கு அளி, நீ வாழ் மலை அடியில் வாழும் வாய்ப்பை எனக்கு அளி'' என்று 5-17, 15, 21 பாடல்களில் கவிஞர்கள் மனமுருகி, பக்தி உள்ளத்தோடு பாடியிருப்பது இதற்குச் சான்று. இதனால் இலக்கியச் சுவையோடு பக்திச் சுவையையும் விசேஷமாக மக்களிடையே பரப்ப வேண்டும் என்ற ஆர்வம் கவிகளின் உள்ளத்திலே பொங்கி எழுந்தது என்பதை நம்மால் உணர முடிகிறது. அக்காலக் கவிஞர்கள் என்றும் இலக்கியத்தை விட ஆன்மீகத்திலும்அ பக்தியிலும் தான் அதிகம் ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர் என்பதை சங்க நூல்கள் மூலம் நன்கு அறியலாம். ''யாகம் செய்வதில் அதிகம் அக்கறை காட்டுகிறாய். மறு பிறவியிலும் உன்னைத் துதிக்கும் பேறு எனக்குக் கிடைக்க வேண்டும்'', ''உலகம் யாவும் உன்னிடமிருந்தே தோன்றின'' என்பது போன்ற கவிகளின் பக்குவ நிலையை 13-ஆவது பாடலில் காணமுடிகிறது. ''நாங்கள் பந்துமித்திரர்களோடு உன்னை சரண் அடைந்து வேண்டுகிறோம். எங்களுக்கு அருள்வாயாக'' எனக் கவிஞர்கள் தமக்கு வரும் ஆனந்தத்தில் உறவினர்களும் பங்கு கொள்ள வேண்டும் என்ற பரந்த மனப்பான்மை கொண்டிருந்தனர் என்பதை 2-9-13-15-17-18-21 பாடல்களின் முடிவுரையில்

காண முடிகிறது. தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் சரணாகதிச் சம்பிரதாய சாரம். இது இந்நூலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. பூமியில் இருந்து முறையே உலகம் அழியும் விதத்தையும், பரமன் முதல் ஆகாயம், வாயு, நெருப்பு, நீர், பூமி என்ற வரிசையில் உலகம் தோன்றும் விதத்தையும் கூறும் 2-ஆவது பாடல் 5-19 வரிகளில் உலகச் சிருஷ்டி பிரளய விவரண பரமான தைத்திரீய சாந்தோக்ய ஐதரேய உபநிஷதங்களின் சாராம்சம் அமைந்துள்ளது. விஷ்ணுவைப் பாடுமிடத்தில் முருகனைக் குறைத்தோ ஏற்றியோ கூறாமல் அவரவர்களைப் போற்றும் பொழுது அவர்கள் பெருமையைச் சொல்வதோடு மாத்திரம் நிறுத்திக் கொண்டு கவிகள் மதசர்ச்சைக்கு இடமின்றிச் செய்து விட்டனர். இது சைவ- வைணவ சமரச சமய நூலாகும். சமரச பாவத்தை சங்கப் புலவர்கள் இதன் மூலம் தோற்றுவித்தனர். குறிப்பிட்ட பெயர் உருவத்தாலன்றி எல்லாப் பெயரும் உருவமும் கொண்டதுதான் பரம்பொருள். அது ஒன்று. இதுதான் சங்கப்புலவர் சித்தாந்தம்.

தர்சனங்கள்

பரம்பொருளை அறிய உதவும் ஆறு தரிசனங்களையும் (சாஸ்திரங்களையும்) கற்று அதன் சாரமறிந்து சங்கப் புலவர்கள் இந்நூலில் அவற்றைக் கையாண்டு இருக்கிறார்கள். இம்மை மறுமைப் பயன்களைப் பெற பற்பல யாகங்கள், அவை இயற்றப்பட வேண்டிய முறை இவற்றை விவரிப்பதுதான் மீமாம்ச சாஸ்திரம். வேத மந்திரர்களும், யாக வேதியில் நாட்டிய யூபஸ்தம்பமும், யாகத்தில் காட்சி தரும் அக்னியும் எல்லாம் பரமனின் உருவமே (2-61-68).

வைகைக் கரையிலே வேதம் ஓதும் அந்தணர்கள் வேத முறைப்படி வேள்விகளை இயற்றினர். அங்கு நீராட வந்த

பெண்கள் தங்கள் ஈரத்துணிகளை அதில உலர்த்திக் கொண்டனர் (11-74). பரமசிவன் வேள்வியில் ஹவிர் பாகத்தை ஏற்றுக் கொண்டான். (5-26-27)- இவை போன்ற கருத்துக்கள் புலவர்களுக்குள்ள மீமாம்ச சாஸ்திர அறிவை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

25 தத்துவங்கள் சாங்கியமதத்தில் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டன. தனியாக ஈசுவரன் கிடையாது. இது சாங்கியமதம். சாங்கிய காரிகையில் இது கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு 3-77-80 வரிகளில் 24 தத்துவங்களையும் தனக்கே உரிய தமிழ்ச் சொற்களால் ரத்தினச் சுருக்கமாய் பெயரிட்டு விளக்கிக் கூறி இந்த 25 தத்துவங்களினால் பகவான் மஹாவிஷ்ணு எக்காலத்திலும் அறியப்படுகிறான் எனக் கவி விளக்குகிறார்.

இங்கு கூறிய சாங்கியம் ஈசுவரனை ஒப்புக் கொள்ளும் சாங்கியமாகும். இவ்விதப் பிரிவும் ஒன்று உண்டு. சாங்கிய மதத்தைத் தோற்றுவித்த கபிலரும் சங்ககாலப் புலவர் கபிலரும் ஒன்றெென சில அறிஞர்கள் கூறுவது பொருத்தமற்றது. ஆதாரமற்றதும் கூட.

மைத்ரி, கருணா, முதி, தா போன்ற நான்கு பாவனைகளால் மனதைத் தூய்மையாக்கி அதனால் பகவானைக் காண முடியும் என பதஞ்சலி முனிவருடைய யோக சூத்திரம் சமாதி பாதம் 33-ஆவது சூத்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. அதே கருத்தை 4-1-3 வரிகளில் சங்கப்புலவர் இங்கு கையாண்டுள்ளார். இதற்கு சித்த பரிகரம் என்று பெயர். 2 வரிகளில் கரு என்ற சொல்லால் பரமாணுவைக் குறிப்பிட்டு பரமாணுவை அடிப்படையாகக் கொண்ட நியாய வைசேஷிக சாஸ்திரங்களைப் புலவர் இங்கு நமக்கு நினைவூட்டுகிறார்.

மறுபிறவியில்லை எனக் கூறும் நாத்திகர்களால் பரமனை உணர முடியாது என சார்வாக மதக்கண்டனத்தையும் 5-ஆவது வரிகளில் காணலாம்.

பர, வியூஹ, விபவ, ஹார்த்த, அர்ச்சா என பரமனின் 5 விரிவான நிலைகளைக் கூறும் பாஞ்சராத்ர ஆகமக் கருத்தை 13-6, 29-2, 2-20-28-3-81-80-14-ஆவது பாடல் போன்ற இடங்களிலும் எடுத்துக் காட்டி உள்ளனர். சாஸ்திர முறைப்படியே சங்ககாலப் புலவர்களும் பரமனை வழிபட்டு அதன் மூலம் சாஸ்திர அறிவையும் நாட்டிற்கு அளித்து வந்தனர்.

புராண இதிகாசங்கள்

பரமசிவன் திரிபுரத்தை அழித்தவன். நீலகண்டன், ரிஷபவாஹனன், இமயவாசி. கங்கையைத் தரிப்பவன். முக்கண்ணன் என அவனைப் பற்றிய சில கருத்துக்கள் இதிகாச புராணங்களைத் தழுவி இங்கு 1-5-8-9-16-11 காதைகளில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

முருகன் பிறப்பு, அவன் சூரபத்மனை வென்றது, கிரௌஞ்ச மலையில் பிறந்த வள்ளியை கந்தர்வ முறைப்படியும், தெய்வயானையை வைதிக முறைப்படியும் மணந்தது, வள்ளி தெய்வயானைக்கிடையே சக்களத்திச் சண்டை, இரு தேவிமார்களின் தோழிகளிடையே (கற்பனை) சொற்போர் முதலியவை புராணங்களைத் தழுவி இங்கு 5-8-13-9-14-10, 19-21 போன்ற பாடல்களில் பேசப்பட்டுள்ளன. ''வள்ளியும், முருகனும் தமிழ்க்கடவுள், தெய்வயானை முருகன் திருமணம் ஆரியர் தமிழர்களிடையே ஏற்பட்ட கலப்புத் திருமணம்'' எனச் சில ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவது அர்த்தமற்றது. எல்லா மொழிகளுக்கும் அப்பாற்பட்டு

எல்லா மொழிகளாலும் விளக்கப்படுகிற 'தெய்வ'த்தை ஒரு மொழிக்கு உரிமையாக்குவது பொருத்தமன்று. லவலி பரிணயம் என்ற பெயரில் வள்ளி திருமணம் புராணத்தில் வருவதால் இது தமிழருக்கு மாத்திரம் சொந்தமல்ல.

நரசிம்ம, வாமன, வராஹ, இராம, கிருஷ்ண, அவதாரச் சிறப்புகள், அம்சாவதாரம், தேவாசுரயுத்தம், கருடகர்வபங்கம், கண்ணனின் கேசி சம்ஹார கோபிகா நர்த்தனம் போன்ற மஹாவிஷ்ணு சரித்திரங்களும், பரமனைக் காண 33 தேவர்கள் வந்த வகையும், இங்கு புராணங்களைத் தழுவி 2-13-4-3-15-8 பாடல்களில் பேசியிருப்பதைப் பரக்கக் காணலாம். இங்கு இந்த 5 அவதாரங்களைத் தவிர இராம, பரசு ராமாதி மற்ற அவதாரங்களைக் குறிப்பிடாததால் அவை பிற்காலத்தில் சேர்க்கப்பட்டவை. ஆரம்பத்தில் இல்லை எனக் கூறும் நவீன ஆராய்ச்சிக்காரர்களின் போக்கு நகைத்தற்குரியது. தன்னைக் கவருகின்ற அவதாரங்களை மட்டும் சொல்லி ரசிப்பது உலகக் கவிஞர்களின் மரபு. சிலர் சொல்லாத மனதைக் கவர்ந்த அவதாரங்கள் இல்லை என எப்படிச் சொல்ல முடியும். சொல்லாததெல்லாம் இல்லை என்றால் எல்லோரும் எல்லாவற்றையும் எப்படிச் சொல்லியிருக்க முடியும். தவிர, ''புராணங்கள் சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டவை; அங்குள்ள கருத்துக்களை சங்ககால நூல்கள் எப்படிக் கையாள முடியும்'' என வீண் வாதம் செய்வோருக்கு சரித்திரம் பதிலளிக்கட்டும்.

கதைமாற்றங்கள்

புராணக் கதைகளை காலத்திற்கேற்றவாறும் பரம்பரையாகச் சொல்லக் கேட்டும் கதைகளை சில இடங்களில் மாற்றி அமைத்து ரசிக்கும் பழக்கம் சங்க காலத்திலேயே தொடங்கி விட்டது என்பதை இங்கு கீழே காணலாம்.

முருகனுடைய (5-ஆவது பாடல் 27-49 வரிகளில்) பிறப்பைக் கூறும் பகுதி வால்மீகி இராமாயணத்தைத் தழுவியது. மகாபாரதத்தில் கூறும் முருக ஜனனக் கதைக்கு மாறுபட்டுள்ளது.

அகலிகையைக் கண்ணுக்கு காணாமல் போகும்படி கௌதமன் சபித்ததாக வால்மீகத்தில் உள்ளது. பத்ம புராணம் ரகுவம்சத்தைத் தழுவி அவளைக் கல்லாகச் சபித்ததாக இங்கு கவி 19-48-47 வரிகளில் குறிப்பிடுகிறார். இந்திரனைப் பீஜமற்றவனாக வேண்டும் என முனிவர்கள் சபித்ததாக வால்மீகம் கூறுகிறது. மற்ற புராணத்தையும் பரம்பரையாகச் சொல்லி வந்த கதையையும் தழுவி அவனுக்கு ஆயிரம் பெண் குறிகள் உடலில் காணவேண்டும் எனச் சபித்து பிறகு அவை ஆயிரம் கண்களாக மாறவேண்டுமென மாற்றம் கூறியதாக உள்ள கதையை 9-8 வரிகளில் ஆயிரம் கண்ணினன் என்ற சொல்லால் கவி குறிப்பிடுகிறார்.

முருகன் கோயிலில் இந்த அகல்யா சாப வரலாற்றைச் சித்திரித்திருப்பதாகக் கூறி சித்திரக் கலை மூலமாகவும் தெய்வ ஒருமைப்பாட்டைக் காட்டியிருப்பது போற்றற்குரியது. முருகனிடம் தோற்றுப்போன இந்திரன் தனது உடலிலிருந்து ஒரு பகுதியை எடுத்து மயிலாக்கி முருகனுக்கு அளித்தான் என்றும் அக்னி பகவான் கோழியையும், யமன் ஆட்டையும் பரிசாக அளித்தான் என்றும் இங்கு (5-57-70) கூறும் பகுதி பாரதத்தில் அனுசாசன பர்வத்தில் கூறியிருக்கும் கதைக்கு மாறாக அமைந்துள்ளது. மயிலை, கருடன் முருகனுக்கு அளித்ததாகவும், சந்திரன் ஆட்டையும், அருணன் கோழியையும் அளித்ததாகவும் அங்குள்ளது. எனவே இங்கு கொடுக்கிறவன், கொடுக்கும் பொருள் இவற்றிடையே செய்திருக்கும் மாற்றம் பரம்பரையாகக் கேட்ட கதையை

ஆதாரமாக வைத்துச் செய்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. அல்லது வேறு புராண அடிப்படையிலும் மாற்றம் இருக்கலாம்.

தொழிலுக்குத் தக்கவாறு மக்களை நான்கு வகையாகப் பிரித்து, அவரவர்கள் செய்யும் கடமையைக் கூறி, அக்காலத்திலேயே வர்ண பாகுபாடு இருந்தது என்பதை 1,2,3,4,14,11,8,10-38,39,53,55,28-62,63 ஆகிய பாடல்களில் கவிகள் எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றனர். பாடகர்கள் வாழும் தெருக்கள், நடன மாதர்கள் தெரு என 7-31, 32 வரிகளில் கூறியிருப்பதைப் பார்த்தால் தொழிலுக்கேற்றவாறு மக்களின் குடியிருப்புகள் அக்காலத்தில் தனித்தனியாக அமைக்கப்பட்டுப் பாகுபடுத்தப்பட்டிருந்தன எனத் தெரிய வருகிறது.

முற்பிறவியில் செய்த வினைப்பயனாக இப்பிறவியில் நன்மையும், தீமையும் அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறது. வினைப்பயனை யாரும் அனுபவித்தே தீர வேண்டும் என்ற கர்மசித்தாந்தத்தில் அக்கால மக்கள் மிக்க நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர் என்பதை மக்களின் அனுபவ வாயிலாக கவிகள் 11-134, 140, 21-70, 17-53, 13-57, 65; 11-92 ஆகிய பாடல்களில் தெளிவுபடுத்தி இருக்கிறார்கள். இந் நூல் தோன்றிச் சுமார் 400 ஆண்டுகள் கழித்துத் தோன்றிய ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் இப்பரிபாடலை அடிப்படையாகக் கொண்டே திவ்யப்பிரபந்தம், தேவாரம் போன்ற பக்தி நூல்களை இயற்றியனர் என்பதை அனைவரும் ஒருமுகமாக ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். இதை மறுக்க ஓர் ஆதாரமும் இல்லை. 15-34, 38 வரிகளில் சங்கப்புலவர் திருமாலிருஞ்சோலை பற்றிக் கூறிய கருத்தை நம்மாழ்வார் தமது பாடலில் அப்படியே சொல்லுக்குச் சொல் கையாண்டிருப்பதையும் அதே போல் நாயன்மார்களுடைய பல பாடல்களில் பரிபாடல் கருத்துகள் பல அதே சொற்களோடு இடம் பெற்றிருப்பதையும் அறிஞர்கள் நன்கு அறிவார்கள்.

நக்கீரர் வேதம், தரும சாத்திரம், புராணம் ஆகிய எல்லா வடமொழி நூல்களையும் கற்றுணர்ந்தவர். அந்த நூல்களில் உள்ள கருத்துக்களை எல்லாம் தமது தமிழ் நூலில் கையாண்டு இரு மொழிகளுக்கும் ஓர் ஒற்றுமைப் பாலத்தை அமைப்பதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தவர். பல வடமொழி நூல்களின் கருத்துக்களை இவரது நூலில் ஆங்காங்கு காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக:

பகவானை அடைய வேண்டிய வழியைக் கூறியிருக்கும் 'கடோபநிஷதம்' 8,9 மந்திரங்களின் கருத்துக்களைத் தமது நூலில் 62, 64 வரிகளில் அப்படியே மொழிபெயர்ப்பைப் போல விளக்கியிருக்கிறார்.

அந்தணர்களின் ஆறு தொழில்களையும், அவர்கள் 48 ஆண்டு பிரம்மச்சரிய விரதத்தைப் பூண்டு வேதாத்தியயனம் (மறையோதலை) செய்ய வேண்டும் என்ற வழியையும், முப்புரி நூலை அணிய வேண்டும் என்பதையும், நாள்தோறும் அம்மறையோர் செய்ய வேண்டிய முப்பெரு வேள்விபற்றியும், அந்தணர்களுக்கு 'இரு பிறப்பாளர்' என்னும் பெயர் ஏற்படுவதற்குக் காரணமான விஷயங்கள் பற்றியும் 176-189 வரிகளில் விளக்கியுள்ளார்.

இங்கு கௌதம தர்ம சூத்திரம், வேதம், தரும சாத்திரம், ஆகிய வடமொழி நூற் கருத்துக்களை அப்படியே ஆசிரியர் கையாண்டு விளக்கியுள்ளார்.

சூரபத்மவதம், பிரம்மனின் சாபத்தைத் தீர்ப்பதற்காகத் திருமால், சிவன், இந்திரன் 18 வேத கணங்கள் ஆக எல்லோருமாகச் சேர்ந்து முருகப் பெருமானிடம் செல்வது,

முப்புரம் எரித்தல், இந்திரன் 100 வேள்விகளைச் செய்து முடித்தல், முருகப் பெருமானின் பிறப்பு, பரமசிவனுக்கு முக்கண்ணன் என்ற பெயர் என்ற விதம் ஆகிய விஷயங்களைக் கூறுமிடங்களில் 'மகாபாரதம்', 'இராமாயணம்', பல புராணம் போன்ற வடமொழி நூல்களிலுள்ள கருத்துக்களை அப்படியே கையாண்டிருப்பதைக் காணலாம்.

நடைப்போக்கு, வடசொல் கலப்பு ஆகியவற்றைக் கொண்டு 11-ஆம் திருமுறையைச் சேர்ந்த 9 பிரபந்தங்களையும் பிற்காலத்தில் வாழ்ந்த 'நக்கீரர் தேவநயினார்' என்பவர் எழுதியிருக்கக் கூடும். கடைச்சங்கப் புலவரான நக்கீரர் எழுதியிருக்க முடியாது என்பது சில ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்து.

திருக்குறளும் ஸம்ஸ்கிருத இலக்கியமும்

வைதிகமதம்

'வேதம், மறைமொழி, நிறைமொழி எனப் பெயர் பெற்று எவராலும் இயற்றப்படாமல் வெகு காலமாக பிரசாரத்தில் தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது. ஜாதி நான்கு வகைப்பட்டது. ஆசிரமங்களும் நான்கு விதமாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. முதல் வகுப்பைச் சேர்ந்த அந்தணர்கள் வேதத்தை ஓதியும் காத்தும் வருகின்றனர். அந்தணர் காக்கும் வேத வழி சென்று அரசன் நாட்டை ஆள வேண்டும். ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்டுவித்தல் தானம் செய்தல், தானம் வாங்குதல் போன்ற ஆறுவித தொழில்கள் அந்தணருக்கு வேதத்தால் வகுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அந்தணன் ஒழுக்கம் தவறக் கூடாது. கற்று மறந்த வேதத்தை அவன் மறுபடியும் பயின்று ஒரு வேளை உணர்ந்தாலும் உணரலாம்; ஒழுக்கம் தவறிய பிராமணனுக்கு பிராமணியம் மட்டும் மறுபடி கிட்டாது. நான்கு வகுப்பைச்

சார்ந்தவர்கள் நிறைந்திருக்கும் ஒரு நாட்டையே நாடு எனச் சொல்லலாம்'' என இக் கருத்துக்களைக் கொண்ட 133, 134, 543, 560, 741 போன்ற குறள்களால் வள்ளுவர் காலத்தில் வைதிக மதம் தமிழ் நாட்டில் பரவி இருந்தது என்றும், வள்ளுவரும் அதைப் பின்பற்றி வந்தார் என்றும் புலன் ஆகிறது.

தென்புலத்தார் என்றால் தென் திக்கில் வாழும் பித்ரு தேவதைகள் என்பது பொருள். 43-ஆவது குறளில் வரும் இச்சொல்லினால் வள்ளுவர் காலத்தில் பித்ரு தேவதைகளைக் குறித்து சிராத்தம் செய்யும் வழக்கம் இருந்து அதில் வள்ளுவர் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார் என்றும் தெரியவருகிறது. பறவை கூட்டை விட்டு வெளியேறிய பிறகு கூண்டிற்கும், பறவைக்கும் உள்ள உறவைப் போன்றது உடலுக்கும், உயிருக்கும் உள்ள உறவு என்ற கருத்துக் கொண்ட 338-ஆவது குறளினால் ஆன்மிகத்தில் வள்ளுவர் கொண்டிருந்த பற்று நன்கு புலனாகிறது. தீயில் ஹவிசைப் போட்டுச் செய்யும் ஆயிரம் யாகங்களைக் காட்டிலும் புலால் உண்ணாமையே அதிக பயனைத் தரவல்லது எனக்கூறும் 259-ஆவது குறள் அக் காலத்தில் யாகம் நடந்து வந்ததையும் அதனால் உண்டாகும் நற்பயனையும் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

சம்ஸ்கிருத நூல்களில் உள்ள கருத்துக்களையோ சொற்களையோ வள்ளுவர் சிறிதளவும் எடுத்துக் கையாளவில்லை. தமிழக் கலாசாரத்தையே வள்ளுவர் இங்கு கூறுகிறார். தமிழ் கலாசாரம் வைதிக கலாசாரம் அன்று. அது தனிமை வாய்ந்தது எனக் கூறுவோரின் வாதத்தில் உண்மை சிறிதளவும் இல்லை என்பதை மேற்கூறிய பகுதியைப் படித்தவர்கள் நன்கு உணர்வார்கள்.

சங்க இலக்கியங்கள் வேத காலம் தொட்டு உள்ள ஸம்ஸ்கிருத நூல்கள் இவைகளுக்கிடையே உள்ள கருத்துக் கலாசார ஒற்றுமை ஆதாரங்களுடன் இதுவரை எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. இவ்வாராய்ச்சி நூலில் ஸ்ரீமதாண்டவன் அருளிய பல அபூர்வமான நுணுக்கமான கருத்துக்கள் ஆங்காங்கு இடம் பெற்றிருக்கின்றன. உதாரணமாக சங்க நூல்களில் வைதிக கலாசாரம் என்ற தலைப்பில் அந்தணர் அதிகாலையில் வேதம் ஓதுதல், அந்தணர் அந்தியில் செய்யும் கடன் என்ற தலைப்புகளில் ஒரு பரிபாடலை உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளேன். பரிபாடல் திரட்டு, அதிகப் பாடல்களாக பின்னே உள்ளவை என்று கூறி ஆண்டவன் ஸ்வாமிகள் ஒரு பாடலை எனக்கு எழுதி அனுப்பியுள்ளார்கள். இப்பாடல் எந்நூலிலும் இடம் பெறவில்லை. எனினும் ஸ்வாமிகள் அதை கண்டறிந்து எனக்கு அனுப்பியது வியப்பை அளிக்கிறது.

மாயோன்	கொப்பூழ்	மலர்ந்த	தாமரைப்
பூவொடு	புரையும்,	சீரூர்;	பூவின்
இதழகத்	தனைய	தெருவம்;	இதழகத்து
அரும்பொருட்	டனைத்தே	அண்ணல்	கோயில்;
தாதி	னனையர்	தண்டமிழ்க்	குடிகள்;
தாதுண்பற	வையனையர்,	பரிசின்	வாழ்நர்;
பூவினுள்	பிறந்தோன்	நாவினில்	பிறந்த
நான்மறைக்	கேள்வி	நவில்குர	லெடுப்ப
ஏமவின்	துயி	லெழுத	லல்லதை,
வாழிய	வஞ்சியும்	கோழியும்	போலக்
கோழியி	னெழாதெம்	பேரூர்	துயிலே

அதே போல் தொல்காப்பியம் பிறப்பியல் (102) 20-வது சூத்திரத்தில் உள்ள அளவிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே

என்ற சூத்திரத்திற்கு பொருத்தமான இந்த வேதத்திலுள்ள* ஒரு பகுதியை வெகு புதிதாக எழுதி அனுப்பியுள்ளார்கள்.

*चत्वारि वाक् परिमिता पदानि
तानि विदु र्ब्राह्मणा ये मनीषिणः ।
गुहा त्रीणि निहिता नेङ्ग यन्ति
तुरीयं वाचो मनुष्या वदन्ति ॥
(परा-पश्यन्ती - मध्यमा - वैखरी)

இங்கு தொல்காப்பிய சூத்திரத்தோடு கருத்து ஒற்றுமை கொண்ட ஸம்ஸ்கிருதப் பகுதியை என்னால் எடுத்துக்காட்ட இயலவில்லை. ஸ்வாமிகள் இப்பகுதியை அனுப்பி இதற்கு நிறைவு செய்திருக்கிறார்கள்.

இப்படி எழுதிக் கொண்டே போனால் பல இடங்களில் ஸ்வாமிகளின் புதிய கருத்துக்கள் இடம் பெற்றிருப்பது அறிஞர்களுக்கு நன்கு விளங்கும். சுருங்கச் சொன்னால் இந்நூலை சுருத ப்ரகாசிகை என்றே சொல்லலாம்.

நடாதூர் அம்மாள் வம்சத்தில் பிறந்த அடியேனால் எழுதப்பட்டது இந்த சுருதப்ரகாசிகா. அன்று அடியேனுடைய கூடஸ்தரான நடாதூர் அம்மாளால் கூறப்பட்ட கருத்துக்களை கொண்டு சுதர்சன பட்டரால் எழுதப்பட்டது. இது தான் இரண்டு சுருத ப்ரகாசிகைகளுக்கு உள்ள வேறுபாடு. அடியேன் எழுதிய இந்த நூலை ஆண்டவன் ஸ்வாமிகள் கடாக்ஷத்திற்கு அனுப்பினேன். இதை உடனடியாக படித்து, இதை ஆசிரமத்தின் சார்பில் வெளியிடுவதென முடிவு செய்து அருளினார்கள்.

இங்கு ஆங்காங்கு பொருத்தமான சில திருத்தங்கள் செய்து இந்நூலுக்குப் பெருமை அளித்து இதற்கு ஒரு சிறப்பை தந்து மெருகூட்டிய ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஸ்ரீரங்கராமானுஜ மஹாதேசிகன் ஸ்வாமிகளுடைய திருவடிகளில் எனது க்ருதஜ்ஞயை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இப்புத்தகம் அச்சிட்டு வெளிவருவதற்கு உதவிய ஸ்ரீமான் புலிக்குன்றம் வங்கீபுரம் ஸ்தலசயனாசார்யர் ஸ்வாமிக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

D-5, டர்ன்புல்ஸ் ரோடு,
நந்தனம், சென்னை - 600 035
போன்: 2435 4246

இப்படிக்கு
S.N. ஸ்ரீ ராமதேசிகன்

எஸ்.என். ஸ்ரீராமதேசிகனின் (21-6-1921)
60 ஆண்டு பன்முக கல்வித்தொண்டு

பதவிகள்

1. ஆராய்ச்சி மாணவன், ஸ்ரீ வெங்கடேச்வரா கீழ்த்திசை ஆராய்ச்சி நிறுவனம், திருப்பதி 1943 முதல் $2^1/_2$ ஆண்டுகள்.

   (ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் சங்ககால இலக்கியச் செல்வாக்கைப் பற்றி ஆராய்ந்து கட்டுரை வரைதல்)

2. ஆராய்ச்சிப் புலவர், இந்திய அரசாங்கம், புது தில்லி - $2^1/_2$ ஆண்டுகள் (1961 முதல் 1963 வரை)

   ந்யாயபரிசிஷ்டம் என்ற அரியதொரு பழமையான தர்க்க சாஸ்திர நூல், புதியதொரு உரையுடன் பதிப்பிக்கப் பெற்று, ஆராய்ச்சி முறையில் எழுதிய முன்னுரையுடன் திருப்பதி கேந்திரிய ஸம்ஸ்க்ருத வித்யாபீடத்தின் வாயிலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது.)

3. பகுதி நேர விரிவுரையாளர் - (ஸம்ஸ்கிருதம்) - கிண்டி இன்ஜினீயரிங் கல்லூரி, அடிப்படை ஆராய்ச்சி பிரிவு - 4 ஆண்டுகள் (1965-1969)

(விஞ்ஞான நுணுக்கங்கள் அடங்கிய பழங்கால தர்க்க சாஸ்திர நூல்களை பொறியியல் கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு விஞ்ஞான ரீதியில் போதித்து அக்கருத்துக்களை ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையாக எழுதி, கிண்டி பொறியியல் கல்லூரி அடிப்படை ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் மூலம் அச்சிட்டு வெளியிடுதல்)

4. ஆராய்ச்சி அலுவலர் - கேந்திரீய ஸம்ஸ்க்ருத வித்யா பீடம் - திருப்பதி - இது ஒரு இந்திய அரசாங்க நிறுவனம், இன்று ஸம்ஸ்கிருத பல்கலைக்கழகம் $3^1/_2$ ஆண்டுகள் (1972 - 1975)

(சங்ககாலம் தொடங்கி 20வது நூற்றாண்டு வரையிலுள்ள தமிழ் நூல்களையும் வேதகாலம் தொடங்கி இன்று வரையாக உள்ள வடமொழி நூல்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து ஆராய்ந்து ஒன்றோடொன்று கருத்தொற்றுமை கொண்டு இரு கண்கள் போல் இயங்கி வரும் நிலையைப் பற்றி 1000 பக்கங்களில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை தயார் செய்தல்).

5. கௌரவ ஆசிரியர் - தஞ்சாவூர் சரஸ்வதி மஹால் நூலகம்- 1980

(மஹாபாரதக் கதையின் சுருக்கத்தை விளக்கும் பிராஸ பாரதம் என்னும் வடமொழி நூலின் தமிழாக்கம். இந்நூல் நூலகத்தின் வாயிலாக வெளியிடப்பட்டது).

6. கௌரவ ஆராய்ச்சி செயலாளர் - தமிழ்-ஸம்ஸ்கிருதம் மற்றும் பிற மொழி ஆராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை- 1975 - 1981.

(வெகுநாட்களாக தமிழ், ஸம்ஸ்கிருத மொழிகளுக் கிடையே இருந்த சர்ச்சைக்குரிய சில கருத்து

வேறுபாடுகளை அகற்றி இரு மொழியாளர்களுக்கும், இரு மொழிகளுக்கும் இடையே ஒற்றுமை காண முறையே சென்னை கவர்னர் கே.கே.ஷா, பிரபுதாஸ் பட்வாரி, மோகன்லால் சுகாடியா ஆகியவர்களைத் தலைவர்களாகக் கொண்ட இந்நிறுவனத்தின் கௌரவ ஆராய்ச்சி அலுவலராக இருந்து பல அறிஞர்கள் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை அடங்கிய ஒரு தொகுப்பை வெளியிடுதல், பல்துறைகளில் புகழ்பெற்ற பல அறிஞர்களைக் கொண்ட பல துணைக் கமிட்டிகளை அமைத்து கருத்தரங்கு மாநாடுகளை நடத்தி இருமொழிகளுக்கும் பாலம் அமைத்து தொண்டாற்றி வருதல்).

7. கௌரவத் தனி அலுவலர் - ஆயுர்வேத மொழி பெயர்ப்புப் பிரிவு, இந்திய மருத்துவம் மற்றும் ஓமியோபதி இயக்குநரகம், தமிழக அரசு, சென்னை. 1983 முதல் 1996 வரை.

   (13 ஆண்டு காலமாக பழம்பெரும் ஸம்ஸ்கிருத மொழியிலுள்ள ஆயுர்வேத நூல்களை தமிழாக்கம் செய்து, விஞ்ஞான உலகில் இன்று காணப்படும் அரிய நவீன விஞ்ஞான நுணுக்கங்களை விளக்கி பல மூலிகைப் படங்களையும் இணைத்து தயாரித்த நூல், தமிழக அரசின் வாயிலாக ஐந்து பகுதிகளாக அச்சிட்டு வெளியாகிருக்கிறது.)

8. உதவி ஆசிரியர் - 'அனுமான்' தமிழ் வாரப்பதிப்பு- 1950

9. சரஸ்வதி கிரி வேத ஸம்ஸ்கிருத பாடசாலையின் தலைவராக இருந்து இலவச ஸம்ஸ்கிருத வகுப்புகளை நடத்தி பல ஸம்ஸ்கிருத பரீட்சைகளுக்கு மாணவர்களை அனுப்பி தொண்டாற்றியுள்ளார். (1973-1986)

10. கௌரவ ஆலோசகர் - சென்னை அரசு கீழ்த்திசை ஓலைச்சுவடி நூலகம், சென்னை, (1988) ஓர் ஆண்டு. (வெகு காலமாக அச்சேறாமல் ஓலைச்சுவடி வடிவத்திலுள்ள தமிழ் ஸம்ஸ்கிருத மொழி நூல்களை அச்சிடுவதற்கு ஏற்றவாறு பதிப்பித்து அச்சிட திட்டம் வகுத்து அளித்தல்).

11. 1940 முதல் இன்று வரை எழுத்தாளராக இருந்து, பல ஆங்கில, தமிழ் தினசரி, வாரப் பத்திரிகைகளி ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை, புத்தக விமர்சனம் எழுதி வருதல்.

12. ஸ்தாபகர் செயலர் - தென்னிந்திய ஸம்ஸ்கிருத சங்கம், சென்னை, 1950 முதல் இன்று வரை.

(1950 முதல் இன்று வரை இச்சங்கத்தின் வாயிலாக பல இலவச ஸம்ஸ்கிருத வகுப்புகள் பல மகாநாடுகள், ஆராய்ச்சி அரங்கங்கள், அறக்கட்டளை சொற்பொழிவுகள் ஆகியவற்றை நடத்தி ஸம்ஸ்கிருத மொழிக்குத் திரண்டு புரிதல்)

பாராட்டுகள்

1. ஸம்ஸ்கிருத புலமைக்காக இந்திய ஜனாதிபதி வழங்கிய பாராட்டு-1971.

2. உத்தரப்பிரதேச அரசு, அவ்வையார் ஸம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு நூலுக்குப் பரிசு அளித்தல் -1973.

3. தமிழக அரசு, மொழி பெயர்ப்புப் பணிக்காக வள்ளுவர் விழாவில் பொன்னாடை அளித்து கௌரவித்தல்-1986.

4. சரகஸம்ஹிதை மொழி பெயர்ப்புப் பணிக்காக இந்திய மருத்துவ ஓமியோபதி இயக்குநரகம், சால்வை அளித்து கௌரவித்தல் - 1988.

5. சென்னை பல்கலைக் கழகத்தில் பி.யு.சி சிறப்பு ஸம்ஸ்கிருத தேர்வுக்கு அவ்வையார் ஸம்ஸ்கிருத மொழிபெயர்ப்பு நூல் பாடப்புத்தகமாக வைக்கப்பட்டது. (1973 முதல்)

6. தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், சென்னை- பொற்பதக்கம் அளித்து கௌரவித்தல் -1969

7. காரைக்குடி கம்பன் கழகம், பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவித்தல் -1965

8. சென்னை பாரதியார் சங்கம் கேடயம் அளித்துக் கௌரவித்தல் -1963.

9. சுகர் மார்கண்டேயர் ஆராய்ச்சி மையத்தின் சார்பில் சென்னையில் நடந்த தன்வந்திரி விழாவில் அமிர்த கலசம் (வெள்ளிக் கோப்பை) அளித்துப் பாராட்டப்படுதல். (7-3-97)

10. சென்னை அரசு ப்ளஸ் ஒன்று தேர்வுக்கு திருக்குறள், பாரதியார், ஔவையார் சமஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு நூல்களிலிருந்து சில சுலோகங்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு பாட நூலாக வைக்கப்பட்டுள்ளன- 1996 முதல்.

11. ஸ்ரீ ஜெயேந்திர சரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் எஸ்.என். ஸ்ரீராமதேசிகன் அவர்களுக்கு "ஆயுர் வேத பாரதீ" என்ற பட்டத்தை காஞ்சி சங்கர மடத்தில் நடந்த விழாவில் 20.6.1999 அன்று வழங்கினார்கள்.

12. இலக்கியச் சங்கம் ஸம்ஸ்கிருத ரத்னா என்ற பட்டம் வழங்கி கௌரவித்தல் - 1970.

13. தமிழக அரசு - கலைமாமணி பட்டம் அளிதபுது கௌரவித்தல் - 1993 மார்ச்சு.

14. [illegible]
மஹாதேசிகன் ஸ்வாமிகள், எஸ், என். ஸ்ரீராமதேசிகனுக்கு 'அபிநவ விசுருத ஸுசுருத' என்ற பட்டத்தை சென்னை ஆண்டவன் ஆஸ்ரமத்தில் 2.4.2000 அன்று நடந்த விழாவில் வழங்கினார்கள்.

15. 16.12.2001 அன்று பார்த்தசாரதி ஸ்வாமி சங்கீத சபா இசை விழாவில் அஹோபிலமடம் ஜீயர் அவர்களால் பரத நாட்டிய சாஸ்திர நூலை தமிழில் மொழி பெயர்த்ததற்காக பொன்னாடைப் போர்த்தி நினைவுப் பரிசு வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டார்.

16. 2.6.2003 அன்று ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஸ்வாமியின் 69-வது திருநக்ஷத்ர விழாவில் ஆசிரியருக்கு விவிதக்ரந்த நிர்மான நிபுணஹ என்ற பட்டத்தை அளித்து, வெள்ளி கிண்டியும் ரூ.5000/-ம் வழங்கி அருளினார்கள்.

வெளியீடுகள்

1. அஷ்டாங்கசங்கிரகம், சரகஸம்ஹிதா, ஸுசுருத சம்ஹிதா ஆகிய 25,000 சுலோகங்கள் கொண்ட வடமொழி ஆயுர் வேத நூல்கள் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டு தமிழக அரசு ஆறு பகுதிகளாக 6400 பக்கங்களில் வெளியிடப் பட்டுள்ளன.

2. பரத முனிவரால் எழுதப்பெற்ற 6000 சுலோகங்கள் 36 அத்தியாயங்கள் கொண்ட 'பரத நாட்டிய சாஸ்திரம்' என்ற ஸம்ஸ்கிருத நூல் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டு உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் வாயிலாக வெளியிடப் பட்டுள்ளது. இம்மொழி பெயர்ப்பு பணிக்காக தமிழக முதல்வர் ஜெயலலிதா அவர்கள் 1995-ம் ஆண்டு ரூ.50,000/- சன்மானமாக அளித்தார்கள்.

3. திருக்குறள், ஸம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு தமிழ் ஆங்கிலவிளக்க உரையுடன்.

4. நாலடியார், ஸம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு தமிழ் ஆங்கில விளக்க உரையுடன்.

5. சுப்பிரமணிய பாரதியார் நூல்களின் ஸம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு, ஆங்கில உரையுடன்.

6. பத்துப்பாட்டு, (சங்க இலக்கியம், திருமுருகாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு) ஸம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.

7. எட்டுத் தொகை, (சங்க இலக்கியம் - பரிபாடல்) ஸம்ஸ்கிருத மொழிபெயர்ப்பு.

8. கம்பராமாயணம், (பாலகாண்டம்) ஸம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு

9. சிலப்பதிகாரம் - ஸம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.

10. அவ்வையார் நீதி நூல்கள் - ஸம்ஸ்கிருத மொழிபெயர்ப்பு

11. ஆந்திரகவி வேமனாவின் பாடல்கள், ஸம்ஸ்கிருத, தமிழ்மொழி பெயர்ப்புகளுடன்.

12. ஏழு நாடகக் கதைகள் - (ஏழு ஸம்ஸ்கிருத நாடகங்களின் கதைச் சுருக்கம்) தமிழில்.

13. ஸ்ரீ கிருஷ்ண லீலா - ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மாவின் சரிதம் - குழந்தைப்பருவம் முதல்- தமிழ்.

14. இரு மொழி இலக்கிய இன்பம் - (ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு) தமிழ்.

15. மகாபாரதத்தை இயற்றியவர் யார்? (ஓர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை) தமிழ்

16. கிருஷ்ண கதா சங்கிரகா – (ஸம்ஸ்கிருத சுலோகங்கள்)

17. தேசிகமணி சதகம் – (வேதாந்த தேசிகரின் வாழ்க்கை வரலாறு) - ஸம்ஸ்கிருத சுலோகங்கள்.

18. திருப்பாவை – ஸம்ஸ்கிருத மொழி பெயர்ப்பு.

பாராட்டியவர்கள்

ஜனாதிபதி

இரண்டு உபஜனாதிபதிகள்

மூதறிஞர் இராஜாஜி

பாரதப் பிரதமர்

ஒன்பது கவர்னர்கள்

மூன்று தமிழக முதல்வர்கள்

மூன்று மத்திய மந்திரிகள்

நான்கு நீதபதிகள்

ஐந்து துணைவேந்தர்கள்

நான்கு மடாதிபதிகள்

இரண்டு மத்திய சாஹித்திய அகாடமித் தலைவர்கள்

மூன்று மாகாண அரசுகள்

தமிழக கவர்னர் திரு.கே.கே.ஷா அவர்களுடைய தலைமையில் ஜனாதிபதி கதிரு.வி.வி.கிரி அவர்கள் இவருடைய நூலை வெளியிட்டிருப்பதும், கவர்னர் திரு.பிரபுதாஸ் பட்வாரி அவர்களின் தலைமையில் பாரதப் பிரதமர் திரு.மொரார்ஜி தேசாய் அவர்கள் இவருடைய நூலை வெளியிட்டிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

நூலாசிரியரைப் பற்றி...

எஸ்.என்.ஸ்ரீராமதேசிகன்
பிறப்பு: 21-06-1921

83- எண்பத்திமூன்று வயதை கடக்கும் இவர் திருப்பதி வெங்கடேஸ்வரா ஸம்ஸ்க்ருதக் கல்லூரியில் 1942-ல் சிரோமணி பட்டம் பெற்றார். அங்கு வெங்கடேஸ்வரா கீழ்திசை ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தில் $2^1/_2$ ஆண்டு காலம் ஆராய்ச்சி யாளராகப் பணியாற்றினார். அப்பொழுதே எல்லா தமிழ் ஆங்கில தினசரி வாரப் பத்திரிகைகளில் கட்டுரை எழுதத் தொடங்கி, அறுபதாண்டு காலம் எழுத்தாள ராக விளங்குகிறார். 1946ல் சென்னைக்கு வந்து சங்க இலக்கியம் முதல் தமிழ் நூல்களை யெல்லாம் சம்ஸ்க்ருதத்தில் மொழி பெயர்த்து தமிழ், ஆங்கில கருத்துரையுடன் வெளியிட்டுள்ளார். 1965 முதல் சென்னையில் கிண்டி பொறியியல் கல்லூரியில் சம்ஸ்க்ருத பகுதிநேர விரிவுரை யாளராக 4 ஆண்டு இருந்து ஆசிரியர்களுக்கு விஞ்ஞான அடிப்படையில் ஸம்ஸ்க்ருதம் கற்பித்து வந்தார். அக்கருத்துக்கள் நூல் வடிவில் வெளிவந்துள்ளன.

1961-ம் ஆண்டு முதல் $2^1/_2$ ஆண்டு காலம் இந்திய அரசாங்கத்தில் ஆராய்ச்சிப் புலவராகப் பணியாற்றி தர்க்க சாஸ்திர நூலை பதிப்பித்து அளித்துள்ளார். 1971ம் ஆண்டு சம்ஸ்க்ருத புலமைக்காக ஜனாதிபதியின் பாராட்டைப் பெற்றார். 1972 முதல் $3^1/_2$ ஆண்டு காலம் திருப்பதியிலுள்ள கேந்திரிய சம்ஸ்க்ருத வித்யா பீடத்தில் (இன்று அது சம்ஸ்க்ருத பல்கலைக் கழகம்) ஆராய்ச்சி அலுவலராக பணியாற்றி தமிழ் சம்ஸ்க்ருத மொழிகளின் இடையே உள்ள ஒற்றுமையை ஆராய்ந்து ஆயிரம் பக்கங்களில் ஒரு ஆராய்ச்சி நூலை எழுதி அளித்துள்ளார்.

K.K.Shah கவர்னர் தலைமையில் இயங்கிய தமிழ் சமஸ்க்ருதம் மற்றும் பிறமொழி ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தில் 1975 முதல் 1981 வரை கௌரவ ஆராய்ச்சிச் செயலராக இருந்து தொடர்ந்து நான்கு கவர்னர்கள் தலைமையில் பணியாற்றி வந்தார். சென்னை ஸரஸ்வதிகிரி வேத சம்ஸ்க்ருத கலாசாலையின் தலைவராக 1973 முதல் 1986 வரை இருந்து வந்துள்ளார். 1980வது ஆண்டு தஞ்சை ஸரஸ்வதி மஹால் நூலகத்தில் கௌரவ ஆசிரியராக ஓராண்டு காலம் பணி செய்ததோடு அதே ஆண்டில் 'அனுமான்' என்ற தமிழ் வாரப்பத்திரிக்கையில் உதவி ஆசிரியராகவும் இருந்து வந்துள்ளார். தமிழக அரசின் இந்திய மருத்துவம் மற்றும் ஹோமியோபதி இயக்குநரகத்தில் ஆயுர்வேத மொழி பெயர்ப்பு பிரிவில் கௌரவத் தனி அலுவராக 1983 முதல் 1996 வரை 13 ஆண்டு காலம் இருந்து சரக சம்ஹிதா, ஸுச்ருத சம்ஹிதா போன்ற ஸம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள ஆயுர்வேத நூல்கள் இவரால் தமிழில்

மொழிபெயர்க்கப்பட்டு 6500 பக்கங்களில் ஆறு பகுதிகளாக தமிழக அரசால் அச்சிட்டு வெளியிடப் பட்டுள்ளன.

அரசு கீழ்த்திசை ஓலைச்சுவடி நூலகத்தில் கௌரவ ஆலோசகராக 1988ல் ஓராண்டு காலம் பணியாற்றியுள்ளார். இவர் சம்ஸ்க்ருதத்திலிருந்து தமிழில் மொழி பெயர்த்த பரதநாட்ய சாஸ்திரம் என்ற நூலை உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் வெளியிட்டதோடு அதற்காக இவருக்கு ரூ.50,000 தமிழக முதல்வர் ஜெயலலிதா அவர்கள் 1995ம் ஆண்டு அளித்துப் பாராட்டினார். இவர் தமிழிலிருந்து சம்ஸ்க்ருதத்தில் மொழி பெயர்த்த பல நூல்களை ராஜாஜி, ஜனாதிபதி V.V.கிரி, பாரத பிரதமர் மொரார்ஜி தேசாய், ஆகியோர் வெளியிட்டுள்ளார். காஞ்சி, சிருங்கேரி சங்கராச்சாரியர்கள், அஹோபிலமடம் ஜீயர், ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஸ்வாமிகள், எம்.ஜி.ஆர், ஜெயலலிதா ஆகியோர்களின் பாராட்டைப் பெற்றார். காஞ்சி சங்கராச்சாரியார் இவருக்கு ஆயுர்வேத பாரதி என்ற விருதையும், ஸ்ரீரங்கம், ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஸ்வாமிகள் அபிநவ விச்ருதா ஸம்ஸ்ருத என்ற விருதையும் அளித்தனர்.

1993ம் ஆண்டு தமிழக அரசு இவருக்கு 'கலைமாமணி' பட்டம் அளித்துள்ளது. இலக்கியம், மருத்துவம், ஆன்மிகம், கலை, பொறியியல் இத்துறைகளில் ஆசிரியர் ஆராய்ச்சி செய்து பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம், காரைக்குடி கம்பன் கழகம், சென்னை பாரதியார் சங்கம், ராமலிங்கா பணிமன்றம் திருவள்ளுவர் விழாவில் தமிழக அரசு ஆகியவைகளிடமிருந்து இவர் பாராட்டு, கேடயம், பதக்கம் ஆகியவைகளைப் பெற்றுள்ளார். இவருடைய ஔவையார் ஸம்ஸ்க்ருத மொழி பெயர்ப்பு நூல் உத்தரப்பிரதேச அரசின் பரிசைப் பெற்றுள்ளது.

பாரத பிரதமர், ஜனாதிபதி, ராஜாஜி, ஒன்பது கவர்னர்கள், மூன்று தமிழக முதல்வர்கள், மூன்று மத்திய மந்திரிகள், நான்கு உயர்நீதி மன்ற நீதிபதிகள், ஐந்து துணை வேந்தர்கள், நான்கு மடாதிபதிகள், மூன்று மாகாண அரசுகள் என இவர்களால் பாராட்டப் பெற்றவர்.

ஸ்ரீ அஹோபில மட பத்ரிகை "ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா", ஆண்டவன் ஆச்ரம பத்ரிகை, "தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி சம்ரக்ஷணி" போன்ற பத்ரிகைகளில் 1994லேயே ஆன்மீக கட்டுரைகள் எழுதி வந்தார். அவைகள் திருப்பாவை சம்ஸ்க்ருத ஸ்லோகம், "தேசிக மணி சதகம்" என்ற பெயரில் நூல் வடிவில் வெளிவந்துள்ளன.

திருப்பாவை, திருக்குறள், நாலடியார், சுப்ரமண்ய பாரதி நூல்கள், கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம், ஔவையார், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, ஆகிய தமிழ் நூல்களை சமஸ்க்ருதத்தில் மொழி பெயர்த்து சிலவற்றிற்கு ஆங்கில, தமிழ் உரையுடன் இவர் வெளியிட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவருடைய ஔவையார் சம்ஸ்க்ருத மொழி பெயர்ப்பு P.U.C.சிறப்பு ஸம்ஸ்க்ருத பாட நூலாக 73வது ஆண்டு வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஜனாதிபதி பாராட்டையும் பெற்றவர்.

ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ
மஹாதேசிகன் ஸ்வாமிகள்,
எஸ்.என். ஸ்ரீராமதேசிகனுக்கு
'அபிநவ விசுருதா ஸுசுருத' என்ற பட்டத்தை
சென்னை ஆண்டவன் ஆஸ்ரமத்தில்
2.4.2000 அன்று நடந்த விழாவில்
வழங்கினார்கள்

12-06-2002 அன்று ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஸ்வாமிகளின் 68-வது திருநக்ஷத்ர மஹோத்ஸவத்தில் ஆசிரியருடைய ''ஸுச்ருத ஸம்ஹிதை'' என்கிற தமிழாக்க நூலை வெளியிட்டு ரூ.15,000/-சம்பாவனை வழங்கி சிறப்பித்தார்கள்.

02-06-2003 அன்று ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஸ்வாமிகளின் 69-வது திருநக்ஷத்ர மஹோத்ஸவத்தில் ஆசிரியருக்கு விவித க்ரந்த நிர்மான நிபுணஹ என்ற விருதை அளித்து அனுக்ரஹித்தார்கள்.

संघग्रन्थेषु वैदिककलाचारः

சங்க நூல்களில்
வைதிக கலாசாரம்

विषयसूचिका

I

धर्मशास्त्रार्थानां तोल्काप्पिय ग्रन्थे समन्वयः

अधीत सकल धर्म शास्त्रः तोल्काप्पियर् कविः जनानां धर्मशास्त्रार्थ परिज्ञानार्थं मनुस्मृति, बोधायनस्मृति, गौतमधर्म सूत्रादि ग्रन्थ प्रतिपादनात् दैनन्दिनं जनानामनुष्ठानोपयोग भूतान् नानाधर्म-शास्त्रार्थान् स्वीयव्याकरणग्रन्थे सुविशदं प्रतिपादयति । प्रायशस्तत्कालीन कवयो न केवलं श्रृङ्गारादिरस प्रतिपादककाव्य-निर्माणमात्रपराः, किन्तु जनानामतीवोपयुक्तान् धर्मशास्त्र प्रतिपादि-तान् नानाविधाचारान् निरूप्य तत्र जनानां प्रवृत्तिमुत्पाद्य यथा ते कर्मभ्रष्टा न भवेयुः, सदाचारशीलाश्च भवेयुस्तथाकरणे विशेषतस्ते बद्धश्रद्धा आसन् ।

द्रविडदेशे जना विशेषतो धर्मशास्त्रमार्गावलम्बिनो सदाचार-शीलाश्च आसन्नितीदं एतादृशग्रन्थपठनात् स्पष्टमवगम्यते ।

किञ्च, पूर्वं प्रायशस्सङ्घकालीन द्रविडकवयो द्रविडव्याकरण-ग्रन्थ कर्तारश्च संस्कृतग्रन्थान् समग्रानप्यधीत्य ततोऽपूर्वान् कांश्चन विषयान् स्वीयग्रन्थेषु प्रतिपादितवन्तः । अनेन सर्वेऽपि कवयः सकल भाषा पाण्डित्यवन्त आसन्नित्यवगम्यते । भाषान्तरपरिज्ञानं स्वीयभाषापाण्डित्याभिघातकं सर्वथा न भवति । अपि तु पोषकमेव भवति । एवं भाषान्तरोक्तानामपूर्वार्थानां स्वीयग्रन्थेषु कथनं नाप्यगौरवावहम् ।

अयं सिद्धान्तःसङ्घकालीनकविभि र्विशेषत आदृतः । सङ्घकालीन द्रविड ग्रन्थानां परामर्शेनेदमवगन्तुं पार्यते ।

1. तोल्काप्पियग्रन्थे वर्णाश्रमधर्म व्यवस्था निरूपणम् ।

ब्राह्मणक्षत्रियवैश्य शूद्राख्य चतुर्विध वर्णानां, ब्रह्मचारि, गृहस्थ, वानप्रस्थ भिक्षु, संज्ञकानां चतुर्विधाश्रमाणां च व्यवस्था महर्षिभिः धर्मशास्त्रग्रन्थेषु कृता, जनैरादृतार्थाभूत, इतीदं सुप्रसिद्धम् ।

मनुस्मृतौ प्रथमाध्याये –

अध्यापनमध्ययनं यजनं याजनं तथा ।
दानं प्रतिग्रहं चैव ब्राह्मणानामकल्पयत् ।। (१-८८)

प्रजानां रक्षणं दानमिज्याध्ययनमेव च ।
विषयेष्वप्रसक्तिश्च क्षत्रियस्य समासतः (१-८९)

पशूनां रक्षणं दानमिज्याध्ययनमेव च ।
वणिक्पथं कुसीदं च वैश्यस्य कृषिमेव च (१-९०)

एकमेव तु शूद्रस्य प्रभु-कर्म समादिशत् ।
एतेषामेव वर्णानां शुश्रूषामनसूयया ।। (१-९१)

एभिः श्लोकैः यजन, याजन, अध्ययन; अध्यापन, दान, प्रतिग्रह षट्कर्माणि ब्राह्मणानां, यजनं, अध्ययनं, दानं, प्रजारक्षणं, न्यायतो दण्डप्रदानं चेति पञ्चकर्माणि राज्ञां– यजनं, अध्ययनं, दानं, वाणिज्यं, कृषि, पशुरक्षणं चेति षट् कर्माणि वैश्यशूद्रयोश्च कर्तव्यत्वेन विहितानि ।

एवमेव गौतम धर्मसूत्रे द्वितीयप्रश्ने प्रथमाध्याये :-

"द्विजादीनामध्ययनमिज्या दानम् ॥"

"ब्राह्मणस्याधिकाः प्रवचन याजन प्रतिग्रहाः" ॥

"राज्ञोऽधिकं रक्षणं सर्व भूतानाम्," "न्यायदण्डत्वम्" ॥

"वैश्यस्याधिकं कृषिवाणिक् पाशुपाल्यं कुसीदम्" ॥ ५० ॥

"शूद्रश्चतुर्थो वर्ण एकजाति ॥" ॥५१॥

एतैः सूत्रैः अनेनैव प्रकारेण चतुर्णांमपि वर्णानां कर्तव्यकर्माणि विशिष्य विहितानि । ग्रन्तद्वयमेनं मनसि कृत्वा तोल्काप्पियर् कविः புறத்திணை இயல் (पुरत्तिणै इयल्) प्रकरणे-

அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்
ஐவகைமரபின் அரசர் பக்கமும்
இருமூன்று மரபின் ஏனோர் பக்கமும்
மறுஇல் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்
நால் இருவழக்கில் தாபகப் பக்கமும் (सू-१६)

आदौ त्रिभिर्वाक्यैः षट्कर्मपराः ब्राह्मणाः, पञ्चकर्मपराः राजानः, षट्कर्मपरौ वैश्यशूद्रौ । इति मुक्तकण्ठं

कविरत्र मनुस्मृतिप्रतिपाद्यमर्थं गौतमधर्मसूत्रार्थं च तथैव निरूपयति । द्रविड सूत्रमेतत् मनुधर्मसूत्रयोरनुवादरूप मित्येव सुस्पष्टं भायात् ।

कुटीचक, बहूदक, हंस, परमहंस, संज्ञकानां चतुर्विध सन्यासिनां लक्षणकथनावसरे हारीतस्मृतौ -

'गृह्णीयात् सततं विद्वान् पात्रं चैव कमण्डलुम् ।

आसनं दारवं प्रोक्तं स्वहस्त चतुरङ्गुलम् ।।

शिखायज्ञोपवीतस्स्यात् देवताराधनं चरेत् ।।

इति श्लोकैः यज्ञोपवीत, कमण्डलु, त्रिदण्ड, पीठादि संपन्नः कुटीचकसन्यासी इति कुटीचक सन्यासि लक्षणं कथ्यते । अमुमर्थं मनसि कृत्वा, மரபியல் (मरभियल) प्रकरणे

''நூலேகரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங்காலை அந்தணர்க்குரிய'' (ஸூ -71)

इति ब्राह्मण लक्षणप्रतिपादके द्रविडसूत्रे तथैव हारीत स्मृत्यर्थं स्मारयन् अनुवदति कविः । हारीतस्मृतौ सन्यासि विशेषस्योक्तं लक्षणं अत्र ब्राह्मण सामान्य लक्षणत्वेन द्रविडकविः कथयति अनन्तरंः -

படையுங் கொடியுங் குடியும், முரசும்
நடைநவில் புரவியும், களிறுந்தேரும்
தாரும், முடியும் நேர்வன பிறவும்
தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசர்க்குரிய (ஸூ -72)

राज्ञां लक्षणं,

வைசிகன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை (ஸூ -78)

इति वैश्य लक्षणं,

வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதூண் அல்லது,
இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி (ஸூ -81)

इति ८१ सूत्रे शूद्रलक्षणञ्च क्रमेण तोलकाप्पियर् कवि र्वदति ।अत्र प्रतिपादितं चतुर्विधवर्ण लक्षणं सर्वात्मना स्मृति धर्मशास्त्रादिपर्यालोचनपूर्वकं कथितमिति सर्वेऽपि जानन्त्येव ।

तोल्काप्पियग्रन्थे அந்தணர் 73 அரசர் 72 வைசிகன் 78 வேளாளன் 81 इति चतुर्विधवर्णानामपि नामनिर्देशपूर्वकं तेषां लक्षणकथनेन तोल्काप्पियकाले द्रविडदेशे चतुर्विधवर्ण व्यवस्था कृता । जनास्सर्वेऽपि चतुर्धा विभक्ताः सन्तो ब्राह्मणक्षत्रियवैश्य शुद्रशब्दवाच्या अभूवन्निति चानेन जानीमः ।

जनाः स्वीय वर्ण धर्मान् परित्यज्य वर्णान्तर धर्मपरा यदि भवेयुः ते स्ववर्णात् पातिता भवन्ति इति मनुस्मृतौ दशमाध्याये-

वरं स्वधर्मो विगुणो न पारक्य स्वनुष्ठितः

परधर्मेण जीवन्ति सद्यः पतति जातितः । (९७)

इत्यनेन श्लोकेन कथितममुमर्थं,

மரபியல் (मरभियल्) प्रकरणेः-

அன்னராயினும் இழிந்தோர்க்கு இல்லை- सू-८५

इत्यस्मिन् सूत्रे तोल्काप्पियर् कविस्तथैव निरूपयति ।

ग्रन्थस्य पठितृणाम् अत्र विद्यमानं साम्यं सुस्पष्टं ज्ञातं भवेत् । एवमेव चतुर्विधाश्रमलक्षण कथन प्रकरणे "सर्वान् भोगाननुभूय सकलभोगपदार्थानपि परित्यज्य विरक्तो भूत्वा भार्यां पुत्रेषु निक्षिप्य

अथवा सह नीत्वा अरण्ये कृतवासो नियतेन्द्रियो यो भवति स एव वानप्रस्थ शब्दवाच्यः'' इति मनुस्मृतौ षष्ठाध्याये

संत्यज्य ग्राम्यमाहारं सर्व चैव परिच्छदम् ।
पुत्रेषु भार्यां निक्षिप्य वनं गच्छेत् सहैव वा ।। (३)

अग्निहोत्रं समादाय गुह्यं चाग्नि परिच्छदम्
ग्रामादरण्यं निःसृत्य निवसेन्नियतेन्द्रियः ।। (४)

इत्येताभ्यां श्लोकाभ्यामुक्तं वानप्रस्थ लक्षणं तोल्काप्पियग्रन्थे கற்பியல் (कर्पियल्) प्रकरणे:-

காமஞ்சான்ற கடைக் கோட்காலை
ஏமஞ்சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே

(ஸூ-51)

पूर्वोक्त सूत्रे द्रविडकविस्तथैव निरूपयति । तथा புறத்திணை யியல் प्रकरणे அருளொடுபுணர்ந்த அகற்சியானும்(ஸூ-17)
நாலிருவழக்கிற்றாபதப் பக்கமும் (புறத்-16)

इति वाक्याभ्यां सन्यासाश्रमस्वरूपं स्मारयति ।।

2. धर्मशास्त्रोक्त अष्टविधविवाहानां तोल्काप्पिय ग्रन्थे निरूपणम् ।

वेदाध्ययनानन्तरं गार्हस्थ्य संपादनार्थं ब्रह्मचारिणो अष्टाविध विवाहाः विहिताः । ते च क्रमेण ब्राह्मः प्राजापत्यः आर्षः दैवः, गान्धर्वः, आसुरः, राक्षसः, पैशाचः, इति क्रमेण एतत् संज्ञका भवन्ति । मनुस्मृतौ तृतीयाध्याये-

चतुर्णामपि वर्णानां प्रेत्य चेह हिताहितान् ।
अष्टाविमान्समासेन स्त्रीविवाहान्निबोधत ।।२०।।

ब्राह्मो दैवस्तथैवार्षः प्राजापत्यस्तथाऽऽसुरः ।
गान्धर्वो राक्षसश्चैव पैशाचश्चाष्टमोऽधमः ।।२१।।

षडानुपूर्व्यान् विप्रस्य क्षत्रस्य चतुरोऽवरान् ।
विट् शूद्रयोश्च तानेव विद्याद्धर्म्या नराक्षसान् ।।२३।।

चतुरो ब्राह्मणस्याद्यान्प्रशस्तान्कवयो विदुः ।
राक्षसंक्षत्रियस्यैकमासुरं वैश्यशूद्रयोः ।।२४।।

पञ्चानां तु त्रयो धर्म्या द्वावधर्म्यौ स्मृताविह ।
पैशाचश्चासुरश्चैव न कर्तव्यौ कदाचन ।।२५।।

सुप्तां मत्तां प्रमत्तां वा रहो यत्रोपगच्छति ।
स पापिष्ठो विवाहानां पैशाचश्चाष्टमोऽधमः ।।

इत्युक्तैः श्लोकैः अष्टविध विवाह नाम निर्देश पूर्वकं तेषां प्रत्येक लक्षणमुक्त्वा, तत्र केच धर्म्याः केच अधर्म्याः केषां वर्णानां के च विवाहा उपोदयाः के च अनुपादेयाः इति विस्तरेण प्रतिपाद्यन्ते । एवमेव गौतमधर्म सूत्रे प्रथमप्रश्ने अध्याये

"ब्राह्मो विद्याचरित्र बन्धुशील संपन्नाय
दद्यादाच्छाद्यालंकृताम्" ।। ४

"संयोगमन्त्रः प्राजापत्ये सहधर्मचर्यतामिति ।। ५

आर्षे गोमिथुन कन्यावते दद्यात् ।। ६

अन्तर्वेद्यृत्विजे दानं दैवोऽलंकृत्य इच्छन्त्या स्वयं संयोगो
गान्धर्वः ।।८

वित्तेनानाक्षितिरवमितामासुरः । ९

प्रसह्याऽऽदानाद्राक्षसः ।। १०

असंविज्ञातोपसंयमात्पैशाचः ।। ११

चत्वारो धर्म्याः प्रथमाः ।। १२

षडित्येके १३

एतैः सूत्रैः अष्टविधविवाहानां लक्षणमुक्त्वा, तत्र ब्राह्म, प्राजापत्य, आर्ष, दैव संज्ञकांश्चत्वारो विवाहा धर्म्या इति केषांचन मतं उक्त्वा, गान्धर्वासुरयोरपि मेलनेन "षट विवाहा धर्म्याः" इति मतान्तरमपि प्रतिपाद्यते ।

विवाहाः-களவு (कलवु) नामक एकः, கற்பு (कर्पु) नामकोऽपरः इति प्रतिज्ञाय களவு विवाह लक्षणं களவியல் (कळवियल्) प्रकरणे, கற்பு (कर्पु) विवाहलक्षणं கற்பியல் (कर्पियल्) प्रकरणे च तोल्काप्पियर् कविः कथयति । तत्र होमादि वैदिककर्म पुरस्सरं मातापित्रोरनुमत्या वधूवरयोः क्रियमाणस्य "विवाहस्य" கற்பு इति नाम" इति கற்பியல் प्रकरणे

கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரிய மரபின்கிழவன் கிழத்தியை
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே (ஸூ-1)

इत्यस्मिन् सूत्रे கற்பு (कर्पु) विवाहस्य लक्षणमुच्यते । धर्मशास्त्रोक्त ब्राह्म विवाह एव கற்பு शब्देनात्र निर्दिश्यते । धर्मशास्त्रे प्रयुज्यमानः कल्पशब्दोऽत्र கற்பு शब्दात्मना परिणत आसीत् । कल्पमित्युक्तौ विधानमित्यर्थः । एवञ्च, शास्त्रोक्त विधानेन क्रियमाण विवाह इति अन्ते पर्यवस्यति ।

तत्र கற்பு विवाह लक्षण निरूपणात्मके கற்பியல் प्रकरणे கரணமொடு इत्येकः शब्दः प्रयुक्तः । करणेन सह इति तस्यार्थः । करणमित्यस्य अग्नौकरणमित्यर्थः । अन्ततः होम पुरस्सरं क्रियमाणो विवाह इत्यस्य सूत्रस्य तात्पर्यम् ।

களவியல் प्रकरणे களவு विवाह लक्षण प्रतिपादन रूपे--

இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்

காமக் கூட்டங் காணுங்காலை
மறையார் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே (ஸூ-1)

इति प्रकृत सूत्रे उच्यमानः களவு विवाहो धर्मशास्त्रोक्त गान्धर्व विवाहात्मक एव भवति । सूत्रेऽस्मिन्

மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள் துறையமை நல்யாழ்த்துணைமையோர் இயல்பே

इति वाक्येन वेदविद्भिः प्रतिपादितेषु अष्टविधविवाहेषु गान्धर्व विवाहस्यैव (कलवु) शब्देनात्र व्यपदेशः'' इति कथयन्नयं तोलकाप्पियर् कविः मनु गौतम धर्मसूत्रादि धर्मशास्त्रप्रतिपादितां अष्टविधविवाह प्रक्रियां स्वयं सर्वात्मना मनुस्मृतीति सुस्पष्टं ज्ञायते ।

तत्रैव களவியல் प्रकरणे

முன்னைய மூன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே -14

इत्येतेन सूत्रेण आसुरं, राक्षसं, पैशाचं इति त्रयाणामपि विवाहानां अधार्मिकत्वं

பின்னர் நான்கும்பெருந்திணை பெறுமே (ஸூ-15)

इति सूत्रेण ब्राह्म, प्राजापत्य, आर्ष, दैव संज्ञकानां चतुर्विधानामपि विवाहाना धार्मिकत्वं च निरूपयन्नयं तोल्काप्पियर् कविः विवाह विभजन विषय इव तेषां धर्म्याधर्म्यनिर्णय विषयेऽपि मनुस्मृति गौतमधर्मसूत्रादि धर्मशास्त्राणि अनुसृत्यैव ग्रन्थमेनं प्रणिनायेति कथनं समञ्जसं युक्तियुक्तञ्च भाति ।

"'विवाहकरणार्थं मातापित्रोरभावे कन्यका स्वत एव कस्मैचिद्वराय आत्मदानपुरःसरं विवहां कर्तुं शक्नुयात्'' इत्ययमर्थः கற்பியல் प्रकरणे

கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே
புணர்ந்து உடன் போகிய காலையான (ஸூ-2

इति सूत्रे प्रतिपादितोऽस्ति ।

'आत्मनो बन्धुरात्मैव गतिरात्मैव चात्मना ।
आत्मनैवात्मनो दानं कर्तुमर्हति धर्मतः ।।

इति श्लोकार्थं कविरयं, अत्र पूर्वोक्त सूत्रमुखेन निरूपयतीति सुस्पष्टमेतत् ।

होमादि वैदिक कर्मपुरस्सरं क्रियमाणो विवाहः आदौ त्रयाणामेव वर्णानां विहितः । कालक्रमेण शुद्रैरपि प्रक्रियेयं विवाहविषये अनुसृता आसीत् । इति கற்பியல் प्रकरणे-

மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்ந்த கரணம்
கீழோர்க்கு ஆகிய காலமும் உண்டே (ஸூ-3)

इति सूत्रे तोल्काप्पियर् कविः निरूपयति । अस्मिन्विषये धर्मशास्त्रे कुत्रापि प्रमाणं नोपलभ्यते, परन्तु மேலோர், கீழோர் इति पदद्वयं अत्र प्रत्युक्तं दृश्यते ।

மேலோா் इत्यस्य ब्राह्मण, क्षत्रिय, वैश्या, उत्तमजातीया इत्यर्थः ।

கீழோர் इत्यस्य अधमजातीयाः शूद्रा इत्यर्थः ।

एवञ्च जातिषु उच्चनीच भावस्तस्मिन्नेवकाले द्रविडदेशे आसीत्।

तोल्काप्पियर् कविना विषयोयमङ्गीकृतमित्यनेन सूत्रेण निश्चेतुं शक्यः ।

ऋतावुपेयात्

स्त्रीणां रजोदर्शन दिनादारभ्य षोडशादिनपर्यन्तकालस्य ऋतुकाल इति नाम । तदानीमवश्यं स्त्रीसङ्गमो गृहस्थेन कर्तव्य इति धर्मशास्त्रेषु उद्घुष्यते । गौतमधर्मसूत्रे प्रथमप्रश्ने पञ्चमाध्याये "ऋतावुपेयात्" इति प्रथम सूत्रेण अमुमेवार्थं भगवान् गौतमो निरूपयति । एवमेव मनुस्मृतौ तृतीयाध्याये:-

ऋतुकालाभिगामी स्यात् स्वदारनिरतःसदा ।
पर्व वर्जं व्रजेच्चैनां तद्व्रतोरतिकाम्यया ।। ४५

ऋतुः स्वाभाविकः स्त्रीणां रात्रयः षोडशस्मृताः ।
चतुर्भिरितरैः सार्धमहोभिः सद्भिगर्हितैः ।। ४६

इत्येताभ्यां श्लोकाभ्यां षोडशदिनपरिमितिः ऋतकाल लक्षणमुक्त्वा तत्र गृहस्थेनावश्यकर्तव्यं भार्यासङ्गमं निरूपयति मनुः । एवमेव बोधायनधर्मसूत्रे "ऋतुस्नातां तु यो भार्यां सन्निधौ नोपगच्छति। पितरस्तस्य तन्मासे तस्मिन् रजसि शेरते (४-१-२०)

इति ऋतुकालासङ्गमेन जायमानं दोषमुक्त्वा ऋतुसङ्गमस्यावश्य कर्तव्यत्वं व्यतिरेक विधयात्र ऋषिः प्रतिपादयति ।

கற்பியல் प्रकरणे-

> பூப்பின் புறப்பாடு ஈர் ஆறு நாளும்
> நீத்தகன்று உரையார் என்மனார் புலவர்
> பரத்தையின் பிரிந்த காலையான (सू-४६)

इत्यास्मिन् सूत्रे "ऋतुकाले भार्या वियोगो अनुचित इत्युक्त्वा, स्त्रीणां रजो दर्शन दिनादारभ्य पञ्चदश दिनानां ऋतुकालत्वेन निर्देशः" इति ऋतुकाल परिमितिं च तोलकाप्पियर् कविर्निरूपयति ।

गौतमधर्मसूत्र, मनुस्मृति, बोधायन, तोल्काप्पियर् सूत्राणा एकार्थप्रतिपादकत्वरूपमैककण्ठ्यं दृश्यते । अनेन इदं स्पष्टमवगम्यते यत् तोल्काप्पियर् सूत्रस्य गौतमधर्मसूत्रादि धर्मशास्त्राण्येव मूलकारणानि भवन्तीति ।

"विद्या संपादनार्थं भर्तरि देशान्तरं गते षट् वर्ष पर्यन्तं भार्यया भर्ता प्रतीक्षणीया" इति ॥

*****

II

तोल्काप्पिय ग्रन्थे भरतनाट्य शास्त्रार्थ निरूपणम्

एतावता प्रबन्धेन द्रविडभाषायाः प्राशस्त्यं, सङ्ककाले सङ्घकविकृत–प्रथमद्रविडसाहित्यभूतानां तोकैपाट्टु संज्ञकानामष्टा-दशग्रन्थानां स्वरूप स्वभावादिकं, तेषु ग्रन्थेषु प्रतिपाद्यमान विषयादिकं अधिकृत्य विस्तरेण निरूपणं कृतमासीत् । किं बहुनोक्तेन? द्रविडसाहित्यचरित्रमेवात्र विस्तरेणोक्त प्रायमासीत् । सङ्ककाले द्रविडदेशे भक्तिप्रचारो विशेषेण जनैरकारि ।

वर्णाश्रमधर्मव्यवस्था तदानीमवर्तत । वेदधर्मशास्त्रादि संस्कृत-ग्रन्थेषु सर्वेऽपि जना अतीव श्रद्दालवस्तन्मार्गानुयायिनश्चासन् । पुराणानां तथा पुराणकथानाञ्च बहुभिः प्रकारैः प्रचारं कृत्वा, तत्र जनानां विश्वासमुत्पादयामासुः ।

सर्वेऽपि जनाः वेदमार्गावलम्बिनो वेदोक्तधर्मानुष्ठानपराश्चासन् । इत्येवमादिका विषया पूर्वोक्त द्रविड साहित्य ग्रन्थेभ्यो ज्ञाता भवन्ति । एतावतां प्रबन्धेन वर्णितं द्रविडसाहित्य चरित्रमतीवोपकारकं भवेत् । अनेन सङ्ककालीन कवयो भक्तिमार्गप्रचारैकपराः, वेदमार्गा-वलम्बिनः, धर्मशास्त्रानुष्ठानैकनिरताः, धर्मशास्त्रप्रचारैक बद्ध-कङ्कणाश्च बभूवुरिति सुस्पष्टं निर्णेतुं प्रभवामः ।

प्रकृते श्रुत्युपनिषत्पुराणदर्शनादि संस्कृत ग्रन्थार्थानां द्रविड-साहित्य ग्रन्थेषु विशिष्ट सङ्घकालीन ग्रन्थेषु निरूपणं यल्लक्ष्यमस्माकं, यश्च प्रकृते स्वीकृत विमर्शन शीर्षिकाया प्रधान प्रतिपाद्यो विषयस्तदधिकृत्य इत उपरि विस्तरेण वर्णयामः । पूर्वं द्रविडसाहित्य ग्रन्थस्वरूप स्वभाववर्णनेनैव आपाततः सर्वेषामिदं नावत् ज्ञात भवेत् यत् श्रुत्यपनिषत्पुराणाद्यर्थ प्रतिपादनैदम्पर्येणैव सङ्घकालीन ग्रन्था रचिता आसन्निति ।

1. तोल्काप्पियग्रन्थे भरतनाट्यशास्त्रार्थ निरूपणम् ।

अष्टविधरसानां, त्रयस्त्रिंशत् स्थायीभावानां दशविधावस्थानञ्च लक्षण निरूपणावसरे भरतनाट्यशास्त्रोक्तं प्रक्रियामनुसृत्य तथैवात्र निरूपणं कृतं दृश्यते । एतल्लक्षणनिरूपण विषये तोल्काप्पिय भरतनाट्य शास्त्रयोर्विद्यमानमैकमत्यं कीदृशमिति, एकैकं विषयमधिकृत्य क्रमेणात्र विमृशामः

2. तोल्काप्पियग्रन्थे भरतनाट्य शास्त्रोक्तस्य अष्टविधरसस्वरूपस्य निरूपणम् ।

भरतनाट्यशास्त्रे षष्ठाध्याये, ''श्रृङ्गार हास्य करुणाः रौद्र वीर भयानकाः । बीभत्साद्भुत संज्ञाचेत्यष्टौ नाट्ये रसाः स्मृताः ।। (६-१५) इति रसोऽष्टविध एवेति निर्दिश्य, *ततः क्रमेण हासो नाम

*श्रृङ्गार - वीर - करुण- अद्भुत - हास्य भयानकाः । बीभत्स रौद्रौ च रसाः- (அமரகோசம் 1-7-17)

परचेष्टानुकरणासम्बद्ध प्रलाप पौरोभाग्य सौख्यादिभि र्विभावै-रुत्पद्यते । (७-८) इति क्रमेण हासादि रसानां लक्षणमुक्त्वा, अन्ते रसो नवविध इति वदतां *केषाञ्चित् पक्षमनुसृत्य शान्तरस- लक्षणं कथ्यते । वस्तुतस्तु रसोऽष्टविध एवेत्येतत् भरतमुनेर्मतम् । भरतनाट्यशास्त्रोक्तं प्रक्रियामनुसृत्य

மெய்ப்பாட்டியல்-3 (मेय्प्पाट्टियल)

> ‘நகையே, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை,
> அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகையென்று
> அப்பாலெட் டே மெய்ப்பாடென்ப’

इति सूत्रे मेय्पाडु शब्द वाच्यो रसः अष्टविध एवेति विशिष्य कथन पूर्वकं, तदनन्तरं क्रमेण चतुर्थसूत्रादारभ्य अवम सूत्र पर्यन्तं अष्टविधरसानामपि स्वरूपलक्षणमुक्त्वा अन्ते शान्तनामकः कश्चित् रसोऽस्तीति, अप्रधानतया मतान्तरमपि निर्दिशति ग्रन्थकारः । एवञ्चात्र रसविभाग विषये तत्संख्या निर्णय विषये च तोल्काप्पियनार् कविः भरतनाट्यशास्त्रं सर्वथा अनुसृतवानिति सुस्पष्टमवगम्यते ।

१. நகை (नकै) = हास्यरसः

२. அழுகை अलुकै = करुणरसः

---

*श्रृङ्गार वीर करुणाद्भुत हास्य भीति बीभत्स रौद्र विषयान् अतिवर्तमानः । तत्वावलोकन विभाव समेधितात्म शान्तो रसः स्फुरति मूर्त इवैष धन्यः ॥ (श्री वेदान्तदेशिकैः कृत सङ्कल्प सूर्योदये १०-अङ्के -४० श्लोकः)

३. இளிவரல் = बीभत्सरसः
(इलिवरल)

४. மருட்கை = अद्भुतरसः
(मरुट्कै)

५. அச்சம் = भयरसः
(अच्चम्)

६. பெருமிதம் = वीररसः
(पेरुमितम्)

७. வெகுளி = रौद्ररसः
(वेकुळि)

८. உவகை = श्रृङ्गाररसः
(उवकै)

इति तोल्काप्पियसूत्रोक्ता अष्टविधरसाः भरतनाट्य शास्त्रोक्तैरेभिः संस्कृतपदैर्निर्दिश्यन्ते ।

3. तोल्काप्पियग्रन्थे भरतनाट्य शास्त्रोक्तानां त्रयस्त्रिंशत् व्यभिचारि भावार्थानां निरूपणम् ।

भरतनाट्य शास्त्रे षष्ठाध्याये

"निर्वेदग्लानि शङ्काख्यास्तथाऽसूया मदः श्रमः ।
आलस्यं चैव दैन्यं च चिन्तामोहस्मृतिर्धृतिः ।।

क्रीडा चपलता हर्ष आवेगो जडता तथा ।
गर्वो विषाद औत्सुक्यं निद्रापस्मार एव च ।।

सुप्तं निबोधोऽमर्षश्चाप्यवदित्थमथोखता ।
मतिर्व्याधिस्तथोन्मादस्तथा मरणमेव च ।।
त्रासश्चैव वितर्कश्च विज्ञेया व्यभिचारिणः ।
त्रयस्त्रिंशदमीभावाः समाख्याता सुनामतः ।। (१९-२२)

इति श्लोकैः रसोत्पत्तिहेतुभूत विभावानुभावादि भावेष्वन्यतमां त्रयस्त्रिंशत् व्यभिचारि भावान् नामतो निर्दिश्य, सप्तमाध्याये तेषां प्रत्येकमेकैकस्यापि लक्षणं तावन्निरूप्यते ।

तोल्काप्पियग्रन्थे तत्रैव रसविचाररूपे மெய்ப்பாடியில் (मेय्प्पाडियल्) प्रकरणे इत्येकं सूत्रमस्ति । सूत्रमिदं भरतनाट्यशास्त्रोक्त व्यभिचारि भावानां अक्षरशस्तथैवानुवादरूपं सुस्पष्टं ज्ञातुं शक्यम् ।

नाट्यशास्त्रे त्रयस्त्रिंशदिति विशिष्य संख्या निर्देशः कृतः । अत्र तु तथा निर्देशो नास्ति । अन्यश्च द्वात्रिंशत् व्यभिचारि भावानामेव निर्देशः सूत्रेऽस्मिन् कृतः । भरतनाट्य शास्त्रे स्मृति विबोधयोः समानार्थकत्वात् द्वात्रिंशत् व्यभिचारि भावा इति तोल्काप्पियर् कविना परिगणना कृता भवेदिति ऊहितुं शक्यते ।

नाट्यशास्त्रोक्त व्यभिचारिभावाः अत्र द्रविडग्रन्थगत सूत्रे कथं कैः पदैरनूदिता इत्येतत् अधस्तादित्यं निरूप्यते ।

१.	உடைமை (उडैमै)	=	औत्सुक्यं
२.	இன்புறல் (इन्बुरल्)	=	हर्षः
३.	நடுநிலை (नडुनिलै)	=	धृतिः
४.	அருளல் (अरुळल्)	=	दुःखं
५.	தண்மை (तण्मै)	=	दैन्यं
६.	அடக்கம் (अडक्कम्)	=	(निर्वेदः
७.	வரைதல் (वरैदल्)	=	अवहित्थं
८.	அன்பு (अन्भु)	=	चपलता
९.	கைம்மிகல் (कैम्मिकल्)	=	उन्मादः

१०.	நலிதல் (नलिदल्)	=	व्याधि
११.	சூழ்ச்சி (शूल्च्चि)	=	मदः
१२.	வாழ்த்தல் (वाल्त्तल्)	=	उग्रता
१३.	நாணுதல் (नाणुदल्)	=	क्रीडा
१४.	துஞ்சல் (तुञ्चल्)	=	निद्रा
१५.	அரற்று (अरट्रु)	=	ग्लानिः
१६.	கனவு (कनवु)	=	सुप्तं
१७.	முனிதல் (मुनिदल्)	=	अमर्षः
१८.	நினைதல் (निनैदल्)	=	स्मृतिः

१९.	வெருவுதல் (वेरुवुदल्)	=	शङ्का
२०.	மடிமை (मडिमै)	=	आलस्यं
२१.	கருவுதல் (करुवुदल्)	=	चिन्ता
२२.	ஆராய்ச்சி (आराय्च्चि)	=	मतिः
२३.	விரைவு (विरैवु)	=	आवेगः
२४.	உயிர்ப்பு (उयिर्पु)	=	जडता
२५.	கையாறு (कैयारु)	=	मरणं
२६.	இடுக்கண் (इडुक्कण्)	=	श्रामः

२७.	பொச்சாப்பு (पोच्चाप्पु)	=	अपस्मारः
२८.	பொறாமை (पोरामै)	=	असूया
२९.	ஐயம் (ऐय्यम्)	=	वितर्क
३०.	மிகை (मिकै)	=	गर्वः
३१.	நடுக்கம் नडुक्कम्	=	त्रासः
३२.	உறல் (उरल्)	=	विबोधः

*****

III

व्याकरणम्

1. எழுத்துக்களின் பிறப்பு

உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றித்
தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇப்
பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும்
அண்ணமும் உள்பட எண் முறை நிலையான்
உறுப்புற்றமைய நெறிப்பட நாடி
எல்லா எழுத்துஞ் சொல்லுங்காலைப்
பிறப்பின் ஆக்கம் வேறு வேறியல
திறம்படத் தெரியும் காட்சியான

(-எழுத்து பிறப்பியல் 3-1-அதிகாரம்)

a) **पाणिनीय शिक्षा-**

अष्टौ स्थानानि वर्णानाम् उरः कण्ठः शिरस्तथा ।
जिह्वा मूलम् च दन्ताश्च नासिकोष्ठौ च तालु च ।।

b) க கார ஙகாரம் முதல் நா (மேல்வாய்) அண்ணம் (பிறப்.7)

हनुमूले जिह्वामूलेन कवर्गे स्पर्शयति (தை.ப்ராதி-2,35)

ii) ச கார ஞகாரம் இடை நாஅண்ணம் (பிறப்-8)

तालु जिह्वा मध्ये चवर्गे (தை.ப்ரா.2,36)

iii) அண்ண நண்ணிய பன்முதன்
மருங்கில்நா நுனிபரந்து மெய்யுற
வொற்றத் தாமினிது பிறக்குந் தகார
நகாரம் (பிறப்-11)

दन्त्यानाम् जिह्वाग्रं प्रस्तीर्णं (அ.ப்ராதி.1,24)

iv) இதழியைந்து பிறக்கும்பகாரம் மகாரம்

ओष्ठाभ्यां पवर्गे (தை.ப்ராதி.2,39)

v) பல்லிதழியைய வகாரம் பிறக்கும் (பிறப்-16)

ओष्ठान्ताभ्यां दन्तैर्वकारे (தை.ப்ராதி.2,63)

vi) சார்ந்து வரினல்லது.... (பிறப்-19)

:क:पौ चापि पराश्रितौ (பா.சி)

ஞ ண நமனயரலவழளவென்னு மப்பதினொன்றே
புள்ளியிறுதி (மொழி.45)

ऊष्मान्तस्थ सोषन्वयक वर्गा नान्तम् यान्त्यन्यत्र विसर्जनीयात्
(ரு.ப்ராதி.12.1)

c) पाणिनी व्याकरणम्-

अकुह विसर्जनीयानाम् कण्ठः முதலானவைகளுடன் ஒற்றுமை காணலாம்

d) அகரமுதல் ன கர இறுவாய் (எழு-1) இங்கு எழுத்து வரிசையை ககாரம் என்று குறிப்பிடுவது போல் पतञ्जलिயும் எழுத்துகளின் சாரியை கார சப்தத்தினால் குறிப்பிடுகிறார்.

2. மாத்திரைகள்

a) கண்ணிமை நொடியென அவ்வே மாத்திரை
நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்டவாறே -(எழுத்.7)

கண் இமைத்தலைக் கால அளவாக வைத்து மாத்திரை எண்ணைத் தைத்திரீய ஸம்ஹிதை கூறுகிறது. விஷ்ணு புராணமும் அதையே கூறுகிறது. அஷ்டாங்க ஹிருதயம் 22, 32, ***சராங்கதர ஸம்ஹிதை*** அத்யாயம் 5-28ல் கை நொடி மாத்திரையெனக் கூறுகிறது.

'என்ப, என்மனார் புலவர் குறியறிந்தோர் மொழிப
தொன் நெறிப்புலவர் நூல் நவிப்புலவர் யாப்பறிபுலவர்'
என்று இருநூறு இடங்களில் வருகின்றன.
''எல்லா எழுத்தும் வெளிப்பட கிளந்து
சொல்லிய பள்ளி எழுதாவளியின்
பிறப்பொடு விடுவழி உறழ்ச்சி வாரத்து
அகத்தெழுவளியிசை அரில் தப நாடி
அன்பிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே'' (எழுத்-20)

இங்கு மாத்திரை சொல்லும் விஷயத்தில் வேத நெறிக்கு மாறாகக் கூறுகிறேன் என்பதால் சம்ஸ்கிருத மொழியோடு ஒற்றுமையை வெகுவாகப் பின்பற்றுவதாக அர்த்தமாகிறது. எல்லாமொழிக்கும் பொதுவான இலக்கண நூல் இது.

C) இலக்கண மருங்கிற் சொல்லாறு அல்ல (சொல்-27)

இலக்கணம் என்ற சொல் ப்ராக்ருதச் சொல். லக்ஷணம் என்பது ஸம்ஸ்க்ருதச் சொல். அதற்கு வியாகரணம் என்று பெயர். ''लक्ष्य लक्षणे व्याकरणम्'' என்று காத்யாயனர் கூறுகிறார். लक्षणम् व्याकरणम् என்று பதஞ்சலி.

d) லக்ஷணம் என்பதற்கு குறி என்னும் வடமொழியில் அர்த்தம் உண்டு. குறி அறிந்தோரே. (பொருள்-50) என்று தொல்காப்பியரும் இதே கூறுகின்றார்.

न लक्षणे पदकारा अनुवर्त्याः । पदकारैः नम लक्षणम् अनुवर्त्यम् । शब्दो लक्ष्य सूत्रम् लक्षणम् (पतञ्जलिः)

அகத்தியம் முதல் சங்கநூல். தொல்காப்பியம் இடைச் சங்கம், கடைச்சங்க நூல் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து

a) சுப்ரமண்ய தீக்ஷிதர் தமிழில் தனது *ப்ரயோக விவேகம்* என்ற நூலில் வடமொழி தமிழுக்குள் இரண்டே வேற்றுமை தான் உள்ளன. மற்றதெல்லாம் ஒன்றே என்று இச்செய்யுளில் கூறுகிறார்.

சாற்றிய தெய்வப்புலவோர் மொழிக்கும்
 தமிழ் மொழிக்கும்
வேற்றுமை கூறின், திணைபால்
 உணர்த்தும் வினைவிகுதி
மாற்றருந் தெய்வ மொழிக்கு இல்லை
 போக்கு எழுவாய் உருபும்
தேற்றிய லிங்கம் ஒரு மூன்றும்
 இல்லை செழுந்தமிழ்க்கே.-49

வினைக்குத் தமிழில் இலிங்கமுண்டு. வடமொழியில் கிடையாது. வடமொழியில் மூன்று பால். தமிழில் இரண்டே பால். இரண்டு மொழிகளுக்கும் இவ்விரு வேற்றுமைகளே. மற்றவை எல்லாம் ஒன்றே.

b) பாணினியை அகத்தியர் பின்பற்றுகிறார். ஐந்திர வியாகரணத்தைத் தொல்காப்பியர் பின்பற்றுகிறார் என்பது தீட்சிதர் கருத்து.

3. சொற்கள்

சொல் எனப்படும் பெயரே வினையென்று
ஆயிரண்டென்ப அறிந்த சினோரே (சொல் பெயரியல் -4)

இடைச் சொற்கிளவியும் உறிச் சொற்கிளவியும்
அலற்றுவழி மருங்கில் தோன்றும் என்ப
 (சொல் பெயரியல் -5)

a) இதில் பதலக்ஷணம். பதம் நான்கு வகைப்பட்டன என்பதையும் கூறுகிறார். பாணினி-

सुप तिगन्तम् पदम् **(पाणिनि)**

चत्वारि पदजातानि नाम आख्यत उपसर्ग निपातानि इति

(निरुक्तम्)

a) இயற்சொல் திரி சொல் திசைச் சொல் வடசொல் லென்று
அனைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே. (சொல் 397)

இந்த நான்கு விதமான சொல்களையும் செய்யுளில் சேர்க்கலாம் என்று சொல்லி வடமொழிச் சொல்லையும் சேர்க்க அனுமதித்ததால் வடசொற்களின் சேர்க்கைத் தமிழில் இன்றியமையாதது என்று ஆகிறது.

b) வடசொற்களை நேரிடையாகவும், பிராகிருதத்தின் வழியாகவும்,மொழிபெயர்ப்பின் மூலமாகவும், சங்கேதப் பதங்களின் வாயிலாகவும் தொல்காப்பியர் தனது நூலில் கையாண்டு இருக்கிறார்.

1) நாமாபத்தி ஏழு வடமொழிச் சொற்கள் அப்படியே தமிழ் உச்சாரணத்திற்கேற்ப இந்நூலில் உள்ளன. அவற்றில் முக்கியமானவை **अन्तम् १४४, अन्तरम् १४४,१४५, अमरर-७९, हविस्-७५, हारम्-६२३, हेतु-१६५, करकम्-६११, करणम्-१४०, कर्मम्-१२१, कामम्-५३, कायम्-३०५, कारणम्-५०४, कालम्-१६४, गुणम्-९००, कुञ्जरम्-५६४, चिन्तै-१०९, चिह्नम्-४५०, सूतर-८८, नाटकम्-५६, निमित्तम्-३९, बलि-७५, पर्वम्-१४४, तापसः-७४ भूतम्-२४२, मंगलम्-८८, मण्डलम्-४४, मन्त्रम्-९३३, मानम्-४४, मुखम्-१५०, वाणिभम्-९८, दैवम्-४८७, पति-१८९, मायम् -१२२**

2) பிராகிருதத்தின் வாயிலாக உபயோகிக்கப்பட்ட வடமொழிச் சொற்கள் 25. அவற்றில் முக்கியமானவை:

இலக்கணம் - **लक्षणम्;** வண்ணம் - **वर्णम्;** பக்கம்-**पक्षम्** படிமை-**प्रतिमा;** தாபதம் - **तापसा;** தேயம் - **देशम्** போன்றவைகள்.

3. ஸம்ஸ்க்ருதத்திற்கேயுள்ள சங்கேதச் சொற்கள் 17. அவற்றில் முக்யமானவை. அதிகாரம் - யுக்தி- ஒத்தி, சூத்ரம், ஞாபகம், தாயம், படலம், பிண்டம், மாத்திரை. காரம், ஹோரை (होरा).४५२

अम्बोतरंगम् என்ற **समास** சொல்லை அப்படியே பொருளதிகாரம் செய்யுள் இயல் (8-145)ல் கையாண்டு இருக்கிறார்.

4. समासங்கள்.

அவை தாம்

முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலும்
இரு மொழி மேலும் ஒருங்குடன் நிலையிலும்
அம்மொழி நிலையாது அன்மொழி நிலையிலும்
அந்நான்தென்ப பொருள் நிலை மரபே (சொல்.எச்சஇயல் 23)

इह कश्चित् समासा: पूर्व पदार्थ प्रधाना:

कश्चिद् उत्तर पदार्थ प्रधान: । कश्चिद् अन्य पदार्थ प्रधान:

कश्चिद् उभय पदार्थ प्रधाना: इति ।। (पदञ्जलि भाष्यम्)

இங்கு இதன் மொழி பெயர்ப்பு போல் அமைந்துள்ளது தொல்காப்பியம் . பாணினி காலம். 4 அல் 5 BC என ஒரு முகமாக முடிவு செய்திருக்கிறார்கள்.

பதஞ்ஜலி BC 150 பாணினி BC.5; மனு AD.2, கௌடில்யர் AD.3, பரத, வாத்ஸ்யாயன AD.4, தொல்காப்பியர் AD.5, பதஞ்சலி, மனு, கௌடில்யர், பரதர், வாத்ஸ்யாயனர் ஆகியவர்களின் நூல்களிலிருந்து பல கருத்துக்களை இவர் கையாளுவதால் இவர் அவருடைய காலத்திற்கு பின்பட்டவர்

C) என்று வையாபுரிப்பிள்ளை கூறுகிறார் (c) ஹோரா என்கிற சொல் (ஓரை). வராஹ மிஹிரர் கையாளுகிறார். அவர் காலம் AD.4. அதை வைத்துத் தொல்காப்பியர் 5 AD என்று கருத்து.

VIII. தொல்காப்பியத்தில் கூறிய இலக்கண விதிகளைப் பல இடங்களில் சங்கப்புலவர்கள் மீறி இருக்கிறார்கள் என்பதை திரு.TPM.R.இராகவையங்கார் போன்றவர்கள் விஸ்தாரமாக எடுத்துக்காட்டி இருக்கிறார்கள்.

IX. a) தொல்காப்பியத்தில் கூறிய விதிகள். அந்த நூலிலேயே பலவிடங்களில் முரண்படுகின்றன. அதாவது தொல்காப்பியர் தாம் கூறிய விதிகளைத் தாமே மீறுகிறார். சூத் 1048, 49, 57, 92, 1025, 63, 36, 93, 97, 92,98

கள்ளொடு சிவணும் அவ்வியற் பெயரே
கொள்வழியுடைய பலவறி சொற்கே. (சூ.654)

என்ற விதிக்கு மாறாக மக்கள் (1093) வாயில்கள் (1039) என தொல்காப்பியத்தில் 'கள்' உயர்திணையில் வந்துள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படாத செய்யாமை என்ற வாய்ப் பாட்டு வினையெச்சங்கள் தொல்காப்பியத்திலேயே வழாமை இசைக்கும் (சூத் 881) மயங்காமை நடைபெற்றியலும் (சூத் 509)

b) உவம உருபுகளில் விதிக்கு மாறாக வந்த சிலவழக்குகளைக் காட்டுவர். "போல" என்பது ஒரு உவமம்.

இத் தொல்காப்பிய விதிக்கு மாறாகத் தொல்காப்பியத்திலேயே 1150- சூத்திரத்தில் வினை உவமம் வந்துள்ளது.

(பனம்பாரனார் பாயிரம்)

வடவேங்கடந் தென்குமரி
    ஆயிடைத்
தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்து
    வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிறு முதலின்
எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடிச்
    செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு

முந்து நூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்
    புலந்தொகுத்தோனே போக்கறு பனுவல்
நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து
    அறங்கரை நாமுன் நான்மறை முற்றிய
அதங்கோட்டா சாற் கரில் தபத்தெரிந்து
    மயங்கா மரபின் எழுத்து முறை காட்டி
மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திரம் நிறைந்த
    தொல்காப்பியன் எனத் தன் பெயர் தோற்றிப்
பல்புகழ் நிறுத்த படிமையோனே (பாயிரம்)

நான்கு வேதமறிந்த அதங் கோட்டு ஊன்றச் சேர்ந்த அந்தண தலைமையில் பாண்டியன் சதஸ்ஸில் எழுத்து இலக்கணத்தை எடுத்துக் காட்டி முன் நூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணி இலக்கணம் தொகுத்து ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன் எனப் பெயர் பெற்றதாகக் கூறியிருப்பதால் இந்நூல் ஐந்திர வியாகரணத்தைப் பின்பற்றியது எனத் தெரிய வருகிறது.

b) இப்பொழுது ஐந்திர வியாகரணம் கிடைக்கவில்லை. கா தந்திரம் (அதைத் தழுவி வந்தது) சர்வவர்மனால்

எழுதப்பட்டது. அது இப்பொழுது கிடைக்கிறது.ஐந்திர வியாகரணத்தைப் பின்பற்றி ஜைன இலக்கணநூல்கள் யாவும் வெளிவந்திருப்பதாலும், அவர்கள் இந்திரனைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடுவதாலும், தொல்காப்பியர் ஜைனர் என வையாபுரிப் பிள்ளை கூறுகிறார்.

c) ஒன்றறிவதுவே உற்றறிவதுவே
இரண்டறிவதுவேயதனோடு நாவே
மூன்றறிவதுவே அவற்றொடு மூக்கே
நான்கறிவதுவே அவற்றொடு கண்ணே
ஐந்தறிவதுவே அவற்றொடு செவியே
ஆறறிவதுவே அவற்றொடு மனனே
நேரிதன் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே (மரபி-27)

இங்கு ஜைனர்கள் கூறியுள்ள ஆறுவகை ஜீவபாகுபாடை தொல்காப்பியர் குறிப்பதால் அவர் ஜைனரெனப் புலனாகிறது.

d) அனேகமாக தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நூல்கள் பெரும்பாலும் ஜைனர்களால் இயற்றப்பட்ட படியால் ஸம்ஸ்க்ருத செல்வாக்கு தமிழில் அதிகம் இருப்பது இயல்பே.

e) ஸம்ஸ்க்ருதத்தை வடசொல் என்று தொல்காப்பியர் ஏன் குறிப்பிடுகிறாா?

5. விபக்திகள்

வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப
(சூ சொல்--வேற்றுமைஇயல் 1- 62)

விளி கொள்வதன் கண் விளியொடு எட்டே (சூத் 63) கால்டுவெல் போன்றவர்கள் ஸம்ஸ்க்ருதத்தைத் தழுவியே வேற்றுமை பாகுபாடு தமிழில் (எண்ணிக்கையும்) வந்துள்ளன என்று கூறியுள்ளனர். முறையே முதல் வேற்றுமை, இரண்டாம் வேற்றுமை என வடமொழியைப்பற்றிப் பேசுகிறார்.

இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல்லென்று
அனைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே (சொல்-399)
(எச்சஇயல்-1)

சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார் (சொல்-401)
(எச்சஇயல்-1)

அந்நாற் சொல்லும் தொடுக்குங்காலை
வலிக்கும் வழி வலித்தலும், மெலிக்கும் வழி மெலித்தலும்
விரிக்கும் வழி விரித்தலும் தொகுக்கும் வழி தொகுத்தலும்
நீட்டும் வழி நீட்டலும் குறுக்கும் வழி குறுக்கலும்
நாட்டல் வழியே என்மனார் புலவர் (சொல்.403)(எச்சஇயல்-7)

ஸம்ஸ்க்ருதச் சொற்களையும் பிராகிருதச் சொற்களையும் தமிழ் மரபிற்கேற்ப எவ்வாறு உச்சரிக்க வேண்டும் என்ற விதியைக் கூறுகிறார்.

6. திணைகள்

a) மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே. (அகத்திணை-5)

நிலங்களை ஐந்தாகப் பிரித்து முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை எனப் பெயர் வைத்து ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் முறையே விஷ்ணு, முருகன், இந்திரன், வருணன் ஆகியவர்களை நிலத்தெய்வங்களாக அமைத்து அவைகளை அங்குள்ள மக்கள் வணங்கி வந்ததாக ஆசிரியர் கூறுகிறார். ஐந்து நிலங்களில் வாழும் மக்களுடைய உணர்ச்சிகளை

முறையே ஐந்து திணைகளாகப் பெயரிட்டு பாகுபடுத்துகிறார். நிலத்திற்கு ஏற்றவாறு அங்கு வாழும் மக்களுடைய குணங்கள், பண்பாடுகள் உண்டாவதாகக் கருதுகிறார் தொல்காப்பியர்.

b) இம்முறை ரிக் வேதத்திலேயே உள்ளது. पञ्च भूमा (५.५.१४) पञ्च क्षितीनाम् वसु (२४-९) जनानाम् पञ्च क्षितीर् मानुषी बोधयन्ति (५.५.२६) पञ्च कृष्याः (३.२४.३) இந்த இடங்களில் தொல்காப்பியத்தில் கூறிய பாகுபாட்டைக் காணலாம்.

c) பாலைவனம் தமிழ் நாட்டில் கிடையாது எனவே இப்பாகுபாடு தமிழ் நிலத்தை மாத்திரம் கருதாமல், இந்திய அடிப்படையில் எழுதியதாக இருக்கலாம். முல்லை - காட்டுப்பகுதி,குறிஞ்சி மலைப்பகுதி, மருதம் - வயல் பகுதி, நெய்தல் - கடற்பகுதி, பாலை- பாலைநிலம்.

நானிலம் என்ற பெயர் பாலையை ஒதுக்கி வந்தது. காலப்பாகுபாடு இந்நிலங்களுக்கு இந்திய அடிப்படையிலேயே தோன்றியது.

பெயரும் வினையுமென்று ஆயிரு வகைய
திணைதொறும மரீஇய திணை நிலைப்பெயரே....

(அகத்திணை-22)

ஆயர் வேட்டுவர் ஆடூ உத்திணைப் பெயர்
ஆவயின் வருஷம் கிழவரூஉம் உளரே.....

(அகத்திணை-23)

ஏனோர் மருங்கினும் எண்ணுங்காலை
ஆனா வகைய திணை நிலைப்பெயரே...

(அகத்திணை-24)

இங்கு ஐவகை நிலத்திற்கு உரிய குலப்பெயர் தொழிற்பெயர் இவைகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. முல்லைக்கு

குலப்பெயர் ஆயர். தொழிற்பெயர் - வேட்டுவர்- எனக்கூறி மற்ற பாகுபாட்டை ஊகித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். இதனால் முன்பு குலப்பாகுபாடு, நிலப்பாகுபாட்டையொட்டி வந்தது என ஆய்ச்சியாளர் கூறுகிறார்கள். இதையே पञ्च कृष्या: என்று ருக் வேதம் கூறுகிறது (3-24-3)

7. இலக்கியம்

a) ***நூலின் சூத்திரம்-***

மேற்கிளந்தெடுத்த யாப்பினுட் பொருளொடு
சில்வகையெழுத்தின் செய்யுட்டாகிச்
சொல்லுங்காலை உரையகத் தடக்கி
நுண்மையொடு புணர்ந்த வொண்மைத்தாகித்
துளக்கலாகாத் திணைமை யெய்தி
அடக்கலாகா அரும்பொருட்டாகிப்
பல் வகையானும் பயன் தெரிபுடையது
சூத்திரத்தியல்பென யாத்தனர் புலவர் (மரபு-102)

सूत्रलक्षणम्

अल्पाक्षरम् असन्दिग्धं सारवत् विश्वतो मुखम् ।
अस्तोभं अनवद्यं सूत्रं सूत्रविदो विदुः ।।

சூத்ர லக்ஷணத்தில் இரு மொழிகளுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையை காணலாம்.

8. நூற் குற்றங்கள்

சிதைவெனப்படுபவை வசையற நாடின்
கூறியது கூறல், மாறுகொளக்கூறல்

குன்றக்ககூறல், மிகைபடக் கூறல்
பொருளில கூறல், மயங்கக் கூறல்
கேட்போர்க்கின்னா யாப்பிற்றாதல்,
பழித்தமொழியான் இழுக்கம்கூறல்,
என்ன வகையினும் மனங்கோளின்மை
அன்னபிறவும் அவற்று விரியாகும் மரபியல்-110

9.काव्य दोषा:

गूढार्थम् अर्थान्तरमर्थ हीनम्
भिन्नार्थमेकार्थमभिप्लुतार्थम् ।
न्यायादेपतम् विषमं विसन्धि:
शब्दच्युतम् वै दश काव्यदोषा: (नाट्य अ.१६श्लो-८)

b) *நூலின் உத்திகள்*

ஒத்த காட்சி உத்திவகை விரிப்பின்
நுதலியதறிதல், அதிகாரமுறையே,
தொகுத்துக்கூறல் வகுத்து மெய்ந்நிறுத்தல்,
மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வைத்தல்
மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தல்
வாராததனான் வந்தது முடித்தல்
வந்தது கொண்டு வாராதது உணர்த்தல்
முந்து மொழிந்ததன் தலை தடுமாற்றே
ஒப்பக்கூறல் ஒருதலை மொழியே. (மரபியல்-112)
....

कौटिल्य - अर्थशास्त्रे (३२ युक्तय:)

அதிகாரமுறைமை - विधानम्

தொகுத்துக் கூறல்	-	उद्देशम्
மொழிந்த பொருளோ		
டொன்றவவ்வாயின்		
மொழியாததனை முட்டி ன்று		
முடித்தல்	-	अर्थापत्तिः
ஒப்பக் கூறல்	-	उपमानम्
ஒருதலை மொழிதல்	-	एकान्तम्
தன் கோட் கூறல்	-	उपदेशम्
பிறனுடம்பட்டது		
தானுடம்படுதல்	-	अनुमतम्
ஒரு தலையன்மை	-	संशयम्
ஆணை கூறல்	-	नियोगम्
எதிர்பொருளுணர்த்தல்	-	विर्पययम्
உய்த்துக் கொண்டுணர்த்தல்	-	ऊह्यम्

(அதிகாரம்-15)

c) *வழி நூலின் வகை*

தொகுத்தல், விரித்தல், தொகை விரி மொழி பெயர்த்ததர்ப்பட யாத்தலோடனை மரபினவே (மரபியல்9-99)

மொழி பெயர்ப்பு என்று கூறியிருப்பதால் வடமொழியின் மொழி பெயர்ப்பென கொள்ளல் வேண்டும்.

முதநூல் இயல்பு

வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதனூலாகும் (மரபு-96)

என்று ஆதிகாவ்யத்திற்கு இலக்கணம் கூறுமிடத்தில் வின்னயின் நீங்கி என்று கர்ம க்ஷயத்தைத் தகுதியாகக் கூறி

இருப்பதால் வால்மீகி இராமாயணம் போன்ற ஆதிகாவ்யத்தைத் தான் இவர் மனதில் கொண்டு இருக்கிறார் என புலப்படுகிறது.

a) वर्णाश्रम धर्मा:

உயர்ந்தோர் ஏனோர் பின்னோர் மேலோர் கீழோர் நால்வர். அரசன், வேந்தன், மன்னன் என்ற சொற்களுக்கு வர்ணச்ரமதர்ம அடிப்படையில் உரையாசிரியர்கள் உரை இடுகிறார்கள். (அகத்-27.37)

அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்
கடிவரை இல;புறத்தென்மனார் புலவர் (அகத்-25)

ஏவல் மரபின் ஏனோரும் உரியர்
ஆகிய நிலைமை அவரும் அன்னர் (அகத்-26)

என அக்காலத்தில் அடிமைத் தொண்டு செய்து வாழ்ந்து வந்தவர்களும் பிறர் ஏவல் தொழில் வழி நின்று வந்தவர்களும் அகத்திணை பாவிற்கு நாயகர்களாக முடியாது. அகற்பாவிற்குத் தலைவராகலாம் என அக்காலத்தில் சமுதாயத்தில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வு களையும் அவர்களுக்கு உள்ள சலுகைகளையும் இங்கு கூறுகிறார்.

பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டொடு
உருவு, நிறுத்த காமவாயில்
நிறையே, அருளே, உணர்வொடு திருவென
முறையுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே
(மெய்ப்பாட்டு இயல்-25)

இங்கு தலைவன் தலைவயரின் தகுதியைக் கூறுமிடத்து. 10வித ஒற்றுமையில் பிறப்பையும் ஓர் ஒற்றுமையாக்கிறார். பிறப்பு என்பதற்கு அந்தணர் அரசர் வாணிகர் கூறுவர். குறவர்,

வேடுவர் போன்ற குலத்தைக் குறிப்பிடுவதாக இளம் பூர்ணர் கூறுகிறார். எனவே காதலர்களும் ஒரு குலத்தினர் ஆக இருத்தல் வேண்டும். திருமணத்திலும், அதுவே என கூறிகலப்பு மணத்தையும், கலப்புக் காதலையும் தொல் காப்பியர் விரும்பவில்லை எனத் தெரிகிறது.

அடிமைகள்

அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்
கடிவரை இலபுறத் தென்மனார் புலவர் (அகத்திணை-25)

ஏவல் மரபின் ஏனோரும் உரியர்
ஆகிய நிலைமை அவரும் அன்னர் (அகத்திணை-26)

பிறருக்கு அடிமை செய்து வாழ்கிறவர்கள் பிறர் ஏவல் வழிநின்று வாழ்கிறவர்கள் இவ்விருவர்களும் அகப்பாவிற்குத் தலைவர் ஆகலாம், அகத்திணைப்பாவிற்குத் தலைவராகவா முடியாது என மக்களையும் பிறித்து பல வகுப்பினர் இருந்ததாகச் சொல்லி அவர்களுக்குத் தகுதியையும் கூறுவதால் அக்காலத்தில் மக்களுள் ஏற்றத் தாழ்வுகளை இவர் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்.

குலம் கோத்ரம் அறிதல்

கிழவோன் அறியா அறிவினள் இவளென
மையறு சிறப்பின் உயர்ந்தோர் பாங்கின்
ஐயக்கிளவியின் அறிதலும் உரித்தே (களவு-27)

காதலனைப் பற்றிச் சரிவரப் புரிந்துக் கொள்ள தகுதியற்றவள் எனக் கருதிய செவிலித்தாய் உயர்ந்தோர் மூலமாக அதைத் தெரிந்துக் கொள்ள முயல்கிறாள் எனக் கூறுவதால் களவு மணத்திலும் உயர்ந்தோருடைய உதவி தேவைப்படுகிறது எனக் கூறுகிறார். இதனால் குலம், கோத்ரம் அறிய அந்தணன் பயன்படுகிறான் எனத் தெரிகிறது.

வைதிகத் திருமணம் ஐயர் வகுத்தது

b) பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப (கற்பு-4)

பொய் கூறுதல், சொன்ன பேச்சைக் காப்பாற்றாதல் காரணங்களில் வைதீகச் சடங்கோடு திருமணத்தை அந்தணர் வகுத்தனர் எனக் கூறுவதால், களவு மணத்தை ஆசிரியர் விரும்பவில்லை எனத் தெரிகிறது. அத்துடன் காதல் திருமணம், ஏமாற்றத்தைத் தரும் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

தத்வார்த்தங்கள் (5) पञ्चीकरणम्

நிலம் தீ நீர்வளி விசும்போடைந்தும்
கலந்த மயக்கம் உலகம் ஆதலின்
இருதுணையைம்பால் இயனெறி வழா அமைத் (மரபு -99)

காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே
பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம்
ஞாயிறு திங்கள் சொல்லெனவரூஉம் (சொல்-51)
(கிளவி-58)

இங்கு முறையே பிரபஞ்சோத்பத்தி, சித், அசித், ஈஶ்வரன் காலம், லோகம், பூதம், கர்ம ஆகியவற்றைக் கூறி ஆன்மீக வழியைத் தெரிவிக்கிறார்.

ஜீவன், நித்யம், அனாதி

c) எல்லாவுயிர்க்குமின்பமென்பது
தானமர்ந்து வரூஉம் மேவற்றாகும். பொருள்-27)

சென்றவுயிரினின்றயாக்கை (புறத் -71)

தொல்லுயிர் வழங்கிய வலிப்பலியானும் (புறத் 21)

இதனால் ஜீவன் பலர், நித்யம், அனாதி எனத் தெரிய வருகிறது.

d) அளபின் கோடலந்தணர் மறைத்தே (எழுத் பிறப்-20)
மறையென மொழிதல் மறையோராறே

(செய்யுள்-178)

மறையோர் தேஎத்து மன்றலெட்டனுள் (களவியல்-1)

மறைமொழி கிளந்தமந்திரத்தான

(தொல்-செய்யுள்-158

எனக் கூறுதலால் இவர் வேதத்தினையும் அஃது அந்தணர்களால் நிலைபெறுதலையும் அது கூறிய ஒழுக்கங்களையும் வேள்வியைப் புகட்டுகிறார்.

e) கடவுள் வாழ்த்தொடுகண்ணிய வருமே (புறம்-2)

வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங்காப்ப -(செய்-106)

இந்த இடங்களில் தெய்வ வழிபாட்டைக் கூறி தனது கொள்கையை விளக்குகிறார்.

விக்ரக ஆராதனை

f) மேவிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய

முல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையான் (அகத்-30)

ச்ராத்தபழக்கம்

g) நாடவற்கு அருளிய பிள்ளையாட்டும்
காட்சி கால்கோள், நீர்ப்படை, நடுதல்
சீர்த்த மரபின் பெரும்படை, வாழ்த்தலென்று

புறத்-5

என்று இறந்தவர்களுக்குக் கல் நாட்டி அபிஷேகம் செய்து தெய்வமாக்கிப் போற்றும் வழக்கம் பித்ரு தேவதைகளை நினைவூட்டுகிறது.

புருஷார்த்தம்

அந்நிலை மருங்கின் அறமுதலாகிய
மும்முதற் பொருட்கும் உரிய என்ப. (8-102 செய்யுள்)

என நான்குவித புருஷார்த்தங்களைக் கூறுகிறார்.

மந்திரலக்ஷணம்

நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையின்கிளக்கும்
மறைமொழி தானே மந்திரமென்பர் (171-செய்யுள்)

என *மந்திரலக்ஷணம்* கூறுகிறார்.

निमेषोन्मीलकालेन सम मात्रा तु संस्मृता ।

अङ्गुलीस्फोटनं यावत् कालमात्रेषु वोच्यते ।

–कर्णाटकशब्दानुशासने

*****

IV

सङ्घकालीनग्रन्थेषु वैदिकमार्ग प्रतिपादनम्

चत्वारो वेदाः । ते च षडङ्गोपेताः । तेषु च वेदेषु भगवानेव प्रतिपाद्यते । ते च धर्मोपदेशपराः, भगवत्सकाशादागताः भगवदुच्छवासनिश्वासरूपेण नित्या अपौरुषेयाश्च । विना लेखनं गुरुपरम्परया प्रवचनमूलकमद्या वधि ते रक्षिताः प्रकाशन्ते । परम्परया गुरुसकाशात्श्रवणमूलं रक्षितत्वात् ते श्रुति शब्दवाच्या भवन्ति । एषु च वेदेषु पठन, पाठनमूलकं ब्राह्मणानामेवाधिकारः ।

ते च ब्राह्मणाः द्विजन्मशब्दवाचया भवन्ति । त एवाध्ययनाध्यापनमूलं वेदान् रक्षितवन्तः । एकैकस्यापि वेदस्य द्वादशवर्षपरिमाणेन चत्वारोऽपि वेदा अष्टाचत्वारिंशत्परिमितैर्वर्षै ब्राह्मणैः अध्येतव्याः । तत्काले वेदरक्षकैर्ब्राह्मणै-र्बोधिताः शुका अपि वेदवाक्यान्युच्चारयामासुः । यजन-याजनाध्ययनाध्यापन दानप्रतिग्रहादि षट्कर्माणि ब्राह्मणानां नियतानि । यथा चत्वारो वर्णाः लोके तथा ब्रह्मचारी, गृहस्थो भिक्षुर्वैखानस इति आश्रमा अपि चत्वारोऽभवन् । ब्राह्मणब्रह्मचारी शिखा, यज्ञोपवीत, कमण्डलु, पलाशदण्डव्रताहारादि लक्षणोपेतः । भार्यामूढ्वा तया सह अग्निं प्रदक्षिणीकृत्य स एव विप्रो गृहस्थो भवति । एकैकोऽपि ब्राह्मणो जन्मना ऋणत्रयोपेतो भवति । तानि च ऋणानि देव ऋणं, पितृऋणं, ऋषि ऋणं, इति त्रीणि । यज्ञकरणेन देव ऋणं, प्रजोत्पादनेन पितृऋणं, ब्रह्मचर्येण ऋषिऋणं चापाकरोति विप्रः । इमे पूर्वोक्ताः सर्वेऽपि विषयाः श्रुति, स्मृतीतिहास पुराणादिषु

एकरूपतया प्रतिपादिताः; सर्वैः वैदिकैः-अङ्गीकृताः; वैदिक मार्गनामधेया भवन्ति । सङ्घकालीनग्रन्थेषु पूर्वोक्तानां समेषामपि विषयाणां कुत्र कथं निरूपणं कृतमिति स्थलनिर्देशपुरस्सरमधस्तात् प्रतिपाद्यते ।

पुरनानूरुग्रन्थे १६६ गाथा (२६-१-४)

நன்றாய்ந்த நீ ணிமிர் சடை முது முதல் வன்வாய்போகா-
தொன்று புரிந்த வீரிரண்டின் ஆறுணர்ந்த வொருமுது நூல்

पङ्क्तौ वेदाश्चत्वारः वेदाङ्गानि षट्; तेच भगवत्सकाशाज्जाताः, इत्ययं विषयो द्रष्टुं शक्यः । वेदानां नित्यत्वं, अपौरुषेयत्वञ्च ।

परिपाडलग्रन्थे ३ गाथा १०,११

மாயோய் நின்வயிற் பரந்தவையுறைத்தேம்
மாயா வாய் மொழி

'माया वाय्मोळि' इति पदेन निरूप्यते ।

ஆரிநிர்க்களிப்பிய அரன்நவில் கொள்கை
மூன்றுவகைக் குறித்த முத்தீச்செல்வத்து
இருபிறப்பாளர் பொழுதறிந்து நுவல

पङ्क्तिषु प्रतिपाद्येते ।

पेरुम्पाणाट्रुप्पडै ३००-३०१

வளைவாய்க்கிள்ளை மறைவிளி பயிற்றும்
மறைகாப்பாளர் உறைபதிச்சேப்பின்

पङ्क्तिषु ब्राह्मण बोधिताः शुका अपि
वेदवाक्यान्यब्रुवन्नित्ययमंशो विशदी भवति ।

पतिट्रुप्पत्तु २४ गाथा ६–८

ஓதல் வேட்டலவை பிறர்ச்செய்தல்
ஈதலேற்றலென்றாறுபுரிந்தொழுகும்
அறம்புரியந்தணர் வழிமொழிந்தொழுகி

पङ्क्तिषु ब्राह्मणानां यजनयाजनादि षट्कर्मनियतत्वं
प्रतिपाद्यते ।

अध्ययनाध्यापनादिभिर्वेदरक्षकत्वात्

''नान्मरै मुनिवर'' पुरनानूरू ६ गाथा,

''नान्मरै मुदल्वर्'' पुरनानूरू २६, ९३ गाथा,

''केल्वि उयन्दोर्'' पुरनानूरू २२१ गाथा,

''अरुमरै अन्दणर्'' शिरूपाणाट्रुप्पडै २०४ गाथा,

''नान्मरैयोर्'' पट्टिनप्पालै २०२ गाथा,

''वेळ्वि अन्दणर्'' पुरनानूरू ३६१ गाथा,

''वेळ्वि मडित्त केळ्वि अन्दणर्'' पतिट्रुप्पत्तु, इत्यादिस्थलेषु वेदसम्बन्धितयैव ब्राह्मणनामानि प्रतिपादितानि दृश्यन्ते ।

ब्राह्मणब्रह्मचारिणः शिखासमेतत्वं

ऐङ्कुरूनूरू २०२ गाथा १-३

நம்மூர்ப் பார்ப்பனக் குறுமகப்போலத்
தாமுங் குடுமித் தலைய

पङ्क्तिभिर्विशदी भवति!

तस्य च नव तन्तुनिर्मितत्रितन्त्वात्मक

यज्ञोपवीतधारित्वं तिरूमुरुकाट्रुप्पडै १८२-१८३

पङ्क्तिभ्यां

இரு பிறப்பாளர் பொழுதறிந்து நுவல
ஒன்பது கொண்டமூன்று புரி நுண்ஞாண்

तस्यैव पलाशदण्डकमण्डलु - व्रताहारोपेतत्वं कुरुन्तोकै १५६ गाथा २-४

செம்பூ முருக்கினன்னார் களைந்து
தண்டொடு பிடித்த தாழ்கமண்டலத்துப்
படிவ உண்டி பார்ப்பன மகனே

पङ्क्तिभिश्च स्पष्टमवगम्यते ।

विवाहसमये भार्यासमेतस्य ब्राह्मणस्य अग्निप्रदक्षिणकर्म-कलित्तोकै ६९ गाथा ३-५

காதல் கொள் வதுவைநாட் கலிங்கத்துள் ஒடுங்கிய
மாதர்கொள் மானோக்கின் மடந்தை தன் துணையாக
ஓதுடையந்தணன் எரிவலஞ் செய்வான்போல்

पङ्क्तिषु कथितम् ।

पुरनानूरु २ गाथयां २२-२४

அந்தியந்தணர் அருங்கடனிறுக்கும்
மூத்தீ விளக்கிற்றுஞ்சும்
பொற்கோட்டிமயமும் பொதியமும் போன்றே!

पङ्क्तिभिः ब्राह्मणस्य यज्ञकरणमूलकं देवऋणापनोदनरूपो विषयः प्रतिपाद्यते ।

पुरनानूरू ९ गाथा ३-४

தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கடனிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப்பெறா அதீரும்

पङ्क्तिषु प्रजोत्पादनेन पितृऋणनिवारकत्वं ब्राह्मणस्योच्यते ।

''जायमानो वै ब्राह्मणः त्रिभिः ऋणवा जायते ।
ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यः, यज्ञेन देवेभ्यः, प्रजया
पितृभ्य'' इति यजुर्वेदे तैत्तरीयसंहिता-६-३-१०

प्रकरणोक्तार्थाः प्रकृतद्रविड गाथासु तथैव अक्षरशोऽनूद्य प्रतिपादिताः ।

नट्रिणै १४१ गाथायां ४-५

நீடிய சடையோடு ஆடா மேனிக்
குன்றுறை தவசியர் போலப்

पङ्क्त्योः वानप्रस्थस्य तपःकर्मनियतत्व पर्वतवासादिलक्षणं निरूपितम् ।

मुल्लैप्पाट्टु ३७-३८

கற்றோய்த் துடுத்த படிவப் பார்ப்பான்
முக்கோ லசை நிலை கடுப்ப

पङ्क्तौ त्रिदण्डकाषायवस्त्रधारणरूप ब्राह्मण सन्यासिलक्षण-मुच्यते ।

अनेन, श्रुतिस्मृतीतिहास पुराणादिषु प्रतिपादितं वैदिकमार्गं सर्वात्मना अङ्गीकृत्य सङ्ककवयस्तान् विषयान् स्वीय ग्रन्थेषु सुविशदं निरूप्य तत्कालीनजनेषु वैदिकमार्ग प्रचारं विशेषेणाकुर्वन् । जनानां यथा वैदिकमार्गे श्रद्धा भवेत्, यथा च ते वैदिकमार्गावलम्बिनः आस्तिकाश्च भवेयुस्तथाकरणमेव सङ्ककालकवीनामवश्यकर्तव्य मासीत् इति, एतावता प्रदर्शितद्रविडगाथाभिः सम्यगवगम्यते ।

''सङ्ककाले वर्णाश्रम धर्मव्यवस्था नासीत् । द्रविडसंस्कृतिः वैदिकसंस्कृतेर्भिन्ना, वैदिकग्रन्थैः सह सङ्ककालीनग्रन्थानां कोऽपि सम्बन्धो नास्ति । वैदिकमार्गरक्षणे तदवलम्बेन वा सङ्ककालकवीनां नास्ति व्यग्रता'' इति वदतामाधुनिकानां वादे नास्ति सत्यलेश स्याप्यवकाश इत्यमुमंशं पूर्वोदाहृत द्रविडगाथापरिशीलनेन सर्वे ज्ञातुं प्रभवन्ति । किं बहुना, वैदिकसंस्कृतिमवलम्ब्यैव सङ्ककालीनकवयो ग्रन्थान् रचयामासुरित्ययं सर्वसंमतः सिद्धान्तः ।

1.सङ्घग्रन्थेषु मीमांसाशास्त्रार्थनिरूपणम्

वेदस्य कर्मकाण्डरूपप्रथमभागे यागादिकर्माणि निरूप्यन्ते । ऐहिकामुष्मिकफलोद्देशेन क्रियमाणः यागहोमादिकर्मणां मन्त्रोच्चारणपूर्वकमनुष्ठानप्रकारस्तावदत्र कथितः । कर्मकाण्डस्य व्याख्यानरूपं कर्मविचारात्मकं च शास्त्रं मीमांसाशास्त्रमिति अभिधीयते । शास्त्रमेतत् जैमिनिना मुनिना सूत्रात्मना कृतम् ।

जैमिनिप्रणीतमीमांसाशास्त्रोक्तयागानुष्ठानसंबन्धिनो विषयाः सङ्घग्रन्थेषु कथं कुत्र कुत्र निरूपिता इति किञ्चिद्विचारयामः । यागशालायां स्थापितं यूपस्तम्भं रज्ज्वात्मकैः वस्त्रैः वेष्टितं कृत्वा, तथाविधस्य यूपस्तम्भस्य स्पर्शनपूर्वकमुद्गात्रा सामगानं कर्तव्यमिति पूर्वमीमांसायां जैमिनिना स्मृत्यधिकरणे प्रत्यपादि ।

पेरुम्पाणाट्रुप्पडै ३१५-३१६

கேள்வியந்தணரருங்கடனிறுத்த
வேள்வித் தூணத் தசை இயவனர்

अहनानूरु २२० गाथा ७-८

கயிறரை யாத்த காண்டகு வனப்பின்
அருங்கடி நெடுந்தூண் போல

पङ्क्तिषु यूपस्तम्भनिर्माणं, तस्य वस्त्रेणावेष्टनमितीमौ विषयौ यथाक्रमं पूर्वोक्तस्थलद्वयेऽपि निरूपितौ दृश्येते । श्येनचिन्नाम्नः

स्वर्गोद्देश्यके चयनविशेषे यागकुण्डस्याधस्तात् भूमौ खनित्वा सजीवं कूर्मं तदुपरिवेदिं कृत्वा, याग कर्तव्य इत्ययं विषयः 'यज्जीवन्तं कूर्मं उपदधाति'' इति तैत्तरीयसंहितायां ५-२-८-४८ स्थले प्रतिपादितः । अहनानूरु ३६१ गाथा १०-११

பெரியோர் ஆர, அழலெழு தித்தியம் மடுத்த யாமை

पङ्क्तिषु अस्यैवार्थस्य तथैवनूद्य यागवेदिकायाः अधस्तात्-स्थापितः कूर्मः स्वावासभूत जलाशयमेव यथा गन्तुमिच्छेत् तथा तस्यामेव गन्तुं नेच्छस्वेति नायिका दर्शनोत्सुकं मनः संबोध्य नायको वदति इति प्रकृतार्थविशदीकरणोप योगितया उपमानविधया यागवृत्तान्तः अत्र उक्तः ।

2. सङ्घग्रन्थेषु यागानुष्ठान प्रक्रियानिरूपणम्

१. गौणियन् विण्णन्दायन्

कौण्डिन्यगोत्रोत्पन्नाः सर्वेऽपि ब्राह्मणाः 'गौणियन्' इति नाम्ना व्यपदिश्यन्ते । ते षड्ङ्गोपेतान् सर्वान् वेदानधीत्य मतान्तर निरसनपूर्वकं वेदानां यथावस्थितार्थं ज्ञात्वा, सप्त पाकयज्ञ, सप्तहविर्यज्ञ, सप्त सोमसंस्थाख्यान् एकविंशतिविध यागाननुष्ठाय जगति विख्यातयशसो विराजन्ते । तथाविधगौणियवंशे गौणियन् विण्णन्दायन् नामा विप्रः कश्चित् जातः । तस्य बह्व्यो भार्याः । ता यागोपयुक्तछालक संज्ञकवस्त्रधारिण्यो भूत्वा यागकर्मणि नियन्त्रिताः स्वस्वविहितकर्मानुष्ठानेन राज्ञ उपकुर्वन्ति । जलप्रायं यथेष्टमाज्यप्रक्षेपपूर्वकं नानाविधान् यागाननुष्ठाय तदङ्गतया अतिथीनामन्नदानेन सत्कारं कृत्वा, लब्धयशस्का विराजन्त इत्युक्त्वा "आवूर् मूलङ्किऴार्" नामा कविः कश्चित् पुरनानूरु १६६ गाथा १-२६

நன்றாய்ந்த நீணிமிர்சடை, முது முதல்வன்வாய் போகா
தொன்றுபுரிந்த வீரிரண்டின், ஆறுணர்ந்த வொருமுது நூல்
இகல் கண்டோர் மிகல் சாய்மார், மெய்யன்ன பொய்யுணர்ந்து
பொய்யோராது மெய்கொளீஇ, மூவேழ்
துறையு முட்டின்று போகிய,

உரைசொல் சிறப்பினுரவோர் மருக, வினைக்கு
வேண்டிநீ பூண்ட,
புலப்புல் வாய்க்கலைப் பச்சை
சுவற்பூண்ஞாண் மிசைப்பொலிய
மறங்கடிந்த வருங்கற்பின் அறம்புகழ்ந்த வலைசூடிச்
சிறுநுதற்பேரகலல்குற் சிலசொல்லிற் பலகூந்தனின்
நிலைக்கொத்த நின்றுணைத் துணைவியர்
தமக்கமைந்த தொழில் கேட்பக் காடென்றா நாடென்றாங்கு
ஈரேழினிடமுட்டாது நீர் நாண நெல் வழங்கியும்
எண்ணுணப் பலவேட்டும் மண்ணுணப் புகழ்பரப்பியும்
அருங்கடிப் பெருங்காலை விருந்துற்றநின்
றிருந்தேந்துநிலை, என்றுங்காண்கதில்லம்ம யாமே.

पङ्क्तिषु एनं विप्रं स्तौति । अनेन सङ्घकाले विप्राः शास्त्रोक्त प्रकारेण नानाविधयागानाचरन्तो व्यराजन्त इति प्रकृतगाथया विज्ञायते ।

२. मुदुकुडुमि पेरुवळुदि

मुदुकुडुमिपेरुवळुदिनामा पाण्ड्येशः कश्चिदासीत् । स युद्धे नानाविधान् शत्रून् पलायितानकरोत् । तथा धर्मशास्त्रेषु, चतुर्विधवेदेषु चोक्तप्रकारेण समिधादीनि, यज्ञोपयुक्तवस्तूनि संपाद्य आज्यसहितानि तानि वह्नौ हुत्वा नानाविधान् यागान् कृत्वा स्वीयविजयसूचकतया यागशालासु बहून् विजयस्तम्भान् स्थापयामास । अनेन राज्ञा यागानुष्ठानपूर्वकं यागशालासु स्थापिता विजयस्तम्भा कति वेति गणयितुमेव न पार्यत इत्युक्त्वा ''नट्टैयार'' नामाकविः कश्चित् पुरनानूरु १५ गाथायां १७-२१

நற்பனுவ னால் வேதத்
தருஞ்சீர்த்திப் பெருங்கண்ணுறை
நெய்ம்மலி ஆவுதிபொங்கப் பன்மாண்
வீயாச்சிறப்பின் வேள்வி முற்றி
யூப நட்ட வியன் களம் பலகொல்

पङ्क्तिषु राजानमेनं नानाविधयागकर्तृत्वेन वर्णयति । तत्काले राजानोऽपि विशिष्य मीमांसाशास्त्रोक्तप्रकारेण नानाविधयागानुष्ठान शीला व्यराजन्त इति अनेन निर्णेतुमस्त्यवकाशः ।

३. करिकाल् पेरुवळन्दान्

अयं चोळदेशराजः । नानाधर्मशास्त्रवेतॄणां ब्राह्मणानां सदसि यागानुष्ठान प्रक्रियाविशारदैः ऋत्विग्भिरुपदिष्टमार्गोऽयं स्वभार्याभिःसमेतो वर्तुलाकार प्राकारोपेत यज्ञशालायां, भक्षणोद्युक्त गरुडाकारे निर्मितायां यागवेद्यां, स्थलविशेषे यूपस्तम्भान् संस्थाप्य वेदोक्तप्रकारेण गरुडचयनाख्यं यज्ञं कृत्वा जगद्विख्यातयशा नानावत्सरान् जगति उषित्वा कालधर्मं गत इति ।

"करुङ्कुळवादनार" नामा कविः

पुरनानूरु २२४ गाथा ४-९

அறமறக்கண்ட நெறிமாணவையத்து
முறைநற்கறியுநர் முன்னுறப் புகழ்ந்த
தூவியற் கொள்கைத் துகளறு மகளிரொடு
பருதியுருவிற் பல்படைப் புரிசை

எருவை நுகர்ச்சி யூப நெடுந்தூண்
வேதவேள்வித்தொழின் முடித் ததூஉம்

पङ्क्तिषु राज्ञो मरणानन्तरं स्वीयखेदं प्रकटयन् अस्य भूपस्य यागानुष्ठाने विद्यमानं श्रद्धाविशेषं, तत्कृतगरुडचयनाख्ययागानुष्ठान प्रकारञ्च वर्णयति ।

अनेन नानाफलोद्देशेन गरुडचयनादियागान् सङ्घकालीना राजानः अनुष्ठाय वैदिककर्मणि स्वस्य विद्यमानां भक्तिश्रद्धां विशेषतः प्रकाशयामासुरिति ज्ञायते ।

४. तोण्डमान् इळन्तिरैयन्

अस्य भूपालस्य राज्ये बहवो मुनयो भूधरप्रान्तेषु निजाश्रमेषु वसन्तो नानागजैर्भक्तिपूर्वकं स्वयमानीय दत्तैः समिधादिभिर्यज्ञान-नुष्ठाय नित्याग्निहोत्रिणो विराजन्त इति उक्त्वा पेरुम्पाणाट्रुप्पडै ४९८-५००

செந்தீப்பேணிய முனிவர் வெண் கோட்டுக்
களிறு தரு விறகின் வேட்கும்
ஒளிறு இலங் கருவிய மலை கிழவோனே

पङ्क्तिषु उरुद्दिरङ्कण्णनार् नामा द्रविडकविः इळन्तिरैयन् राज्ञा पाल्यमानप्रदेशप्रभाव वर्णन व्याजेन तं राजानं स्तौति । सङ्घकाले निर्विघ्नं ब्राह्मणाः स्वीयकर्माणि कृत्वा यागादीनि अनुष्ठितवन्तः । अत्र विषये राजानस्तथा जन्तवोऽपि ब्राह्मणानां साह्यमकुर्वन् । वैदिककर्मानुष्ठानविषये यथाशक्ति सर्वेऽपि साह्यमकुर्वन्नित्यनेनाव गम्यते ।

५. पेरुनर्क्किळ्ळि

पेरुनर्क्किळ्ळि नामा चोळराजा राजसूययागमकरोदिति

पुरनानूरू- ३६७ गाथा ४-१३

ஏற்ற பார்ப்பார்க் கீர்ங்கை நிறையப்
பூவும் பொன்னும் புனல்படச் சொரிந்து
பாசிழை மகளிர் பொலங்கலத்தேந்திய
நாரரி தேறன் மாந்தி மகிழ்சிறந்து
இரவலர்க் கருங்கல மருகாது வீசி
வாழ்தல் வேண்டுமிவண் வரைந்த வைகல்
வாழச்செய்த நல்வினையல்லது
ஆழுங்காலைப் புணைபிறி தில்லை
ஒன்று புரிந்தடங்கிய விருபிறப்பாளர்
முத்தீப் புரையக் காண்டக விருந்த

पङ्क्तिभिरवगम्यते । नलङ्किळ्ळिनामा चोळराजः बहून् यागानकरोदिति च पुरनानूरु ४०० गाथा १९ .

கேள்வி மலிந்த கேள்வித் தூணத்

पङ्क्त्या विशदीभवति । मीमांसाशास्त्रोक्त प्रकारेण सङ्काले विप्रा राजानः तथाऽन्ये च यागादीननुष्ठाय वैदिकमतप्रचारं कुर्वन्तः तन्मूलं वैदिकमतेषु जनानामभिरुचिं जनयन्तः शास्त्ररक्षणैकदीक्षाश्चा सन्निति अनेन प्रकृतगाथा परिशीलनेन ज्ञातुं प्रभवामः ।

3. सङ्घग्रन्थेषु कर्मसिद्धान्तः, पुनर्जन्मसिद्धान्तश्च

जीवस्य शरीरेण सह विद्यमानः संबन्धः सर्वथा अनित्यः । शरीरं त्यक्त्वा जीवः कदाचित् नूनं बहिर्निस्सरेत् । अन्तिम समये यमः शरीरात् प्राणमदाय बहिर्निस्सरति । स च पक्षपातरहितः । शूलपाणिः । पापिनो जीवान् पाशेन बध्वा अन्तकाले सह नयति । मृतस्य जीवस्य सद्गतिप्राप्तये पुत्रेण, तदभावे पत्न्या वा विधिपूर्वकं पिण्डप्रदानं कर्तव्यम् । अत्र कृतस्य कर्मणो मरणानन्तरं फलानुभवार्थं लोकान्तरं किञ्चिदस्ति । स च लोकोद्विविधः । नरकलोक;, स्वर्गलोकश्चेति । अत्रकृतसत्कर्माणः प्रेत्य स्वर्गं प्राप्नुवन्ति । अत्रकृतपापकर्माणः प्रेत्य नरकमनुभवन्ति । जातस्य मरणं, मृतस्य जन्म इत्येवं क्रमेण जीवस्य जननमरणपरंपरा आद्यन्त रहिता । सत्कर्मवशात् केचन महान्तो जननमरणे विहाय शाश्वतां मुक्तिं प्राप्नुवन्ति । केचन महान्त स्वर्गादिफलेच्छां विना निष्काम्यकर्म समाचरन्ति । ते सर्वश्रेष्ठतमाः परिगण्यन्ते । काश्चन साध्व्यः पत्युर्मरणानन्तरं अनुमरणमपि कुर्वन्ति । तेन सह सल्लोकं प्राप्नुवन्ति । युद्धे मृता वीरा वीरस्वर्गं प्रयान्ति ।

इमे पूर्वोक्ताः सर्वेऽपि विषया भारतदेशे आबालगोपालं सर्वैरपिजनैः ज्ञातपूर्वाः । पूर्वोक्तान् विषयानजानन् कोऽपि भारतीयो नास्ति । भारतीयसंस्कृतेः, समेषां भारतीयशास्त्राणाञ्च आधारभूताः

पूर्वोक्ता विषयाः श्रुतिस्मृतीतिहास पुराण शास्त्रादिसकलग्रन्थैरपि पुनः पुनरेकग्रीवतया उद्घुष्यन्ते ।

किं बहुना, आस्तिक, नास्तिक साधारण्येन सर्वेऽपि भारतीयाः पूर्वोक्त कर्मसिद्धान्त, पुनर्जन्मसिद्धान्त विषयकज्ञानवन्त एव । पूर्वोक्तानां विषयाणां सर्वैरपि ज्ञातत्वात् विशिष्य संस्कृतग्रन्थेभ्य एतद्विषयकोदाहरणप्रदर्शनं नापेक्षितमिति धिया अत्रोदाहरणानि न निर्दिश्यन्ते । सङ्ककालीन ग्रन्थेषु तत्कालीनकवयः पूर्वोक्तान् विषयान् कथं कुत्र कुत्र प्रतिपादयामासुरित्ययं विषयः, अधस्तात् प्रत्येकमुदाहरणपुरस्सरं निरूपयिष्यते ।

भाग्यवन्तो बहवश्चक्रवर्तिनो नष्टराज्या मृतिं प्रापुः । न कोऽपि जीवः सर्वथा शरीरेण नित्यवासं कुर्वन् एतावता दृष्टपूर्वः । तस्मान्मरणं सत्यम् । मरणात्पूर्वं तपः कर्म त्वया क्रियतामिति राजानं कंचित् दृष्ट्वा कविरुपदिशति पुरनानूरू ३६३ गाथा ८ पङ्क्तौ । வீயா துடம்பொடு நின்ற வுயிருமில்லை (वीयादुडम्बोडु निण्ड्र वुयिरुमिल्लैः)

अत्र कविकृतोपदेशद्वारा जीवस्य शरीरेण विद्यमान संबन्धोऽनित्य इत्ययमंशः स्पष्टं ज्ञायते ।

शरीरात् जीवे बहिर्गतेऽपि कामरोगोऽयमिति न वक्तव्यम् इति विरहातुरायाः नायिकायाः स्थितिं ज्ञातवत्याः उपमातुः समीपे सख्या उच्यमानो विषयः अहनानूरू ५२ गाथा १३

யாக்கை இன்னுயிர் கழிவதாயினும் நின்மகள்

पङ्क्तौ प्रतिपादितः । शरीरात् बहिर्निर्गमनस्वभावं जीवगतं - सखीकृतोपदेशद्वाराऽत्रकविः प्रकटयति ।

कंचित् राजानं स्तुवन् कविरेवं वदति पुरनानूरु ४ गाथा १२ पङ्क्तौ

(उयिरुण्णुङ्कूर्ट्टप्पोन्ट्रन)

''चतुर्विधसैन्येषु त्वयि विद्यमानाः गजाः शत्रुहननविषये प्राणभक्षकयमसमाना वर्तन्त'' इति,अत्र द्रविडकविः उपमान विधया यमगतं प्राणभक्षकत्वरूपं गुणविशेषं अभिव्यञ्जति ।

तथैव हननकर्मणि यम इव स्थिता क्रूरा वानराः पुरस्तादागच्छेयुः । तत आत्मरक्षणार्थं वृक्षस्याधस्तात् छत्रैर्भवद्भिर्भवितव्यमित्यर्थ प्रतिपादके मलैपड्डुकडां ग्रन्थे २०९

உயிர்செகு மரபிற் கூற்றத்தன்ன

पङ्क्तौ यमगत क्रौर्यस्वभावं प्राणग्राहित्वं च उपमान विधया कवि र्ब्रूते ।

पतिर्ट्रुप्पत्तु ३९ गाथा ८

காலன் அனைய கடுஞ்சின முன்ப

पङ्क्तौ काल इवातिक्रूरगुणोपेतः समर्थश्च भवानिति राजानं संबोध्य कयथन् कविः सर्वजना विदितं कालगतक्रौर्यगुणं प्रकटीकरोति ।

अन्तिमकाले यदा यमः शूलपाणिः पाशेन बध्वा आकर्षति तदानीमेव भवतां तत्त्वमुदियात्, तत् वृथा ।

तस्मात् ततः पूर्वमेवोपकारं कर्तुमशक्तोऽपि कस्याप्यपकारं वा मा विधेहि । तदेव सद्गति प्राप्तये श्रेयसे च भवेदिति जनानुद्दिश्य कविः कश्चित् पुरनानूरु.-१९५ गाथा ४-७.

கணிச்சிக் கூர்ம்படைக் கடுந்திற லொருவன்
பிணிக்குங்காலை யிரங்குவிர் மாதோ
நல்லதுசெய்த லாற்றீ ராயினும்
அல்லது செய்தலோம்புமினது தான்

पङ्क्तिषु उपदिशति । यमः शूलपाणिर्भूत्वा पाशेन बद्ध्वा मरणकाले पापिनो जीवान् नयति इतीमं सर्वानुभववेद्यं प्रपञ्चतत्वं उपदेशमुखेन विवृणोति कविः ।

निरशनव्रतोद्युक्तं कोप्पेरुंचोळनामक राजानमनुसृज्य तन्मित्रं पोत्तियार्नाम्ना कविः स्वयमपि तद्व्रतानुष्ठाने व्यग्रमना बभूव ।

तदा स राजा कविं दृष्ट्वा एवं ब्रूते ''मरणानन्तरं पुत्रेण क्रियमाण पिण्डप्रदानेनैव मृतानां सद्गतिप्राप्तिर्भवेत् । तस्मात् पुत्रजननानन्तरं त्वया निरशनदीक्षेयमनुष्ठीयतां, अन्यथा तव जन्म निरर्थकं भवेत्'' इति । पुत्रजननानन्तरं स कविः, ''त्वदुक्तप्रकारेण पुत्रो मे जातः । तस्मात् ममापि स्थलं प्रदर्शय व्रतमनुष्ठातुं' इति शिलारूपेण स्थितं राजानं प्रेक्ष्य कविरेवं पुरनानूरु २२२-गाथा-२-३

வெய்யோள் பயந்த புகழ் சால் புதல்வன்
பிறந்தபின் வாவென

(वेय्योल् पयन्द पुकल् शाल् पुदल्वन्
पिरन्दपिन्वावेन)

पङ्क्तौ वदति । अत्र मृतस्य पितुः पुत्रेण पिण्डप्रदानं कर्तव्यम् । तदेव उत्तमलोकप्राप्तये कारणं भवेदित्यमुं सर्वविदितवेदान्ततत्व उपदेशमुखेन गाथायामस्यां प्रतिपादितं पश्यामः ।

अन्नदाता सुप्रसिद्धो राजा कश्चित् मृतः । तस्य पत्नी मृतस्थले स्थलविशेषे जलेन संमार्ज्य दर्भं प्रसार्य क्षुद्रान्नपिण्डं निक्षिप्य व्रतमनुतिष्ठति । दृश्यमेतत् पश्यन्कविः सुतरां खिन्नो भूत्वा एवं वदति- ''जीवनकाले बहुभिः सह मृष्टान्नानि भुक्तवानयं भूपालो भार्यया भूमौ निक्षिप्तक्षुद्रपिण्डमेतत् कथं वा भोक्तुं सहते'' इति - पुरनानूरु २३४ गाथा २-४

பிடியடின்ன சிறுவழி மெழுகித் தன்னமர்
காதலி புன்மேல்வைத்த இன்சிறு
பிண்டம் யாங்குண்டனன் கொல்

पङ्क्तौ पूर्वोक्तमर्थं द्रष्टुं शक्नुमः ।

मरणानन्तरं पुत्राभावे भार्ययापि पिण्डप्रदानं कर्तुं शक्यमित्यमुं शास्त्रार्थं प्रकृतगाथायां कविः स्ववेदनाप्रदर्शनमूलकं जनानामुप दिशति ।

दानेन पुण्ये संपादिते ततः स्वर्गं प्राप्य सुखेन वस्तुं शक्यमिति इमं रहस्यं ज्ञात्वा प्रायशः सर्वे राजानो बुद्धिपूर्वकमेव भावि स्वलाभार्थं तद्धेतुभूतदानकर्म कुर्वन्ति । अयं आयसंज्ञको राजा न तथाविधः । जनानां पीडां दृष्ट्वा तदपनोदनार्थमेव दानकर्म करोति । न तावत्फलेच्छया, नापि स्वार्थबुध्या वा इति कविःकश्चित् राजानं दृष्ट्वा पुरनानूरु-१३४ गाथा-प-१

இம்மைச் செய்தது மறுமைக்காமெனும்

पङ्क्तौ स्तौति ।

अनेनात्र क्रियमाणस्य दानादिसत्कर्मणः प्रेत्यानुभवार्थं लोकान्तरं किञ्चिदस्तीति तत्त्वमेतत् उपदेशमुखेन कविः ज्ञापयत्यस्माकम् ।

सत्कर्मणा स्वर्गादि सल्लोकप्राप्तिः । पापकर्मणा नरकप्राप्ति रित्यमुं सिद्धान्तमनङ्गीकुर्वद्भिर्नास्तिकैः सह सङ्गतिं मा कुरु । यथा नाटके नानावेषपरिग्रहेण नटाः प्रतिक्षणं वेषपरिवर्तनेन सभायां दृष्टाः पुनःपुनः लीयन्ते, तथा लोकोऽयं असकृज्जातस्सन्नदृश्यतामेति इति कंचित् राजानमुद्दिश्य कविना कृतोऽयमुपदेशः-

पुरनानूरु २९ गाथा ११-१२

நல்லதனலனுந் தீயதின் றீமையும்
இல்லையென் போர்க்கினனா கிலியர்

पङ्क्तिषु प्रतिपादितो वर्तते । अत्रापि लोकान्तर सद्भावः कर्मानुसारेण तत्प्राप्तिः प्रपञ्चानित्यत्वं चेत्यादयस्तत्वार्थाः कविकृतोपदेशद्वारा वर्णिताः ।

क्षीणस्य वस्तुतः कदाचित् वृद्धिः, अभिवृद्धस्य वस्तुतः कदाचित् क्षयः । मृतस्य जननः, जातस्य मरणं इतीमे प्रपञ्चस्वभावाः । तस्मात् आयुषि जीवनकाल अन्नदानेन यथाशक्ति जनानां साह्यं इतीमं पुनर्जन्म सिद्धान्तं कस्मैचित् राज्ञे ।

पुरनानूरु - २७ गाथा ११-१३

தேயதலுண்மையும் பெருக லுண்மையும்
மாய்தலுண்மையும் பிறத்தலுண்மையு
அறியா தோரையு மறியக்காட்டி

पङ्क्तिषु कविरेवमुपदिशति ।

'अत्र कृतस्य पुण्यकर्मणः फलं लोकान्तरे स्वर्गप्राप्तिरिति वचनमनुसृत्य शास्त्रोक्त प्रकारेण तव पिता सद्गतिमवापे'ति पितुर्मरणान्तरं राज्ये अभिषिक्तं तत्सुतं दृष्ट्वा, पुरनानूरु १७४ गाथा १९-२०

ஈண்டுச் செய்நல்வினையாண்டுச் சென்றுணீஇயர்
உயர்ந்தோருலகத்துப் பெயர்ந்தனன் ஆகலின்

पङ्क्तिषु कविरेवमुपदिशति ।

''पुण्यकर्मणा स्वर्गो लभ्यते । अथवा पुनर्जन्मराहित्यरूपमोक्ष-प्राप्तिर्वा भवेत् । न केवलमामुष्मिफलमात्रं पुण्यकर्मणः फलम् ।

किन्तु पुण्यकर्मपराः चिरकालमत्र मरणानन्तरमपि यशः कायेन जीवन्ति'' इति निरशनव्रतानुष्ठानोद्युक्तेन कोप्पेरूंचोळ नामक राज्ञा जनानुद्दिश्य कृतोपदेशः पुरनानूरु २१४ गाथा ६-१०

உயர்ந்த வேட்டத் துயர்ந்திசினோர்க்குச்
செய்வினை மருங்கினெய்தலுண்டெனிற்
றொய்யாவுலகத்து நுகர்ச்சியுங் கூடும்
தொய்யாவுலகத்து நுகர்ச்சியில்லெனின்
மாறிப்பிறப்பினின்மையுங்கூடும்

पङ्क्तिषु वर्णितः

''पुत्रजन्मवन्तः केचिदिह लोके कीर्त्या सहोषित्वा, अन्ते निर्दुष्टं लोकं प्रयान्ति' इतीदमभियुक्तानां वचः सर्वथा सत्यमित्यहं जाने'' इतीयं सखीमुद्दिश्य नायिका कृत उपदेशः अहनानूरू ६६ गाथा १-२.

இம்மையுலகத் திசையொடும் விளங்கி
மறுமையுலகமும் மறுவின்றெய்துப

पङ्क्तिषु प्रतिपाद्यते । ''अत्रकृतधर्मानुष्ठान फलतया स्वर्ग प्राप्तिरिव मथुरावासिनो जनाः तिरुप्परङ्कुन्ट्रक्षेत्रं प्राप्य भगवन्तं ददर्शुः'' इत्ययं पूर्वोक्तार्थः परिपाडल् १९ गाथा १०,११

அறம் பெரிதாற்றி யதன்பயன் கொண்மார்
சிறந்தோர் உலகம் படருநர் போல

पङ्क्तिषु प्रतिपाद्यते । पुण्यकर्मणा स्वर्गः प्राप्तुं शक्यत इत्ययं सिद्धान्तः पूर्वोक्त द्रविडगाथाभिर्निरूपितः ।

स्त्री इति नामक दोषेण नन्नन् नामक क्षुद्रभूपालः शाश्वतं नरकं प्रापदिति कुरुन्तोकै २९२ गाथा ५-६.

பெண்கொலைபுரிந்த நன்னன் போல
வரையா நிரையத்துச் செலீ இயரோ அன்னை!!

पङ्क्तिषु कथितम् ।

अन्याय्येनार्जितं वित्तं, इहामुत्र च दुःख जनकमित्ययमंशः कलित्तोकै -१४ गाथा १४-१५

செம்மையி னிகந் தொரீ இப்பொருள் செய்வார்க்கப்பொரு
ளிம்மையு மறுமையும் பகையாவ தறியாயோ

दयादि सद्गुणविहीना निरयं प्रयान्ति । तथाविधैर्गुणविहीनैः सह सङ्गो न कर्तव्य इति राजानमुद्दिश्य कविकृतोपदेशः पुरनानूरु ५ गाथा-५-६

அருளும் அன்பும் நீக்கி, நீங்கா
நிரயங்கொள்பவரோ டொன்றாது

पङ्क्तिषु प्रत्यपादि । पूर्वनिर्दिष्टगाथाभिः पापकर्मवन्तो निरयं प्राप्नुवन्तीति लोकविदितकर्म सिद्धान्तः उक्तः ।

युद्धे चेरचोळराजानौ मृतौ । शीतजलस्नानपर्णाहारादि वैधव्य व्रतानुष्ठानमनिच्छन्त्यः पृथिवीपालपत्न्यः मृतस्य राज्ञः उरसि शयाना "अनुमरणं कुर्वन्ति" इति पुरनानूरु ६२-गाथा १३-१५

பெண்டிரும் பாசடகு மிசையார் பனிநீர் மூழ்கார்
மார்பகம் பொருந்தியாங்கமைந்தனரே

पङ्क्तिषु वर्णयति कविः ।

''मम भर्तामृतः । वैधव्यव्रतानुष्ठानेन न जीवितुमिच्छामि । वह्निः शीतोदकमुभयमपि इदानीं मम एकरूपमेवेति भर्तुर्मरणानन्तरं राजपत्न्या कयाचित्दत्थमुच्यते पुरनानूरु २४६-गाथा १२-१५

எமக்கெம், பெருந்தோட்கணவன் மாய்ந்தென வரும்பற
வள்ளிதழவிழ்ந்த தாமரை
நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயுமோ ரற்றே

पङ्क्तिषु । तत्काले भर्तुर्मरणानन्तरं पत्न्यः अनुमरणं कृतवत्य इतीदं पूर्वोक्त गाथाभ्यां सुविशदं ज्ञायते ।

युद्धे मृतानां वीराणां स्वर्गप्राप्तिः पुरनानूरु ९३ गाथा १०

நீள் கழன் மறவர் செல்வுழிச் செல்க என

पुरनानूरु २२८ गाथायां देवरुलकं, पुरनानूरु २८७, गाथायां उयर्निलै उलकं, पुरनानूरु २२९ गाथायां मेलोर् उलकं, पुरनानूरु ३६७ गाथायां नाकं, पुरनानूरु २४१ गाथायां वञ्चिरात्तडक्कै नेडियोन्कोयिल्,

कुरुन्तोकै ८३ गाथायां पेरुम्पेयर् उलकं, कुरन्तोकै, १०१ गाथायां पुत्तेनाडु, अहनानूरु १४३ गाथायां तुरक्कं, परिपाडल् १९ गाथायां शिरन्तोर् उलकं, इतीत्यं सङ्ककालीन ग्रन्थेषु इमानि पदानि स्वर्गवाचकत्वेन प्रयुक्तानि वर्तन्ते ।

सङ्घकालीनजनाः कर्मसिद्धान्ते, पुनर्जन्मसिद्धान्ते च प्रत्ययवन्तः। पापभीरवः । सत्कर्मानुष्ठानशीलाः । शास्त्रमर्यादायामेव तिष्ठन्तः, शास्त्रोक्तकर्मानुष्ठानपरायणाश्च आसन् । तत्कालीनकवयोऽपि जनानां पूर्वोक्तविषयेषु श्रद्धाविशेष मुत्पादयन्तः स्वकाव्यानि रचयामासुः । किं बहुना, तदानीन्तनजनाः तत्वार्थ बुभुत्सवस्तत्वोप- देशनिरताश्चावर्तन्त इत्यनेन सुस्पष्टं बोद्धुं शक्नुमः ।

4. सङ्घग्रन्थेषु जैनमतप्रतिपादनम्

ग्रामाद्बहिः विशुद्धे प्रदेशे धर्मज्ञानां पुरतो दर्भान् प्रस्तार्य तत्रोपविश्य आमरणमनुष्ठीयमानस्य निरशनव्रतस्य जैनमते "वडक्किरुत्तल्" इति नाम प्रसिद्धमस्ति । उत्तराभिमुखं व्रतस्यास्य अनुष्ठानात्, व्रतानुष्ठानदिक्प्राधान्येन "वडक्किरुत्तल्" इति नामास्य सञ्जातम् । जैनमतानुयायिनो बहवः पूर्वोक्तव्रतानुष्ठाने मुक्तिं प्राप्नुयुरिति जैनमतग्रन्थात् ज्ञातुं शक्यते । युद्धे पराजयं प्राप्तवन्तो जनानामप्रीतिं संपादितवन्तः अनिवार्यक्लेशपात्रभूताश्च राजानः तत्काले जैनमतोक्त निरशनव्रतानुष्ठानेन प्राणान् तत्यजुरिति सङ्घ-कालीनग्रन्थानामवलोकनेन बोद्धुं प्रभवामः । स्थालीपुलाकन्यायेन सङ्घग्रन्थेभ्यः पूर्वोक्तार्थदृढीकरणार्थं स्थलद्वयमात्रमुदाहरणत्वेनात्र निर्दिश्यते ।

शेरमान् पेरुञ्चेरलादन्, चोळन् करिकाल् पेरुवळन्दान् नामक भूपालयोर्मध्ये वेण्णि संज्ञके स्थले युद्धमभवत् । चोळराज्ञेन प्रयुक्तो बाणः चेरराजस्य वक्षसि प्रविश्य पृष्ठभागेन बहिर्निस्ससार ।

बाणाभिघातव्रणाङ्कितवक्षाः स चेरभूपालः कृत्यमेतत् स्वस्यापमानचिह्नं मत्वा आमरणं "वडक्किरुत्तल्" नामकनिरशन व्रतानुष्ठानेन प्राणान् तत्याज । तेन जनाः नितरां खिन्ना अभवन् । देशे कोऽपि उत्सवो न प्राचलत् । कृषीवलाः नितरामुद्विग्नाः कृषिकर्म

नाचरन् । किं बहुना, सर्वोऽपि लोकः अन्धकारावृतोऽभवदित्यमु-मर्थं, ''कळात्तलैयार्''नामक कविः पुरनानूरु ६५ गाथायां विशदी-करोति । अत्र १०,११ पङ्क्तिभ्यां ''वडक्कु इरुत्तल्'' इति पदनिर्देश पूर्वकं जैन संप्रदायसिद्धैः तद्व्रतानुष्ठान संबन्धिविषयं स्पष्टं निर्दिशति कविः ।

''युद्धे विजयं प्राप्य त्वया कीर्ति संपादिता । त्वत्सकाशात् पराजयं प्राप्य, 'वडक्कु इरुत्तल्' व्रतमनुष्ठाय देहत्यागं कृतवतः चेरमान् राज्ञः कीर्तिः प्रपञ्च व्याप्ता बभूव । तस्मात् त्वदपेक्षया चेरमान् राजा सर्वात्मना श्रेष्ठतमो विराजत'' इति वेण्णि कुयात्तियार् संज्ञक कवयित्री पुरनानूरु ६६गाथायां निरशनव्रतानुष्ठानपरायणं चेरमान् नामकं भूपालमेवं स्तौति । अत्र ६,८ पङ्क्तिभिः वडक्किरुत्तल् शब्द निर्देशपूर्वकं जैनसंप्रदायसिद्ध व्रतानुष्ठानक्रमं सुस्पष्टं कवयित्री प्रतिपादयति ।

एवमेव कोप्पेरुञ्चोळ नामा भूपालो जनानामप्रीति पात्र भूतस्सन् खिन्नो भूत्वा जैनशास्त्रोक्तप्रक्रियया वडक्कु इरुत्तल् व्रतानुष्ठानेन प्राणानमुञ्चन् ।

''पिशिरान्दैयार्'' नामा भूपालस्य सुहृत्कश्चित् विषयमेतत् श्रुत्वा तत्स्थलमागत्य तत्रैव राज्ञः ''समीपे स्वयमपि तद्व्रतानुष्ठानेन मृतिमवाप । 'पोत्तियार्' नामा कविः प्रथमं तेन राज्ञा तद्व्रतानुष्ठानान्नि - वारितोऽपि भूपालमरणेन सञ्जात खेदो निरशनव्रतानुष्ठानपूर्वकं

प्राणत्यागं कृतवन्तं राजानं स्तुत्वा स्वयमपि राजानमनुसृत्य तद्व्रतानुष्ठानेन प्राणानजहत् । एवं बहवस्तद्राजानुयायिनस्तेनैव पथा तद्व्रतानुष्ठानपरायणा अभवन्नितीयं कथा पुरनानूरु २१४,२२३ गाथाभिः सुस्पष्टं प्रतिपादिता दृश्यते । अत्र २२३ गाथायां, ''शिरुवळि मडक्कि'' इति प्रयुक्तं पदं तद्व्रतानुष्ठान प्रक्रियां विवृणोति ।

सङ्गकाले बहवो राजानस्तथा कवयः साधारण जनाश्च जैनमतोक्ताचारपरायणाः, जैनसंप्रदाये बद्धादराः, तदनुष्ठानशीलाः, तन्मतप्रचारैकदीक्षाश्चासन्निति पूर्वोदाहृतद्रविड गाथाभिर्निर्णेतु मस्त्यवकाशः ।

5. सङ्गग्रन्थेषु बुद्धदेवालय वर्णनम्

मथुरानगरवर्णनावसरे आपणवीथी, मन्त्रि वीथी, तथा देवालयांश्च निर्दिशन्'' माङ्गुडि मरुदनार्'' संज्ञकः कविः बुद्धदेवालयमपि मथुरैक्काञ्चि ४६१-४६७.

திண்கதிர் மதாணி யொண் குறு மாக்களை
ஓம்பினர்த் தழீஇத் தாம்புணர்ந்து முயங்கித்
தாதணி தாமரைப் போதுபிடித் தாங்குத்
தாமு மவரும் ஓராங்கு விளங்கக்
காமர் கவினிய பேரிளம் பெண்டிர்
பூவினர் புகையினர் தொழுவனர் பழிச்சிச்
சிறந்து புறங்காக்குங் கடவுட் பள்ளியும்

पङ्क्तिषु एवं वर्णयति ।

''आभरणालङ्कृता बालाः जनसम्मर्दे अदृश्यां भवेयुरिति, अथवा चोरैरपहृता भवेयुरिति च भीत्या बालयुवत्यो बालकानां हस्तानि स्वीयहस्तैः सह संयोज्य सह नयन्त्यः स्वलङ्कृतवत्यस्ताः प्रसूनधूपादिवस्तूनि हस्ते गृह्णन्त्यो बुद्ध भगवतो दर्शनार्थं बुद्धदेवालयं गत्वा भगवन्तं बुद्धमस्तुवन्निति । अत्र अन्तिम पङ्क्तौ ''पुरङ्काक्कुं पल्लि'' इति शब्दो बुद्धदेवालयवाचकः । पळ्ळिशब्दो द्रविड ग्रन्थेषु देवालयवाचकः ।

सङ्घकाले बुद्धमतस्यापि प्रचारः किञ्चिदिवासीत् । मतान्तरानु-यायिन इव बौद्धमतानुयायिनोऽपि स्वाचारानुष्ठानशीलाः, स्वमत-रक्षणैकदीक्षा बभूवुरिति पूर्वोक्तगाथया ऊहितुं शक्यते ।

6. सङ्घग्रन्थेषु साङ्ख्यमतनिरूपणम्

''पञ्चविंशतितत्त्वानि साङ्ख्यैरङ्गीकृतानि । पञ्च कर्मेन्द्रियाणि, पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि, पञ्च भूतानि, पञ्च तन्मात्राणि, मूलप्रकृतिः, पुरुषः, मनः, बुद्धिः, अहङ्कारः इतीमानि पञ्चविंशति तत्वानि । पुरुषस्तावत् अकर्त्ता, अक्रियश्च । मूलप्रकृतिरेव कत्री, सैव प्रपञ्चात्मना परिणमति ।

अयमेव साङ्ख्यमत सिद्धान्तसारः परिपाडल् ग्रन्थे तृतीय गाथायाम् -७७-८०.

பாழெனக் காலெனப் பாகென ஒன்றென
இரண்டென மூன்றென நான்கென
ஐந்தென ஆறென ஏழென எட்டெனத் தொண்டென
நால்வகை ஊழியெண் நவிற்றுஞ் சிறப்பினை

पङ्क्तिभिः साङ्ख्यमतसिद्धपञ्चविंशति तत्वानि विशेषतो निर्दिश्य एभिः पञ्चविंशति तत्वैरपि प्रतियुगं भगवान् ज्ञातुं शक्य इति महाविष्णोः स्तुतिव्याजेन साङ्ख्यमत निरूपणं तावदत्र क्रियते ।

एषु पूर्वोक्त पङ्क्तिषु केनकेन द्रविडपदेन किं किं तत्त्वमभिधीयत इति क्रमेण विव्रियते ।

பாழ் (पाऴ्) शब्दः पुरुषवाचकः । पुरुषस्तु नान्यं सृजति, नापि सृष्ट्यन्तरहेतुः, तस्मात् பாழ் शब्देन, पुरुषोऽभिधीयते ।

கால் (काल्) इत्यस्य बीजमित्यर्थः । पञ्चभूतानामपि जन्यत्वात्, जनकत्वाच्च (கால்) काल् शब्देन पञ्च भूतानि निर्दिश्यन्ते। பாகு (पाकु) शब्दः पञ्च कर्मेन्द्रियवाचकः। पाकु इत्युक्तौ व्यवस्थेत्यर्थः । एकैकस्यापि कर्मेन्द्रियस्यायमेव व्यापार इति व्यवस्थाकरणात् पाकु शब्देन पञ्च कर्मेन्द्रियाण्यभिधीयन्ते ।

पञ्चभूतेषु आकाशात् वायुः, वायोरग्निः, इति सृष्टिक्रममनुसृत्य आकाश- वायु- अग्निः- अप् - पृथिवीत्येतेषां सङ्ख्याक्रमोऽत्र विवक्षितः । ஒன்று (ओन्रु) शब्देन प्रथमभूतस्य आकाशस्य विशेष गुणः शब्दो निर्दिश्यते । इरण्डु (இரண்டு) शब्देन द्वितीयभूतस्य वायोः स्पर्शाख्यो विशेषगुणः इरण्डु शब्देन निर्दिश्यते । तृतीयभूतस्य अग्नेः विशेषगुणः उष्णोऽत्र मून्रु (மூன்று) शब्देनोच्यते । चतुर्थभूतस्य जलस्य विशेषगुणो रसः (நான்கு) नान्कु इति शब्द वाच्यः । प्रकृते पञ्चमभूतस्य पृथिव्याः विशेषगुणो गन्धः (ஐந்து)

ऐन्दु शब्दाभिधेयः । पञ्चज्ञानेन्द्रियाणि अन्तरिन्द्रियं भूतं मनः आहत्य षण्णामपि इन्द्रियाणामत्र (ஆறு) आरु इति शब्देन निरूपणं कृतम् । (ஏழு) एऴु शब्दः अहङ्कारं, (எட்டு) एट्टु शब्दः बुद्धिं, (ஒன்பது) ओन्पदु शब्दो मूलप्रकृतिश्च बोधयति । आहत्य पूर्वोक्त गाथायां एवं प्रकारेण पञ्च विंशति तत्वानामपि विशिष्य निर्देशप्रकारो ज्ञातव्यः ।

जैन बौद्ध साङ्ख्यादिमतानि अतिप्राचीनानि । वैदिकमतेषु विशिष्य तेषां मतानां निरसनात् वैदिकमतादपि अतिप्राचीनानि इमानि । न केवलं वैदिकमतात्, न्यायवैशेषिकमतादपि प्राचीनत-मत्वं तेषां मतानां सुस्पष्टं द्योत्यते । सङ्घकालीनग्रन्थेषु जैनबौद्धादिमत निरूपणेन इदं तावत् स्पष्टमवगम्यते, यत् वैदिकावैदिकमतानुयायिनः स्वस्वमतेषु बद्धादरा अन्योन्यं भ्रातृभावेन तदानीमवसन् तत्कालीना राजानः सर्वेषामपि मतानां मतानुयायिनाञ्चावकाशं दत्वा पोषितवन्तः । मतचर्चा वा, मतमात्सर्यः तत्काले नैव प्रादुरासीत् । मतान्तर निरसन प्रक्रिया च तदानीं नैव विशेषतः लब्ध स्थानाऽभूत् । किं बहूना, सङ्घकालः सर्वमतसामरस्यकाल इत्येव वक्तुं बुद्धिरुदेति ।

*****

V

द्रविडसङ्घसाहित्यग्रन्थेषु पुराणेतिहास कथा प्राचुर्यम्

इतिहासपुराणानां कालोऽतीव प्राचीनतमः । बहुसहस्रवर्षेभ्यः प्रागेव इमे ग्रन्थाः महर्षिभिः रचिताः । तदारम्भ पठन, पाठन, प्रवचन ग्रन्थलेखनादि बहु प्रकारैः क्रमेण प्रचारं प्रापिताः जनैरत्यन्तमादृताः । तेषां दैनन्दिनजीवितस्यात्यन्तमादर्शभूताश्चासन्नित्येतत् सर्वैरप्यास्तिकैरेकग्रीवतया अभ्युपगम्यते । सङ्घकालेऽपि इतिहास पुराण गाथासु जनाः अतीव बद्धश्रद्धाः तत्प्रचारे बद्धकङ्कणाश्चासन् । तत्कालीन राजानः इमा गाथा लक्ष्यीकृत्यैव स्वराज्यपरिपालनाधिकं अकुर्वन् । एतत्कथाप्रचारमेवात्मनः कर्तव्यत्वेन मत्वा तत्र अतिश्रद्धालवश्चासन् ।

सङ्घकालीनकवयः सर्वेऽपि, तदानीं द्रविडदेशे जनैरत्यन्तमादृताः प्रचारपथि स्थिता पुराणेतिहासगाथाः स्वीयग्रन्थेषु उपमान विधया तथा प्रकारान्तरेण तत्र तत्र प्रतिपाद्य, पुराणेतिहास ग्रन्थेषु विद्यमानां स्वकीयामन्यादृशीं भक्तिश्रद्धां प्रकटयामासुः । किं बहुना, पुराणेतिहासार्थप्रतिपादनैदम्पर्येणैव सङ्घकालीनकवयः स्वीय ग्रन्थान् रचयामासुरित्यपि तदीय ग्रन्थपर्यालोचनेन वक्तुं पार्यते । एतत्कथमिति सहेतुकं, सप्रमाणं सोदाहरणं अधस्तात् वर्णयिष्यते ।

क्वचिदुपमानविधया, क्वचित्प्रकृतकथानुबन्धित्वेन, क्वचित्स्वातन्त्र्येण चेति नानाप्रकारैः सङ्घकालीन कवयः पुराणेतिहासः गाथाः स्वीयं ग्रन्थेषु उदाहरन्ति ।

1.सङ्ककालीनकाव्येषु इतिहासपुराण गाथा वैविध्यम् ।

मूलोक्तप्रकारेणैव क्वचित् पुराणे इतिहास गाथाः सङ्ककालीन कवयः स्वीय काव्येषु वर्णयन्ति । अपरत्र पुराणान्तरानुगुण्येन तासु गाथासु परिवर्तनं कुर्वन्ति, अन्यत्र मूलगाथां देशकालानुगुण्येन जनानां रासिक्यानुगुण्येन च विपरिणमयन्ति । इमान् पूर्वोक्तान् विषयान् अधस्तात् सहेतुकं निरूपयिष्यामः ।

सङ्ककाव्येषु रामकथा निरूपणम्

सीतान्वेषणार्थं समुद्रतीरमागतो रामो वट वृक्षस्याधस्तात् वेदविचारं कुर्वन्नास्ते । तदानीं पक्षिणः शब्दायन्ते । स्वकीय वेदविचारोपरोधभूतं पक्षिणां विरावं निवारयितुकामस्तान् पक्षिणो रामोऽपसारयति । तदनन्तरं विचारः प्रवर्तत इति रामकथामेनां उपमान विधया निर्दिश्य ....एवं निश्शब्दः .....आसीदिति प्रकृतार्थं

अहनानूरु ग्रन्थे,

வென்வேற் கவுரியர் தொன்முது கோடி
முழங்கிரும் பெளவம் இரங்கும் முன்துறை
வெல்போர் இராமன் அருமறைக்கவித்த
பல்வீழ் ஆலம் போல (அக.பா.70, 13-16 வரி)

पङ्क्तिषु सङ्गकविः कश्चिद्वदति । कथेयं वाल्मीकिरामायणे न दृश्यते । परन्तु सङ्गकाले कथेयं जनैर्विशेषत आदृता, व्यवहृताचाभूत् इत्यनेनावगन्तुं पार्यते । तदानीन्तनजनैः व्यवहृता ग्रन्थानारूढाः श्रवणमूलमागता एवं विधाः अपूर्वा रामकथा अपि स्वयमन्विष्य स्वीय ग्रन्थेषु कविरयं निरूपयतीत्येतत् सङ्ग कवेरस्य पुराण कथासु विद्यमानामन्यादृशी भक्तिश्रद्धां तदन्वेषण व्यग्रताञ्च विशदीकरोति ।

तुष्टः कश्चित् चोलराजा विविधान्याभरणानि कवेः पारितोषि-कत्वेन प्रयच्छति । लब्धाभरणः कविः बान्धवेभ्यो यच्छति । तानि अङ्गुल्याभरणं कर्णयोः मध्याभरणं कण्ठयोः, करर्णाभरणानि मध्ययोः कण्ठाभरणं अङ्गुल्यां, अङ्गुल्याभरणं कर्णयोः इत्येवं व्यत्ययेन धारयन्ति । एवं धारणं, रावणेनापहृतया सीतया आकाशात् भूमौ विसृष्टान्याभरणानि गृहीत्वा कण्ठाभरणं पादयो; पादाभरणं कण्ठयोश्चेति व्यत्ययेन कपि भिःर्धारणसमानमस्ति इति अत्राप्युपमान विधया रामकथामेनां कविः कश्चित् पुरनानूरुग्रन्थे ३७८ गाथा (வரி 18-21)

கடுந்தெறலி ராமனுடன் புணர் சீதையை
வலித்தகையரக்கன் வெளவிய ஞான்றை
நிலஞ்சேர் மதரணி கண்ட குரங்கின்
செம்முகப் பெருங்கிளை யிழைப்பொலிந்தா அங்கு

पङ्क्तिषु प्रतिपादयति । गवणेनापहृतया सीतया आकाशात् विसृष्टं पर्वतोपरि पतितं, आत्मना गृहीत्वा सुरक्षितं, आभरणजालं

सीता विरह खिन्नाय रामाय दत्वा रावणकृत सीतापहरणश्च रामाय सुग्रीवो न्यवेदयत् इति कथांशो वाल्मीकिरामायणे किष्किन्धाकाण्डे षष्ठसर्गे (१२-१५) श्लोकेष्वेवं दृश्यते-

''तान्यस्माभिर्गृहीतानि निहितानि च राघव ।
आनयिष्याम्यहं तानि प्रत्यभिज्ञातुमर्हति ।।

तमब्रवीत् ततो रामः सुग्रीवं प्रियवादिनम् ।
आनयस्व सखे शीघ्रं किमर्थं प्रविलम्बसे ।।

एवमुक्तस्तु सुग्रीवः शैलस्य: गहनां गुहाम् ।
प्रविवेश ततः शीघ्रं राघवप्रिय काम्यया ।।

उत्तरीयं गृहीत्वा तु स तान्याभरणानि च ।
इदं पश्येति रामाय दर्शयामास वानरः ।।''

रावणकृत सीतापहरण विषयः परं मूले यथावद्वर्तते ।

कपिभिराभरण ग्रहणं वा तत्कृत धारण प्रकारो वा मूले नैव निरूपितः ।। परन्तु चमत्कारार्थं कविना मूल कथायां कश्चन विपरिणामः कृत इति ऊहितुं शक्यते । तत्काले सङ्घकविभिः विशेषतः रामकथाया उपमानत्वेन निर्देशात् तदानीं रामकथाप्रचारो जनेषु विशेषत आसीदित्येवं अत्र पार्यते । स्वकीय कल्पनमपि रामकथा विषयकमेव कुर्वन्तः कवय आत्मानं धन्य धन्यममन्यत इत्यपि वक्तुं बुद्धिरुदेति ।

(उपमा)

पार्वतीपरमेश्वरौ श्रृङ्गाररसोद्युक्तौ कैलासे तिष्ठतः। ताभ्यामधिष्ठितं कैलासमुद्धर्तुकामो रावणः स्वहस्तान् पर्वतस्याधस्तान्निक्षिपति । परमशिवस्य पादाभ्यां पीडितं शैलमुद्धर्तुमशक्तो रावणः पर्वताग्रे लग्नकरो विरावमकरोदिति रामकथामुक्त्वा एवम्भूत रावण इव अयमस्तीति प्रकृतकथामुपसंहरति कविः कलित्तोकै ग्रन्थे

(३८ गाथा, வரி 1-5)

இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடையந்தணன்
உமையமர்ந்துயர்மலை இருந்தனனாக
ஐயிரு தலையின் அரக்கர் கோமான்
தொடிப்பொலி தடக்கையிற் கீழ் புகுத்தம்மலை
எடுக்கல் செல்லா துழப்பவன் போல.

पङ्क्तिषु ।

उत्तररामायणे १६ सर्गे श्लोकेषु

तत पार्श्वमुपागम्य भवस्यानुचरोऽब्रवीत् ।
नन्दीश्वरो वचश्चेदं राक्षसेन्द्रमशङ्कितः ।। (९)

निर्वतस्व दशग्रीव शैले क्रीडति शंकरः ।
सुपर्णनाग यक्षाणां देवगन्धर्व रक्षसाम् ।। (१०)

तमिमं शैलमुन्मूलं करोमि तव गोपते ।। (२३)

एव मुक्त्वा ततो राम भुजान् विक्षिप्य पर्वते ।
तोलयामास तं शीघ्रं स शैलः समकम्पत ।। (२५)

चचाल पार्वती चापि तदाश्लिष्टा महेश्वरम् (२६)

ततो राम महादेवो देवानां प्रवरो हरः ।
पादाङ्गुष्ठेन तं शैलं पीडयामास लीलया ।। (२७)

पीडितास्तु ततस्तस्य शैलस्तम्भोपमा भुजाः ।। (२८)

रक्षसा तेन रोषाच्च भुजानां पीडनात् तथा ।। (२९)

निरूपितां कथामेनां द्रविडकविरत्र तथैव विना विपरिणामं निरूपयति । अत्र कविः स्वकल्पना प्रभावं नैव प्रादर्शयत्, नापि कथायां विपरिणामं कर्तुमैच्छत् ।

तिरुप्परङ्कुन्ट्र क्षेत्रे देवालयमण्डपोपरि नाना पुराणेति हास गाथाः चित्ररूपेण लिखिता वर्तन्ते । तत्र लिखितेषु चित्रेण अहल्याशापवृत्तान्तोऽपि अन्यतमः । तद्दर्शनार्थमागतयोर्दम्पत्योः भार्या अहल्याशाप वृत्तान्त चित्रं हस्तेन निरूप्य भर्तारं किमिति पृच्छति । अत्र गौतम शप्त इन्द्रः बिडालरूपेण वर्तते । अहल्याभर्ता गौतमः इतः समीपे तिष्ठति; गौतम शापात् शिलारूपतां प्राप्ता अहल्या अत्रैव वर्तत इति भर्तृ समाधान मुखेन रामयणोक्त अहल्या शाप वृत्तान्तं चित्र रूपेण स्थितं द्रविडकविः कश्चित् परिपाडल् ग्रन्थे १९ गाथा (வரி 50-52)

இந்திரன் பூசை இவளகலிகையிவன்
சென்ற கவுதமன் சினனுறக்கல்லுரு
ஒன்றிய படியிதென்றுரை செய்வோரும்

पङ्क्तिषु ब्रूते ।

वाल्मीकिरामायणे बालकाण्डे ४८ सर्गे-

''तथा शप्त्वा च वै शक्रं भार्यामपि च शप्तवान् ।
इह वर्षसहस्राणि बहूनि निवसिष्यसि ।।

वात भक्षा निराहारा तप्यन्ती भस्मशायिनी ।
अदृश्या सर्वभूतानां आश्रमेऽस्मिन् वसिष्यसि ।।

यदा त्वेतद् वनं घोरं रामो दशरथात्मनः ।
आगामिष्यति दुर्धर्षः तदा पूता भविष्यसि ।।

(वा-रा.बा.४८स, २९-३१)

श्लोकात् गौतमः स्वभार्यां ''अदृश्या भव'' इत्येव शप्तवानिति मूलग्रन्थादवगम्यते । द्रविडकविस्तु अहल्यां शिलात्वेन *शशापेति किञ्चिन्मलूकथायां विपरिवर्तनं करोति ।

''शापदग्धा पुरा राम भूत्वा शक्रापराधतः ।
अहल्याख्या शिला ज्ञज्ञे''-इति पद्मपुराणे ।
''चारुगौतमवधूः शिलामयी'' इति
कालिदासीय रघुवंशे च (११स-३४) निरूपितम् ।

*अहल्याख्या शिला ज्ञज्ञे-इति पाद्म पुराणवचनमनुसृत्य अत्र कविः उदाहरति।

अहल्यायाः शिलात्वरूपं शापप्रकारं मनसि कृत्वा द्रविडक-विनायं उल्लेखः कृत इत्यत्र न सन्देहः ।

श्रीमद्वेदान्त देशिका अपि–“शिलादेः स्त्रीत्वादि”* इति पद्म पुराण प्रक्रियामेव अहल्याशापविषये अनुसृतवन्त इति स्पष्टमेतत् ॥

रामकथाः कुत्र कुत्र कथं कथं प्रतिपादिता इति विमर्शनेऽपि द्रविड कवयः तत्काले व्यग्रा आसन्निति स्पष्टमनेनावगतः स्थाली पुलाकन्यायेन सङ्घग्रन्थेषु प्रतिपादिताः रामकथाः काश्चन परं उद्धृत्य प्रतिपादिताः । एवं तत्र तत्र बह्व्यः सन्ति । विस्तरभयात् विरम्यते ।

2. सङ्घग्रन्थेषु कृष्णकथा निरूपणम्

श्रीमद्भागवते दशमस्कन्धे द्वाविंशाध्याये गोपिकावस्त्रापहरण प्रकरणे कृष्णेनापहृतानि स्वीय वस्त्राणि तं प्रणम्य गोपिकाः वृक्षोपविष्टात् कृष्णात् प्राप्तवन्त इति कथा दृश्यते ।

विवस्त्रासु गोपिकासु यमुनातीरे स्थितासु ता दृष्ट्वा कुन्दवृक्षोपरि स्थितः कृष्णः वृक्षपर्णैः तासां शरीराच्छादनार्थं कृतमतिः वृक्षशाखा यथा तासां हस्तगता भवेत्, ततः पर्णानि गृहीत्वा ताः धृतवस्त्राश्च यथा भवेयु;, तथा कर्तुं वृक्ष शाखां भूलग्नामकरोदिति द्रविडकविः कथामेनां मूलतो भिन्नां अहनानूरु ग्रन्थे गाथा ५९–

---

* (श्री.रह.सारे.प्रभावरक्षाधिकारे आदौ)

வருந்தினை வாழியர் நீயே வடா அது
வண்புனல்தொழுநை வார்மணல் அகன்துறை
அண்டர் மகளிர் தண்தழை உடீஇயர்
மரஞ்செலமிதித்த மா அல்போல

(வரி 3-6)

पङ्क्तिषु प्रतिपादयति । वस्तुतस्तु जनरञ्जनार्थं अयं कथा भेदः कविना कृतः स्यात् इत्येव भाति । कथेयं उपमान विधयैवात्र वर्णिता ।

अश्वरूपधारिणं कंसप्रेषितं स्वजिघांसयागतं केशिनामकं दानवं लीलया कृष्णो जघान । राक्षसहननमूलं लब्धा विपुला कीर्तिरिव तदीयो हस्ते दीर्घतरोस्तीति परिपाडल् नामक द्रविड ग्रन्थे ३ गाथा-

கூந்தல் என்னும் பெயரொடு கூந்தல்
எரிசினங் கொன்றோய் நின் புகழுருவின கை (வரி 31-32)

पङ्क्तिषु इत्थं कथा प्रतिपादिता दृश्यते ।

श्रीमद्भागवते दशमस्कन्धे ३७ अध्याये प्रतिपादिता कृष्ण कथां तथैवात्र द्रविडकविः अनूद्य वदति । मूलकथायां द्रविडकविनात्र न कोऽपि विपरिणामः कृतः ।

कंस प्रेषितान् मुष्टिचारणादि युद्धवीरान् स्वजिघांसयागतान् भगवान् कृष्णो युद्धे अहन् इति कलित्तोकै नामकद्रविड ग्रन्थे ५२ गाथा-

மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மால்போற்றன் கிளை நாப்பண்

(வரி-5)

पङ्क्तौ प्रोक्तेयं कथा श्रीमद्भागवते दशमस्कन्धे ४४ अध्याये अन्यूनानतिरेकेण तथैव प्रतिपादिता दृश्यते । द्रविडकविः कथामिमां स्वीय ग्रन्थे स्वविवक्षित प्रकृतार्थोदाहरणतयैव स्वीकृतवान् ।

देवासुर युद्धे असुराः सूर्यं अपहृत्य नीतवन्तः । तेन कृत्स्नं जगदन्धकारावृतमभवत् । तेन खिन्नाः सर्वेऽपि देवाः श्रीकृष्णं शरणं जग्मुः । शरणागतवत्सलः सः, असुरैरपहृतं दिवाकरं पुनरानीय आकाशे प्रतिष्ठापयामासेति कृष्णसंबन्धिनी नूत्नेयं कथा द्रविडकविना पुरनानूरु- १७४ गाथा (வரி 1-5)

அணங்குடையவுணர் கணங்கொண்டொளித்தெனச்
சேண் விளங்கு சிறப்பின் ஞாயிறு காணா
திருள் கண் கெடுத்த பருதி ஞாலத்-
திடும்பைகொள் பருவரல் தீரக் கடுந்திறல்
அஞ்சன வுருவன்றந்து நிறுத்தாங்கு

पङ्क्तिषु प्रत्यपादि ।

वस्तुतस्तु श्रीभागवते, तथा भारते वा कृष्ण चरित्रप्रतिपादके कस्मिन्नपि ग्रन्थे कथेयं नोपलभ्यते । तस्मात् कृष्ण भक्तोऽयं द्रविडकविः कथामेनां स्वयमनुमाय गाथामेनां व्यरचयदिति केषाञ्चिद्वादः ।

अमृतमथनानन्तरं मोहिनी रूपधारिणा विष्णुना देवानां अमृतप्रदानसमये राहुरपि तद्गोष्ठी प्रविष्टो वञ्चनया अमृतं जग्राह ।

तत्रस्थो रविः दृश्यमेतत् दृष्ट्वा देवेभ्यो न्यवेदयत् । तेन कुपितो राहुः रविमपीडयत् । तेन भीतो रविः अस्थाने अस्तं प्राप । प्रभारहितं जगत् शून्यमभवत् । तदा देवैः प्रार्थितो ब्रह्मा अरुणं सृष्ट्वा तं रवि सारथिं कृत्वा तद्वारा अस्तं गतं रविं पुनरानीतवानिति कथेयं भारते आदिपर्वणि १८ अध्याये (४-१७) (ग्रन्थलिपि कोशे)

''चन्द्रार्काभ्यां यदा राहुराख्यातोऽ्यमृतं पिबन् ।
वैरानुबन्धं कृतवांश्चन्द्रादित्यौ तदाऽनध ।।

बाध्यमानं ग्रहेणाथ ह्यादित्ये मन्युराविशत् ।
सुरार्थाय समुत्पन्नो रोषो रोहोस्तु मां प्रति ।।

बह्वनर्थकरं पापमेकोऽहं समवाप्नुयाम् ।।
सहाय एव कार्येषु नच कृच्छ्रेषु दृश्यते ।

पश्यन्ति ग्रस्यमानं मां सहन्ते वै दिवौकसः ।।

तस्माल्लोकविनाशार्थं व्यवतिष्ठे न संशयः ।
एवं कृतमतिः सूर्यो ह्यस्तमभ्यगमद्गिरिम् ।।

तस्माल्लोक विनाशाय संतापयत भास्करः ।
ततो देवानुपागम्य प्रोचुरेवं महर्षयः ।।

अद्यार्धरात्र समये सर्वलोकभयावहः ।
उत्पत्स्यते महान्दाहस्त्रैलोक्यस्य विनाशनम् ।।

ततो देवाः सर्षिगणा उपगम्य पितामहम् ।
अब्रुवन्किमिवेहाद्य महद्दाहकृतं भयम् ।।

न तावद्दृश्यते सूर्यः क्षयोऽयं प्रतिभाति च ।
उदिते भगवन्भानौ कथमेतद्भविष्यति ।।

पितामह उवाच-

एष लोकविनाशाय रविरुद्यन्तुमुद्यतः ।
दृश्यन्नेव हि लोकान्स भस्मराशीकरिप्याति ।

तस्य प्रतिविधानं च विदितं पूर्वमेव हि ।
कश्यपस्य सुतो धीमानरुणेत्यभि विश्रुतः ।।

महाकायो महातेजाः स स्थास्यति पुरो रवेः ।
करिष्यति च सारथ्यं तेजश्चास्य हरिष्यति ।।

लोकानं स्वस्ति चैवं स्यादृषीणां च दिवौकसाम् ।।

सौतिरुवाच

ततः पितामहाज्ञातः सर्वं चक्रे तदाऽरुणः ।

(भा.आ.प-१८ अ, ४-१७)

श्लोकेषु निरूपिता वर्तते ।

कथामेनां मनसि कृत्वा तत्र किञ्चित् विपर्यासं कृत्वा द्रविडकविना कथेयं कल्पिता भवितुमर्हतीति वक्तुमस्त्यवकाशः ।

द्रविडकविः स्वप्रतिपादित प्रकृतार्थविशदीकरणाय इमामपि कथां उपमान बिधयैव स्वीयग्रन्थेप्रतिपादयति ।

3. सङ्ककालीनग्रन्थेषु नाना भगवदवतारकथा प्रतिपादनम्

कदाचिज्जलधौ निमग्नां कृत्स्नां भुवं वराहो भूत्वा, अब्धिं प्रविश्य दंष्ट्राभिः बहिरानीय पुनस्तत्रत्वं प्राणिनां वासस्थानमकल्पथ। एवं-भूतमहिमोपेतो भवानिति भगवन्तं महाविष्णुं सम्बोध्य द्रविडकविं कश्चित् परिपाडल् २ गाथा-

கேழல் திகழ்வரக் கோலமொடு பெயரிய
ஊழி ஒரு வினை உணர்த்தலின் முதுமைக்கு
(பரிபாடல்-2, வரி 16-17)

गाथा-३

ஊழியாழிக் கணிருநில முருகெழு
கேழலாய் மருப்பினுழுதோ யெனவும்
(ப.பா.3, வரி 23-25)

पङ्क्तिषु च भगवन्तं स्तौति ।

भागवते तृतीयस्कन्धे १३ अध्याये

खुरैः क्षुरप्रैर्दरयंस्तदाप उत्पारपारं त्रिपरू रसायाम् ।
ददर्श गां तत्र सुषुप्सुरग्रे यां जीवधानीं स्वयमभ्यधत्त ।। (३०)

स्वदंष्ट्रयोद्धृत्य महीं निमग्नां स उत्थितः संरुरुचे रसायाः ।
तत्रापि दैत्यं गयया॒ऽऽपतन्तं सुनाभसन्दीपिततीव्रमन्युः ।। (३१)

तमालनीलं सितदन्तकोट्या क्ष्मामुत्क्षिपन्तं गजलीलयाङ्ग ।
प्रज्ञाय बद्धाञ्जलयोऽनुवाकै र्विरिञ्चिमुख्या उपतस्थुरीशम् ।। (३३)

(भा.तृ, १३ अ श्लो ३०, ३१, ३३)

श्लोकेषु प्रतिपादितां वराहावतारकथा द्रविडकविरत्र तथैव वदति ।

स्वपित्रा बहुभिः प्रकारैः स्व नामोच्चारणार्थं प्रार्थितोऽपि प्रह्लादः तन्नामोच्चारणविमुखो भूत्वा भगवद्भक्तिपरः सदा तन्नामोच्चारणमेवाकरोत्। भक्तप्रियो भगवान् नृसिंहरूपधारी स्तम्भात् बहिरागत्य तत्पितरं हिरण्यकशिपुं अनाशयत् इति भागवते सप्तमस्कन्धे ५-७ अध्याये प्रतिपादितां नृसिंहावतारकथां द्रविडकविः

परिपाडल् ४ गाथा-

பிருங்கலாதன் பலபல பிணிபட
வலந்துழி, மலர்ந்தநோய் கூர் கூம்பிய நடுக்கத்--
தலர்ந்த புகழோன் தாதையாகலின்
இகழ்வோன், இகழா நெஞ்சினனாக நீ யிகழா
நன்றா நட்ட அவன் நன் மார்பு முயங்கி
ஒன்றா நட்டவனுறுவரை மார்பிற்
படிமதஞ்சாம்ப வொதுங்கி
இன்னலின்னரொடிடி முரசியம்ப
வெடிபடா வொடிதூண் தடியொடு
தடிதடி பல படவகிர்வாய்த்த உகிரினை.

(பரி, 4பா, வரி 12-21)

पङ्क्तिषु तथैवानुवदति ।

क्षत्रियकुलविध्वंसनैकदीक्षः परशुरामः क्षत्रियकुलं कृत्स्नं व्यनाशयत् इति भारत रामायणादिषु प्रतिपादितं परशुरामावतारचरितं

अहनानूरु २२० गाथा-

கெடா அத்தீயின் உருகெழு செல்லூர்
கடா அயானைக் குழூ உச் சமந்ததைய
மன் மருங்கு அறுத்த மழுவாள் நெடியோன்
முன் முயன்றரிதினின் முடித்த வேள்வித்
கயிறரையாத்த காண்டகு வனப்பின்
அருங்கடி நெடுந்தூண் போல, யாவருங்
காணலாகா மாணெழிலாகம்

(அக.பா.220, வரி.3-9)

पङ्क्तिषु तथैव विशदयति ।

बलिसकाशात् पादत्रयपरिमितं भुवं याचित्वा तत-त्रिविक्रमो भूत्वा कृत्स्नां भुवं तत्सकाशात् लब्ध्वा भगवान् यथा ववृध इतीमां त्रिविक्रमावतारकथां उपमानत्वेन निर्दिश्य प्रकृतार्थमुपसंहरति द्रविडकविः-मुल्लैप्पाट्टु (१-३) पङ्क्तिषु

நனந்தலையுலகம் வளைஇ நேமியொடு வலம்புரி
பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை நீர் செல
நிமிர்ந்த மாஅல் போலப்

परिपाडल् - ३ गाथा

திணி நிலங் கடந்தக்காற்றிரிந்தயர்ந்தகன்றோடி
நின்னஞ்சிக் கடற்பாய்ந்த பிணிநெகிழ் பவிழ் தண்டார்
அன்னவர் படவல்லா அவுணர்க்கு முதல்வனீ....

५४-५६ पंक्तिषु च ।

रामायणे बालकाण्डे २९ सर्गे (१९-२०) श्लोके प्रतिपादितां

अथ विष्णुर्महातेजा अदित्यां समजायत ।
वामनं रूपमास्थाय वैरोचनिमुपागमत् ।। (१९)

त्रीन् पदानथ भिक्षित्वा प्रतिगृह्य च मेदिनीम् ।
आक्रम्य लोकांललोकार्थी सर्वलोकहिते रतः ।। (२०)

मूलकथामेव द्रविडकविरत्र प्रमाणत्वेन

स्वीकृतवान् । नापि कथायां कमपि विपर्यासमकरोत् ।

4. सङ्घद्रविडग्रन्थेषु महाभारतोक्त कौरवपाण्डव युद्ध संबन्धिकथा निरूपणम् ।

दुर्योधनस्य ऊरुभञ्जनपूर्वकं तं भीमो जघान इति भीमकृत दुर्योधनहननकथां द्रविडकविः उपमानत्वेन कलित्तोकै ५२ गाथा-

மறந்தலைக் கொண்ட நூற்றுவர் தலைவனைக்
குறங்கறுத்திடுவான் போற் கூர் நுதிமடுத்ததன்
(க.52 பா, வரி 2-3)

पङ्क्तिषु वदति ।

दुर्योधनो वञ्चनया जतुगृहे पञ्चपाण्डवान् निक्षिप्य तद्गृहं ददाह । तदा दग्धाद्गृहात् भीमो युधिष्ठिरादीन् स्वभ्रातृन् ततो बहिरानीय रक्षितवानितीयं कथा द्रविडकविना कलित्तोकै २५ गाथा-

வயக்குறு மண் புலம் வடமொழிப்பெயர் பெற்ற
முகத்தவன் மக்களுள் முதியவன் புணர்ப்பினால்
ஐவரென்றுலகேத்தும் அரசர்கள் அகத்தராக்
கைபுனை யரக்கில்லைக் கதழெரி சூழ்ந்தாங்குக்
(கலி.பா.25, வரி 1-4)

तथा २५ गाथा-

ஒள்ளுரு அரக்கில்லை வளிமகன் உடைத்துத்தன்
உள்ளத்துக்கிளைகளோ டுயப்போகுவான்போல
(கலி பா.25, வரி-7-8)

पङ्क्तिषु च उपमानविधया प्रतिपाद्यते ।

द्रौपद्याः केशग्रहणोद्युक्तं दुःशासनं हत्वा भीम स्वप्रतिज्ञां पूरयामासेति दुःशासनहननपूर्वकभीमकृत प्रतिज्ञानिर्वर्तनरूपं चरित्रं कलित्तोकै १०१ गाथा-

அஞ்சீரசையியல் கூந்தற்கை நீட்டியான்
நெஞ்சம் பிளந்திட்டு நேரார் நடுவண் தன்
வஞ்சினம் வாய்த்தானும் போன்ம் (வரி.18-20)

पङ्क्तिषु द्रविड कविना उदाहरण रूपत्वेन व्यलेखि ।

कौरवपाण्डवकृतयुद्धसंबन्धिविषयः कलित्तोकै १०४ गाथा-

புரிபுமேற் சென்ற நூற்றுவர் மடங்க
வரிபுனை வல்விலைவரட்ட
பொருகளம் போலுந்தொழூஉ
(கலி பா.104 (வரி 57-59)

पङ्क्तिषु प्रतिपादितो दृश्यते ।

भारत युद्धे समरोद्युक्तानां कौरवपाण्डव सैन्यानां अन्नदानेन महत्साह्यमाचरितं त्वया इति ''शेरमान् पेरुञ्चोर्ट्रदियन् शेरलादन्'' नामक चोळराजानं संबोध्य द्रविडकविना पुरानानूरुग्रन्थे ।

२ गाथा (१३-१६)

அலங்குளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
ஈரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகு பதம் வரையாது கொடுத்தோய்

पङ्क्तिषु इत्थं स्तुतिः कृता । वस्तुतस्तु बि.सि. प्रथम शताब्दवासिना चोळराज्ञां ततो बहुसहस्र वत्सरात्पूर्वं प्रवृत्ते युद्धे वीराणामन्नदानं कृतमित्येतत् नैव समञ्जसं भवितुमर्हति । द्रविडराज्ञ औन्नत्यकथनैदम्पर्येण कविना कृतोऽयमुल्लेखः केवलं चमत्कारैकपरो., न तावत्तात्विकः ।

पूर्वोक्तानि कौरव पाण्डवयुद्ध संबन्धीनि चरित्राणि प्रायशो महाभारतात् तथैव उद्धृत्य लिखितान्येव । अत्र विषये स्वकल्पना-चातुर्यं द्रविडकवयो नैव प्रादर्शयन् । नापि मूलकथासु विपरिणा-ममकुर्वन् । क्वचित् तत्वार्थप्रदर्शनमपि कवीनामावश्यकं भवति । मूलकथायां विपरिणामो वा उल्लेखो वा क्वचित् क्वचित् कविभिः क्रियमाणः काव्य शोभावहो भवति ।

5. सङ्घद्रविड ग्रन्थेषु महाभारतोक्त नानाकथा निरूपणम्

श्येनादात्मानं रक्षितुकामः कपोतः शिबिचक्रवर्तिनं शरणं ययौ । तदा स कारुणिको राजा तुलामधिरुह्य, आत्म समर्पणेन कपोतं श्येनात् ररक्ष । तथा विधस्य दानशौण्डस्य शिबिचक्रवर्तिनः कुले जातस्य तवायं दान गुणः कुलपरंपरागत इति चोळराजानं संबोध्य

द्रविडकविः कश्चित् भारतोक्त शिबिचक्रवर्तिकथा प्रतिपादनद्वारा चोळराजानं पुरनानूरु ३९ गाथा

(வரி 1-4)

புறவினல்லல் சொல்லிய கறையடி
யானை வால்மருப் பெறிந்த வெண்கடைக்
கோனிறை துலா அம்புக் கோன் மருக!
ஈதல் நின் புகழு மன்றே, சார்தல்

तथा ४३ गाथा (४-९)

கொடுஞ்சிறைக் கூர்கிர்ப்பருந்தினேறு குறித்தொரீஇத்
தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின்
தபுதியஞ்சிச் சீரை புக்க
வரையா ஈகையுரவோன் மருக!
நேரார்க்கடந்த முரண் மிகு திருவின்

पङ्क्तिषु च स्तौति ।

महाभारते वनपर्वणि ११५ अध्याये- ग्रन्थे कोशे)

''अथोत्कृत्य स्वमांसं तु राजा परमधर्मवित् ।
तुलयामास कौन्तेय कपोतेन सहाभिभो ।
घ्रियमाणः कपोतस्तु, मांसेनात्यतिरिच्यते
पुनश्चोत्कृत्य मांसानि राजा प्रादादुशीनरः ।।
न विद्यते यदा मांसं कपोतेन समं धृतम् ।
तत्रोत्कृत्त मांसोऽसावारुरोह स्वयं तुलाम् ।

श्येन उवाच-

इन्द्रोहमस्मि धर्मज्ञ कपोतो हव्यवाडयम् ।
जिज्ञासमानौ धर्मे त्वां यज्ञवाटमुपागतौ ।।

(भा.व.अ.१३५ श्लो (२७.३०))ग्रन्थकोशे

श्लोकेषु प्रतिपादितशिबि कथाया द्रविडकाव्योक्तशिबि-कथायाश्च न कोऽपि भेदो दृश्यते ।

चोलराजाः शिबिचक्रवर्तिपरंपरायामागता इत्यत्र चरित्रसंबन्धि प्रमाणं वा पुराणसंबन्धि प्रमाणंवा नैव वर्तते । केवलं तेषामौन्नत्यकथनार्थमयमपि द्रविडकविकृतोऽपरोल्लेख एवेति निर्धारणीयमस्ति ।

महाभारत चरित्र समकालिकत्वं तत्कालवर्तिराजपरंपरागतत्वं च द्रविड कविषु परिकल्प्य तद्द्वारा तेषां औन्नत्यं स्थापनीयमित्यत्र सङ्घकालीनकवयः श्रद्धाविशेषं प्रदर्शितवन्तः । अनेनेदं स्पष्टमवगम्यते यत् महाभारत ग्रन्थे सङ्घकालीनद्रविडकवयो भक्तिश्रद्धां विशेषतः प्रदर्शितवन्तः ।

देवैः समेतो ब्रह्मा त्रिपुरसंहारार्थं महादेवं अयाचतेति महाभारते कर्म पर्वणि २४ अध्याये (५४-५६)श्लोकेषु -(ग्रन्थ कोशे)

"ते देवास्तेन वाक्येन चोदिताः प्रणताःस्थिताः ।
दिव्यं वर्ष सहस्रं वै तपस्तप्त्वा सुरर्षभाः ।।

शुभात्मानो महात्मनोजग्मुर्वै वृषभध्वजम् ।
ब्रह्माणमग्रतः कृत्वा शरण्यं शरणागताः ।।''

अध्यायं २५-श्लो (१-२)

सत्कृत्य शंकरं तत्र ब्रह्मा लोकपितामहः ।
इमान्यसुर दुर्गाणि लोकादीनाक्रमन्ति हि ।।

श्लोकेषु उक्तं चरित्रं कलित्तोकै
१ गाथा-

தொடங்கற் கட்டோன்றிய முதியவன் முதலாக
அடங்காதார் மிடல் சாய, அமரர் வந்திரத்தலின்
மடங்கல் போற் சினைஇ, மாயஞ்செய் அவுணரை
கடந்தடு முன்பொடு முக்கண்ணான் மூவெயிலு
முடன்றக்கால் முகம்போல

(கலி.பா.2, வரி.1-5)

पङ्क्तिषु तथैवान्यूनानतिरेकं द्रविडकविः प्रतिपादयति ।

त्रिपुरसंहारसमये परमशिवस्य चतुर्मुखः सारथिरभवत् । वेदाः हया अभवन् । धरा रथरूपतां दधार इति महाभारते कर्णपर्वणि २७ अध्याये ८ श्लोके-

''तथैव वेदाश्च रथे हयाग्र्याः धरा सशैला च रथो महात्मनः ।
नक्षत्रवंशानुगतो वरूथी यस्मिन्योद्धा सारथिनाऽभिरक्ष्यः ।।

४२ श्लोके:

''एवं रुद्रस्य कृतवान्सारथ्यं तु पितामहः ।
संयच्छ तुरगानस्य राधेयस्य महात्मनः ।।

श्लोकयोः कथितं चरित्रं परिपाडल् ५ गाथा-(२२-२४)

ஆதியந்தணன் அறிந்து பரிகொளுவ
வேதமாபூண் வையத்தேர் ஊர்ந்து
நாக நாணு மலை வில்லாக

पङ्क्तिषु, द्रविडकविः तथैव विवृणोति ।

एकेनैव बाणेन महादेवः त्रिपुरमदहदिति महाभारते कर्णपर्वणि २७ अध्याये ३७ श्लोकः

एक बाणेन तं देवास्त्रिपुरं परमेश्वरः ।
निजघ्ने सासुरगणं देवदेवो महेश्वरः ।।

इति श्लोके प्रतिपादितं विषयमेव

पुरनानूरु ५५ गाथा (१-४) पङ्क्तिषु

ஓங்கு மலைப் பெருவிற் பாம்புஞாண் கொளீஇ
ஒரு கணை கொண்டு மூவெயிலுடற்றிப்
பெருவிறலமரர்க்கு வென்றி தந்த
கறைமிடற்றண்ணல்

मूलाविरोधेन तथैव ब्रूते द्रविडकविः ।

परमशिवश्शूतवृक्षात्मना चागतं शूरपद्मनामानं दानवं अहनत् इति परिपाडल् १४ गाथा-

சூர்மருங்கறுத்த சுடர்ப்படையோயே (18 வரி)

पङ्क्तौ प्रदर्शितं परमशिवकृत-

शूरपद्मवध चरित्रं बहुषु पुराणेषु प्रतिपादितमस्ति ।

*****

VI

सङ्घकालीनग्रन्थेषु शिवविष्णवादि देवतास्तुतिः

१. षण्मुख

कृतोद्वहः परमशिवः पार्वतीमुपयेमे । तयोः यदि पुत्रो जायेत स सर्वातिशायी भविष्यति इति मन्यमान इन्द्रो रुद्रसमीपं गत्वा स्वीयामिच्छां प्राचीकटत् । तच्छ्रुतवान् परमशिवस्तथैवाङ्ग्यकार्षीत् । परमशिवस्य रेतः किञ्चिद्भूमावपतत् । पावकस्तत् हस्तेन जग्राह । सप्तर्षयः अवशिष्टं रेतोगृहीत्वा तेन अग्नौ हुत्वा ततोऽवशिष्टं अरुन्धतीं विना अन्याभ्यः सप्तर्षिपत्नीभ्योऽयच्छन् । तेन सञ्जातगर्भास्ताः शिशूनुत्पाद्य गङ्गातीरे शरवणस्थले तान् व्यमुञ्चन् । आकाशमार्गेण भर्त्रासह गच्छन्ती पर्वतराजपुत्री शिशून् दृष्ट्वा अधोऽवतीर्य तान् षट्कुमारानपि अङ्केन जग्राह । ते सर्वे मिलिताः षण्मुखात्मना अभवन् ।

மண்மிசை அவிழ்துழாய் மலர்தரு செல்வத்துப்
புண்மிசைக் கொடியோனும் புங்கவமூர்வோனும்
மலர்மிசை முதல்வனும் மற்றவனிடைத் தோன்றி
உலகிருள் அகற்றிய பதின்மருமிருவரும்
மருந்துறை இருவரும் திருந்து நூலெண்மரும்
ஆதிரை முதல்வனிற்கிளர்ந்த நாதர் பன்னொருவரும்
நன்றிசை காப்போரும் யாவரும் பிறரும்
அமரரும் அவுணரும் மேவரு முதுமொழி-
விழுத்தவ முதல்வரும் பற்றாகின்று நின் காரணமாக்.

पङ्क्तिषु तथैवानूद्य प्रतिपादितो दृश्यते । महाभारते कुमारदर्शन स्थल निर्देशो न कृतः । द्रविडग्रन्थेषु तिरुप्परङ्कुन्र्ट्रक्षेत्रे वसन्तं षण्मुखं द्रष्टुकामा इमे आगता इति कुमारदर्शनस्थल विशेषनिर्देशोऽत्र अकारीत्यत्र विषये द्रविडसंस्कृतग्रन्थयोर्मध्य इयानेव भेदो दृश्यते ।

२.षण्मुखाय क्रीडनकवस्तुदानम्

षण्मुखदर्शनार्थमागतेषु देवेषु, अग्निः कुक्कुटं, इन्द्रो मयूरं, यमश्छागं, अन्ये देवा मृग, धनुः, परशु, मणि, माला, शूल, कृपाणादीनि च वस्तूनि क्रीडनकत्वेन षण्मुखायायच्छन्निति परिपाडल् ग्रन्थे ५ गाथायां–

அனலன் தன் மெய்யிற் பிரித்துச்
செல்வ வாரணங்கொடுத்தோன் வானத்து
வளங்கெழு செல்வன்தன் மெய்யிற்பிரித்துத்
திகழ் பொறிப்பீலி அணிமயில் கொடுத்தோன்
திருந்துகோன் ஞமன்றன் மெய்யிற் பிரிவித்
திருங்கண் வெள்யாட்டெழின்மறி கொடுத்தோன்
ஆ அங், கவரும் பிறரும் அமர்ந்து படையளித்த
மறியு மஞ்ஞையும் வாரணச் சேவலும்
பொறிவரிச் சாபமு மரனும் வாளும்
செறியிலை ஈட்டியும் குடாரியும் கணிச்சியும்
தெறுகதிர்க் கனலியு மாலையுமணியும்
வேறுவேறுருவினிவ் வாறிரு கைக்கொண்டு
மறுவில் துறக்கத் தமரர் செல்வன்றன்
பொறிவரிக் கொட்டையோடு புகழ்வரம் புகழ்ந்தாய்

(परि. ५गा, पङ्क्ति ५७-७०)

भारते अनुशासनपर्वणि १३३ सर्गे–

ततो देवाः प्रियाण्यस्य सर्व एव समाहरन् ।
क्रीडतः क्रीडनीयानि ददुः पक्षिगणांश्च ह ।।

सुपर्णोऽस्य ददौ पुत्रं मयूरं चित्रबर्हिणम् ।
राक्षसाश्च ददुस्तस्मै वराहमहिषावुभौ ।।

कुक्कुटं चाग्नि संकाशं प्रददौ वरुणः स्वयम् ।
चन्द्रमाः प्रददौ मेषमादित्यो रूचिरां प्रभाम् ।।

गवां माता च गा देवी ददौ शतसहस्रशः ।
छागमग्निर्गुणोपेतमिला पुष्पफलं बहु ।।

सुधन्वा शकटं चैव रथं चाञ्चितकूबरम् ।
वरुणो वारुणान्दिव्यान्सगजान्प्रददौ शुभान् ।।

सिंहान्सुरेन्द्रो व्याघ्रांश्च द्विपानन्यांश्च दंष्ट्रिणः ।
श्वपदांश्च बहून्घोरान्शस्त्राणि विविधानि च ।।

(भा.अनु.प, १२७ (अ)श्लो २०–२५) ग्रन्थकोशे

श्लोकेषु षणमुखाय देवकृतक्रीडनकवस्तुप्रदानविषय इत्थं वक्ष्यमाणप्रकारेण प्रतिपाद्यते । परन्तु अरुणः कुक्कुटं, चन्द्रो मेषं, सुपर्णो मयूरं, शकट,-रथ - वराह - सिंह - गज, - व्याघ्रादि क्रीडनकवस्तूनि, अन्ये देवाः षणमुखाय प्रायच्छन्निति दातृषु दीयमान वस्तुषु च किञ्चिदिव विपर्यासं कृत्वा कथा भारत एवं प्रतिपादिता दृश्यते ।

षण्मुखाय देवकृतक्रीडन वस्तुप्रदानरूपो मूलकथाभागस्तावत् उभयत्र समान एव । कविसंप्रदायमनुसृत्य द्रविडकविना अत्र दातृदीयमान वस्तुनाम्नि दानक्रमे च भेदः परिकल्पित इतीदं कविसंप्रदाय सिद्धम् ।

३. देवसेनापत्ये अभिषेचनम्

देवा जातं कुमारं इन्द्रसेनापत्ये अभ्यषिञ्चन् । सेनापतिर्भूत्वा स कुमारस्तारकासुरमहन् इति तिरुमुरुकाट्रुप्पडै-२६०

வானோர் வணங்குவில் தானைத் தலைவ

ति.मु.पडै-२६० पङ्क्ति

पङ्क्तौ प्रतिपादितविषयस्य महाभारते अनुशासनपर्वणि १३३ अध्याये - (२८.२९)श्लोकौ

सैनापत्येन तं देवाः पूजयित्वा गुहालयम् ।
शशंसुर्विप्रकारं तं तस्मै तारककारितम् ।।

स विवृद्धो महावीर्यो देवसेनापतिः प्रभुः ।
जघानामोघया शक्त्या दानवं तारकं गुहः ।।

भा.अ.प अ १३३ ।।

श्लोकोक्तविषयस्य च विद्यमानमैकमत्यं सुविशदमेव ।

४. परमशिवः

शिरसि जटायां गङ्गां, फाले बालचन्द्रं, त्रीणि नेत्राणि, हस्ते शूलं च वहन् परमशिवो वृषभाधिरूढो भूत्वा, उमया समेतो, विषपानेन नीलग्रीवस्सन् पञ्च भूतानि सृजन् विराजत इति एवंविध लक्षणोपेतं पुराणेतिहासादिग्रन्थेषु वर्णितं परमशिवं सङ्ककवयः स्वीयग्रन्थेषु पूर्वोक्तलक्षणोपपन्नत्वेन तथैव वर्णयन्तीत्येतत् क्रमेणाधस्तात् प्रतिपादयिष्यते ।

कलित्तोकै ग्रन्थे ३८ गाथायां-

இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடையந்தணன்

कलि.गा ३८, प ।

प्रथमपङ्क्तौ । तत्रैव १५० गाथायां—

பிறங்கு நீர் சடைக்கரந்தான்

कलि, गा-१५०, प-९

पङ्क्तौ च परमशिवेन स्वजटायां गङ्गाधारणप्रकारः प्रतिपादितः ।

पुरनानूरु ९१ गाथायां ५—

பால்புரை பிறைநுதற் பொலிந்த சென்னி

पुर-९१ गा, ५ पङ्क्ति

पङ्क्तौ, कलित्तोकै १०३ गाथायां १५-

கொலைவன் சூடிய குழவித் திங்கள் போல்

कलि, गा.१०३, प.१५

कोलैवन् चूडिय कुळवित्तिङ्गळ्पोल्

पङ्क्तौ च परमशिवेन निजफालतलेन बालचन्द्रवहन प्रकारः कथितः ।

परमशिवस्य त्रिनेत्रधारित्वं

पुरनानूरु ६ गाथायां १८-

(முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே पुर.गा.६, प.१८)

पङ्क्त्या, तथैव कलित्तोकै २ गाथायां ४

முக்கண்ணான் மூவெயிலுமுடன் றக்கால்

कलि गा२, प.४

पङ्क्तत्या च अवगम्यते ।

पुरनानूरु ५६ गाथायां २

மாற்றருங்கணிச்சி மணிமிடற்றோனும்

पुर,गा.५६ २ प

पङ्क्तत्या परमशिवस्य शूलपाणित्वं व्यज्यते ।

परिपाडल् ८ गाथायां २-

புள்மிசைக் கொடியோனும் புங்கவமூர்வோனும்

पङ्क्तौ परमशिवं वृषभाधिरूढं कविर्वर्णयति ।

विषपानेन रुद्रो नीलग्रीवोऽभूदिति

मलैपडुकडां ८३-

காரி உண்டிக் கடவுளது இயற்கையும்

पङ्क्त्या, पुरनानूरु ९१ गाथा ६

நீலமணிமிடற்றொருவன் போல

पङ्क्त्या, परिपाडल् ८ गाथा १२७

மறுமிடற் றண்ணற்கு

पङ्क्त्या च द्रविडकवयो वर्णयन्ति ।

उमासमेतः परमशिवो विराजत इति

तिरुमुरुकाट्रुप्पडै १५३-

உமையமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண்

तथा परिपाडल् - ५ गाथा २७, २८

பார்ப்பான் உமையொடு புணர்ந்து காமவதுவையுள்

पङ्क्तिभिश्च वर्ण्यते ।

परमशिवं पञ्चभूतस्रष्टुत्वेन द्रविडकविः

मथुरैक्काञ्चिग्रन्थे ४५३-४५५

நீரு நிலனுந்தீயும் வளியும்

மாகவிசும்போ டைந்துடனியற்றிய

மழுவாணெடியோன்

पङ्क्तिभिः वर्णयति ।

रामायणे बालकाण्डे ४३ सर्गे ७ श्लोके, ''तिरोभावयितुं बुद्धिं चक्रे त्रिनयनस्तदा ।'

उत्तरकाण्डे १६ सर्गे - श्लो ३२

''तोषयस्व महादेवं नीलकण्ठमुमापतिम्''

महाभारते अनुशसानपर्वणि २०७ अध्याये

उमोवाच—

''भगवन् सर्वलोकेश त्रिनेत्रवृषभध्वज'' १८५-१९

''भगवन्सर्वभूतेश शूलपाणे वृषध्वज'' १८५-१

''नमो देवादिदेवाय नमः शशिकलाधर।'' १८५-३५

''नमः सोमाय देवाय नमस्तुभ्यं चतुर्मुख । १८५-३७

नमो भूतपते शंभो जह्नुकन्याम्बुशेखर ।।

महाभारते आदिपर्वणि १८ अ, श्लोः २६

यस्मात् तु नीलता कण्ठे नीलकण्ठस्ततः स्मृतः ।

इत्येभिः पूर्वोक्तरामायण महाभारतादिश्लोकैर्यादृशलक्षणोपपन्नत्वेन परमशिवो वर्णितस्तादृशलक्षणोपपन्नत्वेन परमशिवो वर्णितस्तादृशलक्षणोपपन्नत्वेनैव सङ्घकालीनकवयो परमशिवं वर्णितवन्त इतीदं, अत्रोदाहृत द्रविडगाथापरिशीलनेन स्पष्टं ज्ञातुं शक्यते ।

५. महाविष्णुः

एकस्मिन् हस्ते शङ्खं, अपरस्मिन् चक्रं, वक्षसि महालक्ष्मीं च दधानो महाविष्णुः नीलवर्णः, अम्बुजनेत्रः, पीताम्बरधारी, कण्ठे

तुलसीमालां वहन् गरुडपताकोपेतः, श्रवणनक्षत्रे जातः स्वयमेव त्रिमूर्तिरूपस्सन् बलिचक्रवर्तिनो बलं हरन् प्रह्लादानुग्रहार्थं हिरण्य-कशिपुं जघान इति पुराणेतिहासादिषु सर्वत्र, एवं लक्षणोपेतो महाविष्णुः स्तूयमानो दृश्यते । द्रविडकवयोऽपि पूर्वोक्तलक्षणोपेतं महाविष्णुं सङ्घग्रन्थेषु वर्णितवन्त इत्ययमंशः अधस्तात् प्रतिपाद्यमान द्रविडगाथा-परिशीलनेन सुविशदं ज्ञातो भवेत् ।

शङ्खचक्रधारी भूत्वा, वक्षसि लक्ष्मीं च महाविष्णुर्वहतीत्य-यमंशः, मुल्लैप्पाट्टु ग्रन्थे १-३

நனந் தலையுலகம் வளை இ நேமியொடு
வலம் புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை
நீர் செல நிமிர்ந்த மா அல் போல

पङ्क्तिषु, पेरुम्पाणाट्रुप्पडै ग्रन्थे २९-३०

திருமறுமார்பின்,

முந்நீர் வண்ணன் பிறங்கடை அந்நீர்

कलित्तोकै ग्रन्थे १०५ गाथायां ९

வள்ளுருள் நேமியான் வாய்வைத்த வளை போல

पङ्क्तौ, कलित्तोकै ग्रन्थे १४५ गाथायां ६४

மாயவன் மார்பில் திருப்போல்

पङ्क्तौ च निरूपितः ।

पुरनानूरु १७४ गाथायां ६

அஞ்சனவுருவன் றந்து நிறுத்தாங்கு

पङ्क्तौ, पेरुम्पाणाट्रुप्पडै ३०-

முன்னீர் வண்ணன் பிறங்கடை அந்நீர்த்

(मुन्नीर् वण्णन् पिरङ्कडै अन्नीर्त्)

पङ्क्तौ च भगवतो विष्णोर्नीलवर्णोपेतत्वं निरूप्यते ।

स च पद्मपत्राक्ष इति परिपाडल् १५ गाथायां ४९-

தாமரை புரையுங் கண்ணன்

(तामरै पुरैयुङ्कण्णन्)

पङ्क्तौ, स एव पीताम्बरधारीत्येतत् परिपाडल् ग्रन्थे ।
१३ गाथायां १-२

மணிவரையூர்ந்த மங்குல் ஞாயிற்
றணி வனப்பமைந்த பூந்துகில், புனைமுடி

(मणिवरैयून्र्द मङ्गुन्ज्ञायिट्रणि
वनप्पमैन्त पून्तुकिल पुनैमुडि)

पङ्क्तौ च क्रमेण द्रष्टुं शक्यम् ।

वक्षसि तुलसीमालां वहतीत्येतत्
परिपाडल् ग्रन्थे ८ गाथायां -१

மண்மிசையவிழ் துழாய் மலர்தரு செல்வத்து

प्रथमपङ्क्तौ प्रतिपाद्यते ।

पुरनानूरु ५६ गाथायां ६

விண்ணுயர் புட்கொடி விறல்வெய் யோனும்

(विण्णुयर् पुट्कोडि विरल्वेय्योनुम्)

पङ्क्तौ, परिपाडल् १३ गाथायां ४

புள்ளுப்பொறி புனைகொடி

(पुल्लोप्पोरि पुनैकोडि)

पङ्क्तौ, परिपाडल् ८ गाथायां २

புள்மிசை கொடியோனும்

(पुण्मिशै कोडियोनुं)

पङ्क्तौ, परिपाडल् २ गाथायां ६०

செவ்வாய் உவணத் துயர்கொடி யோயே

(शेव्वाय् उवणत्तुयर्कोडियोये)

पङ्क्तौ च विष्णोः गरुडध्वजोपेतत्वं सुस्पष्टम्

श्रवणनक्षत्रे स जात इति मदुरैक्काञ्ची ५९१

மாயோன் மேய ஓண நன்னாட்

पङ्क्तौ,

त्रिमूर्तिरूपःस एव प्रकाशत इत्येतत्

परिपाडल् १३ गाथायां ३७

மூவுருவாகிய தலைபிரி யொருவனை

(मूवुरुवाकिय तलैपिरियोरुवनै)

पङ्क्तौ च यथाक्रमं विशदीक्रियते ।

प्रह्लादानुग्रहार्थं तत्पितुः हिरण्यकशिपोः हननप्रकारः परिपाडल् ग्रन्थे ४ गाथायां १२,१६,२०,२६

பிருங்கலாதன் பலபல பிணிபட
நன்றா நட்ட அவன் நன் மார்பு முயங்கி
வெடிபடாவொடி தூண் தடியொடு
நின் தண்மையுஞ் சாயலுந் திங்களுள

पङ्क्तिषु प्रदर्शितः । पूर्वोक्त सङ्गकालीन द्रविडग्रन्थवर्णित महाविष्णुलक्षणस्य, पुराणेतिहासादि प्रतिपादितमहाविष्णु-लक्षणस्य च दृश्यमानमेकरूपत्वमुभयग्रन्थपठितृणां सुज्ञातं भवेत् ।

अनेन सङ्गकाले सर्वेऽपि जनाः कवयोऽपि भगवद्भक्तिपराः, भक्तिमार्गप्रचारैकपरायणाः, तद्वर्णनोत्सुकाश्चासन्निति पूर्वोदाहृत-सङ्गग्रन्थगाथाभिर्निर्णेतुं पारयामः ।

स एव सम्प्रति षण्मुखनाम्नाभिधीयत इति षण्मुखोतत्तिकथा परिपाडल् ग्रन्थे ५ गाथायां २६-५० पङ्क्तिषु एवं विस्तरेण प्रत्यपादि-

அமரர் வேள்விப்
பாகமுண்ட பைங்கண் பார்ப்பான்
உமையொடு புணர்ந்த காமவதுவையுள்
அமையாப் புணர்ச்சி அமைய நெற்றி

இமையா நாட்டத் தொருவரங் கொண்டு
விலங்கென விண்ணோர் வேள்வி முதல்வன்
விரிகதிர் மணிப்பூண் அவற்குத்தான் ஈத்த
தரிதென மாற்றான் வாய்மையனாதலின்
எரி கனன் றானாக் குடாரிகொண்டவனுருவு
திரித்திட்டோனிவ் வுலகேழு மருளக்
கருப்பெற்றுக் கொண்டோர் கழிந்தசேய் யாக்கை
நொசிப்பி னேழுறு முனிவர் நனியுணர்ந்து
வசித்ததைக் கண்ட மாக மாதவர்
மனைவியர் நிறைவயின் வசி தடி சமைப்பிற்
சாலார் தானே தரிக்கென அவரவி
யுடன் பெய் தோரே யழல்வேட்டவ்வவித்
தடவு நிமிர் முத்தீப் பேணிய மன்னெச்சில்

வடவயின் விளங்கா லுறையெழுமகளிருள்
கடவுள் ஒரு மீன் சாலினியொழிய
அறுவர் மற்றையோரு மன்னிலை அயின்றனர்
மறுவறுகற்பின் மாதவர் மனைவியர்
நிறைவயின் வழாஅது நிற்சூ லினரே
நிவந்தோங் கிமயத்து நீலப்பைஞ்சுனைப்
பயந்தோரென்ப பதுமத்துப்பாயல்
பெரும் பெயர் முருக.......

वाल्मीकिरामायणे बालकाण्डे ३६, ३७ सर्गाभ्यां सङ्ग्रहेण प्रतिपादित षण्मुखोत्पत्तिकथाया द्रविडग्रन्थोक्तकथायाश्च विद्यमानमैकमत्यं द्रष्टॄणां सुविदितमेव । महाभारते अनुशासनपर्वणि १३०-१३३ अध्यायेषु प्रतिपादिता षण्मुखोत्पत्तिकथा, परिपाडल् नामक द्रविडग्रन्थोक्तषण्मुखोत्पत्ति कथातः किञ्चिदिव भिन्ना दृश्यते ।

६. षण्मुखदर्शनम्

त्रिमूर्तयो ब्रह्मविष्णुशिवास्त्रयस्त्रिंशत् देवाः, अष्ट दिक्पालकाः, अन्ये च देवगणा मिलिता भूत्वा जातं कुमारं द्रष्टुमागता इति भारते अनुशासनपर्वणि १३३ अध्याये–

ततो देवास्त्रयस्त्रिंशद्दिशश्च सदिगीश्वराः ।
रुद्रो धाता च विष्णुश्च यमः पूषार्यमाभगः ।।

अंशो मित्रश्च साध्याश्च वासवो वसवोऽश्विनौ ।
आपो वायुर्नभश्चन्द्रो नक्षत्राणि ग्रहा रविः ।।

पृथग्भूतानि चान्यानि यानि देवगणानि वै ।
आजग्मुस्तेऽद्भुतं द्रष्टुं कुमारं ज्वलनात्मजम् ।।

(भा.अनु.प.१३३ अ, श्लो १५,१६,१७)

श्लोकैः प्रतिपादितमस्ति ।

अयमेवांशः परिपाडल्ग्रन्थेः-

மண்மிசை யவிழ்துழாய் மலர்தரு செல்வத்துப்
புள்மிசைக் கொடியோனும் புங்கவ மூர்வோனும்
மலர்மிசை முதல்வனு மற்றவ னிடைத் தோன்றி
உலகிருளகற்றிய பதின்மரு மிருவரும்
மருந்துரை யிருவருந் திருந்துநூ லெண்மரும்
ஆதிரை முதல்வனிற் கிளந்த
நாதர் பன்னொருவரு நன்றிசை காப்போரும்
யாவரும் பிறரு மமரரு மவுணரும்
மேவரு முதுமொழி விழுத்தவ முதல்வரும்
பற்றாகின்றுநின் காரணமாகப்

(परि.गा.८, पङ्क्ति १-१०)

VII
संघग्रन्धेषु वैदिककलाचारः

1.அந்தணர் அதிகாலையில் வேதம் ஓதுதல்:

மதுரைக் காஞ்சி : (வரி 656-657)

ஓதல் அந்தணர் வேதம் பாட, சீர் இனிது கொண்டு நரம்புஇனிது இயக்கி

2. அந்தணர் அந்தியில் செய்யும் கடன்: (24)

சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் செய்யும் கடன் மாப்பிணை,

அந்தி அந்தணர் அருங்கடன் இறுக்கும்.

புறநானூறு பாட்டு 2;வரி 22,

3. அந்தணர் அறுதொழில் புரிதல்:

(பத்துப்பாட்டு பாடல்24; வரி 6,8)

4. அந்தணர் இல்லத்தில் கோழியும் நாயும் வளர்க்காமை:

பொருநறாற்றுப்படை வரி 299,301:

பைஞ்சேறு மெழுகிய படிவ நல்நகர் மனை உறை கோழியோடு ஞமலிதுன்னாது வளைவாய்க் கிள்ளை மறை விளி பயிற்றும் மறைகாப்பாளர் உறைபதிச்சேப்பின்

5. அந்தணர் தீயை வழிபடுதல்

(கலித்தொகை -119-வரி 12, 13: புறநானூறு- 397-வரி 20,21:)

அந்தி அந்தணர் எதிர்கொள அயர்ந்து செந்தீச்செவ் அழல் தொடங்க வந்ததை அறுதொழில் அந்தணர் அறம் புரிந்து எடுத்த தீயொடு விளங்கும் நாடன், வாய்வாள் வலம்படு தீவின் பொலம் பூண்வளவன்

6. அந்தணர் பூணூல் அணிதல் -
திருமுருகாற்றுப்படை வரி 183, 184 :

ஒன்பது கொண்ட மூன்று புரி நுண் ஞாண் புலராக் கழகம்புலர உடீஇ

7. அந்தணர் வாழ்க்கை முறை
திருமுருகாற்றுப்படை 177,182:

இரு மூன்று எய்திய இயல்பினின் வழா அது, இருவர் சுட்டிய பல்வேறு தொல்குடி.... இரு பிறப்பாளர், பொழுது அறிந்து நுவல

8. அந்தணர் முருகனை வழிபடும் முறை:
திருமுருகாற்றுப் படை வரி 183, 187:

ஒன்பது கொண்ட புரிநுண் ஞாண் புலராக்கழகம் புலர உடீஇ உச்சிக் கூப்பிய கையினர், தற்புகழ்ந்து ஆறு எழுத்து அடக்கிய அருமறைக் கேள்வி நா இயல் மருங்கில் நவிலப் பாடி விரை உறு நறுமலர் ஏந்தி- பெரிது உவந்து ஏரகத்து உறைதலும் உரியன்.

9. அந்தி காலத்துக் கடை - மதுரைக் காஞ்சி:544:

அல் அங்காடி அழிதரு கம்பலை

10. அறங்கூறும் அவயத்தார் இயல்பு -
மதுரைக் காஞ்சி-489, 492 :

அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமும் நீக்கி செற்றமும் உவகையும் செய்யாது காத்து ஞெமன் கோல் அன்ன செமைத்து ஆகி சிறந்த கொள்கை அறம் கூறு அவையமும்

11. ஆடவர் மணல் ஏறுதல் -
கலித்தொகை பாடல் 56, வரி 22, 23 :

நிற் கண்டார்க்கு அணங்காகும் என்பதை அறிதியோ? அறியாயோ? முதிர்கோங்கின் முகை என, முகம் செய்த குரும்பை என, பெயல் துளி முகிழ் என, பெருத்த நின் இளமுலை மயிர் வார்ந்த வரி முன் கை மடநல்லாய்

12. இறந்த கணவனுக்கு காதலி பிண்டம் வைத்தல்:
புறநானூறு பாடல் 234, வரி 1,4

நோகோ யானே? தேய்க மா காலை! பிடி அடி அன்ன சிறு வழி மெழுகி தன் அமர் காதலி புல் மேல் வைத்த இன் சிறு பிண்டம் யாங்கு உண்டனன் கொல்-

உலகு புகத் திறந்த வாயில் பலரோடு உண்டல் மரீ இயோனே?

13. கணவனை இழந்த உரிமை மகளிர் வளை அணியாமை - புறநானூறு பாடல் 238, வரி 6-9

தொடி கழி மகளிரின் தொல்கவின் வாடி, பாடு நர் கடும்பும் பையென்றனவே தோடு கொள் முரசும் கிழந்தன.

புறநானூறு பாடல் 238, வரி 5,6: வளை இல், வறுங்கை ஓச்சி, கிளையுள் ஒய்வலோ?

14.கணவனை இழந்த மகளிர் அணிகலன்களை ஒழித்தல் - புறநானூறு பாடல் 224 வரி 11- 17

இறந்தோன் தானே! அளித்து இவ்வுலகம் ! அருவி மாறி, அஞ்சு வரக் கருகி, பெருவறங்கூர்ந்த வேனிற் காலை, பசித்த ஆயத்துப்பயன் நிரை தருமார், பூவாட்கோவலர் பூவுடன் உதிரக் கொய்து கட்டு அழித்தவேங்கையின் மெல் இயல் மகளிரும் இழை களைந்தனரே.

புறநானூறு பாடல் 280 வரி 14

மண்ணுறு மழித்தலைத் தெண் நீர்வார, தொன்றுதாம் உடுத்த அம்பகைத் தெரியற் சிறுவென் ஆம்பல் அல்லி வெள் உண்ணும் கழி கல மகளிர் போல, வழி நினைந்திருத்தல் அதனினும் அரிதே!

15. கணவனை இழந்த மகளிர் கூந்தலை நீக்குதல்:

புறநானூறு பாடல் 25 வரி 12-14

ஒள் நுதல் மகளிர் கைம்மை கூர, அவிர் அறல்கடுக்கும் அம் மென் குவை இருங்கூந்தல் கொய்தல் கண்டே.

பாடல் 250 வரி 1-6: இரவலர்த் தடுத்த வாயில், புரவலர் கண்ணீர்த்,,.தடுத்த தண்நறும்பந்தர் கூந்தல் கொய்து, குறுந்தொடி நீக்கி அல்லி உணவின் மனைவியொடு, இனியே புல் லென்றனையால் வளம்கெழு திருநகர்!

பாடல் 280: வரி11: மண்ணுறு மழித்தலைத்தெண் நீர் வார,

16. கணவனை இழந்த மகளிர் பிண்டம் கொடுத்தல்

புறநானூறு பாடல் 249 வரி 10-14

மன்னே ! இன்றே அடங்கிய கற்பின், ஆய் நுதல் மடந்தை உயர் நிலை உலகம் அவன்புக... வரி நீறு ஆடு சுளகின் சீறிடம் நீக்கி அழுதல் ஆனாக் கண்ணள் மெழுகும், ஆப்பி கண் கலுழ் நீரானே.

17. கணவனை இழந்த மகளிர் கூந்தலையும் வளையையும் - நீக்குதல் புறநானூறு பாடல் 250 வரி 2-4

புரவலர் கண்ணீர்த்தடுத்த தண் நறும்பந்தர், கூந்தல் கொய்து, குறுந்தொடி நீக்கி

18. கணவனை இழந்த மகளிர் நெய் பூசி கூந்தலை ஒப்பனை செய்யாமை - புறநானூறு பாடல் 147, வரி 4-7

நெருநல் ஒரு சிறைப் புலம்பு கொண்டு உறையும் அரி மதர் மழைக்கண், அம் மா அரிவை நெய்யொடு துறந்த மை இருங்கூந்தல் மண்ணுறு மணியின் மாசு அற மண்ணி,

_19. காக்கை கரைந்தால் விருந்துவரும்:_
_குறுந்தொகை- 26-வரி-6_

பெருந்தோள் நெகிழ்த்த செல்லற்கு விருந்து வரக் கரைந்த காக்கையது பலியே.

20. கிரஹண காலத்தில் சான்றோர் செயல்:
_கலித்தொகை -140-வரி 17,18_

திங்கள் அரவு உறின், தீர்க்கலார் ஆயினும் தம் காதல் காட்டுவர், சான்றவர்

_21. குடுமிகளைதல்: புறநானூறு பாடல் 17-வரி 2_

குணா குட கடலா எல்லை

22. குடுமி வைத்தல்: அகநானூறு பாடல் 176- வரி 19

புல் உளைக் குடுமிப்புதல்வற் பயந்து

_புறநானூறு பாடல் 250-வரி 8-9_

முனித்தலைப் புதல்வர் தந்தை தனித்தலைப் பெருங்காடு முன்னிய பின்னே

_புறநானூறு பாடல் 310-வரி 7,8_

மான் உளை அன்ன குடுமித் தோல் மிசைக் கிடந்த புல் அணலோனே.

23. ஸ்வர்க்கம் புகவேள்வி செய்தல்:
பதிற்றுப்பத்து பாடல் 3

வாழி ஆதன் வாவி அவினி பால்பல ஊறுக பகடு பல சிறக்க, என வேட்டோனே.

24. தீயர் செய்தால் நரகம் புகுவர்:
குறுந்தொகை 292-வரி 4-6

பொன்செய் பாவை கொடுப்பவும் கொள்ளான் பெண் கொலை புரிந்த நன்னன் போல, வரையா நிரையத்துச் செலீ இயரோ !

25. தெய்வத்தைத் தொட்டு சபதம் கூறல்:
கலித்தொகை 108-வரி 55,56

மலையொடு மார்பு அமைந்த செல்வன் அடியைத் தலையினால் தொட்டு உற்றேன், சூள்

26. தெய்வத்தை வேண்டி குழந்தை பெறுதல்:
ஐங்குறு நூறு 257-வரி 1,2

குன்றக்குறவன் கடவுட் பேணி இரந்தனன் பெற்ற எல் வளைக் குறுமகள்

27. தெய்வவழி பாட்டு முறை: வரி 42,44

அவ் இதழ் அவிழ்பதம் கமழ பொழுது அறிந்து இரும்பு செய் விளக்கின் ஈர்ந்திரிக் கொளீஇ

நெடுநல்வாடை நெல்லும் மலரும் தூஉய், கைதொழுது மல்லல் ஆவணம் மாலை அயர

28. பட்டனத்தில் பல மொழி பேசுவோர்:
பட்டினப்பாலை 217, 218

மொழி பல பெருகிய பழிதீர் தேஎத்துப் புலம் பெயர் மாக்கள் கலந்து, இனிது உறையும் முட்டாச் சிறப்பின், பட்டினம் பெறினும்

29. பரத்தையர் செய்கையை இழத்தல்:
பரிபாடல் வரி 48-62

ஆயத்து ஒருத்தி, அவளை ‘அமர் காமம் மாயப் பொய் கூட்டி மயக்கும் விலைக் கணிகை. பெண்மைப் பொதுமைப் பிணியிலி ! ஐம் புலத்தைத் துற்றுவ துற்றும் துணை இதழ் வாய்த் தொட்டி ! முற்றா நறு நறா மொய் புனல் அட்டி, காரிகை நீர் ஏர் வயல், காமக்களி நாஞ்சில், மூரி தவிர முடுக்கு முது சாடி!

மட மதர் உண்கண் கயிறாக வைத்துற் தடமென் தோள் தொட்டு, தகைத்து மடவிரலால் இட்டார்க்கு யாழ் ஆர்த்தும் பாணியில், எம் இழையைத் தொட்டு ஆர்த்தும் இன்பத் துறைப் பொதுவி கெட்டதைப் பொய்தல் மகளிர் கண்காண இகுத்தந்து இவ்வையைத் தொழுவத்துத் தந்து வடித்தி, இடித்து மத்திகை மாலையாமோதி அவையத்துத் தொடர்ந்தோம்.

30. பார்ப்பனர் சிறுவர் குடுமி வைத்திருத்தல்:
ஐங்குறுநூறு 202- வரி 2,3

அன்னை ! நம் ஊர்ப் பார்ப்பனக்குறுமகப் போலத் தாமும் குடுமித் தலைய மன்ற -நெடுமலை நாடன் ஊர்ந்த மாவே.

31. பார்ப்பனருக்கு தானம் கொடுத்தல்:
புறநானூறு 367 - வரி 4,5

ஏற்ற பார்ப்பார்க்கு ஈர்ங்கை நிறையப் பூவும் பொன்னும் புனல் படச் சொரிந்து

32. பார்ப்பனருக்கு பசுவும், நிலமும் தானம் செய்தல்: - பதிற்றுப்பத்து - 6-4,5

33. பார்ப்பார் மனம் நோகும்படி அரசர் செய்யாமை:
புறநானூறு 43-வரி 13-14

ஆர்புனை தெரியல் நின் முன்னோர் எல்லாம் பார்ப்பார் நோவன செய்யலர்.

34. பார்ப்பார் தூது செல்லுதல்: அகநானூறு 337-வரி 7,8

தூது ஒய் பார்ப்பாண் மடிவெள் ஓலைப் படையுடைக் கையர் வரு தொடர் நோக்கி

புறநானூறு 305 -வரி 1-4

வயலைக் கொடியின் வாடிய மருங்குல், உயவல் ஊர்தி பயலைப் பார்ப்பான் எல்லி வந்து நில்லாது புக்கு, சொல்லிய சொல்லோ சிலவே.

35. புரோகிதரை ஆதரித்தல்- பதிற்றுப்பத்து-7-10.

36. மகளிர் கணவனைத் தொழுது எழுதல்:
கலித்தொகை -39 வரி 15, 16, 17.

இருஞ்சிலம்பின் வாங்கு அமை மென் தோட்குறவர் மட மகளிர் தாம் பிழையார், கேள்வர்த் தொழுது எழலால், தம் ஐயரும் தாம் பிழையார் தாம் தொடுத்த கோல்.

37. மகளிர் மங்கள் சூத்ரம் அணிதல்:
புறநானூறு-127; வரி 4- 6

கான மஞ்ஞை கணனொடு சேப்ப, ஈகை அரிய இழை அணி மகளிரொடு சாயின்று என்ப, ஆஅய் கோயில்

38. மங்கையர் கணவனை வணங்குதல்:
பரிபாடல்-20 வரி 88, 89

தகவுடை மங்கையர் சான்றாண்மை சான்றார் இகழினும், கேள்வரை ஏத்தி இறைஞ்சுவார்.

39. கேசம் குறைத்தல்: பொருநற் ஆற்றுப்படை வரி 29

மயிர் குறை கருவி மாண்கடை அன்ன
பூங்குழை ஊசற் பொறை சால் காதின்

40. மழை பெய்விக்கும் கற்பின் ஆற்றல்:
கலித்தொகை 16-வரி 19-20

தெய்வத்துத் திறன் நோக்கி; தெருமாரல் தேமொழி!

வறன் ஓடின் வையகத்து வான் தரும் கற்பினாள்

41. முக்கோல் அந்தணர் அறிவுரை கூறுதல்:
கலித்தொகை 126 - வரி 4,5

முக்கோல் கொள் அந்தணர் முதுமொழி நினைவார் போல், எக்கர் மேல் இறை கொள்ளும், இலங்கு நீர்த் தண் சேர்ப்ப

42. முதுமையில் தவம் செய்தல்: புறநானூறு 251-வரி4-7

காழைக்கண்நெடுவரை அருவி ஆடி, கான யானை தந்த விறகின் கடுந் தெறல் செந் தீ வேட்டு, புறம் தாழ் புரி சடை புலர்த்துவோனே.

புறநானூறு 252-வரி 1-5

கறங்கு வெள் அருவி ஏற்றலின், நிறம் பெயர்ந்து, தில்லை அன்ன புல்லென் சடையோடு அள் இலைத் தாளி கொய்யுமோனே! இல் வழங்கு மட மயில் பிணிக்கும் சொல் வலை வேட்டுவன் ஆயினன் முன்னே.

43. முனிவருக்குத் தலை தாழ்ந்து வணங்குதல்:
புறநானூறு 6-வரி 19, 20

இறைஞ்சுக, பெரும! நின் சென்னி சிறந்த நான்மறை முனிவர் ஏந்து கை எதிரே.

44. முனிவர் வேண்டுதலை செய்தல்:

பட்டினப்பாலை.வரி 54,55

அவிர் சடை முனிவர் அங்கி வேட்கும் ஆவுதி நறும் புகை முனைஇ

45. வடக்கிருத்தல் (உபவாசம்)

புறநானூறு-65-வரி 10-12

புறப்புண் நாணி, மறத்தகை மன்னன் வாள் வடக்கிருந்தனன்; ஈங்கு நாள் போல் கழியல, ஞாயிற்றுப் பகலே.

புறநானூறு-66-வரி 6-9

கலிகொள்யாணர் வெண்ணிப்பறந்தலை மிகப் புகழ் உலகம் எய்தி புறப்புண் நாணி, வடக்கிருந்தோனே,

46. வானில் நக்ஷத்ரங்களின் கதியால் பலன் அறிதல்

புறநானூறு 229,-வரி 1,12

ஆடு இயல் அழல் குட்டத்து ஆர் இருள் அரை இரவில், முடப் பனையத்து வேர் முதலாக் கடைக் குளத்துக் கயம் காய, பங்குனி உயர் அழுவத்து, தலை நாள் மீன் நிலை திரிய, நிலை நாள் மீன்அதன் எதிர் ஏர்தர, தொல் நாள் மீன் துறை படிய, பாசிச் செல்லாது, ஊசித் துன்னாது அளக்கர்த் திணை விளக்காகக் கனை எரி பரப்பப், கால் எதிர்பு பொங்கி, ஒரு மீன் வீழ்ந்தன்றால் விசும்பினானே.

47. வேள்வியால் சொர்க்கம் புகுதல்-

மதுரைக் காஞ்சி வரி 494, 495

ஆவுதி மண்ணி, அவிர் துகில் முடித்து, மா விசும்பு வழங்கும் பெரியோர் போல.

*****